

Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần

Contents

Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần	2
1. Chương 1: Thượng Thần Phụng Hoàng Rơi Xuống	2
2. Chương 2: Quả Trứng Kỳ Lạ Không Thể Phá Được	3
3. Chương 3: Quả Trứng Cực Kỳ Thần Bí	5
4. Chương 4: Đe Dọa, Trêu Chọc, Đùa Giỡn Quả Trứng Kỳ Lạ	8
5. Chương 5: Ra Đời Và Tranh Giành Ma Quả	11
6. Chương 6: Dẫn Dò Thân Phận	15
7. Chương 7: Hai Người Không Thể Quản Được	17
8. Chương 8: Thầy Trò Xuất Cung Du Ngoạn	20
9. Chương 9: Xấu hổ Đỏ Mặt	24
10. Chương 10: Đánh Thắng Ma Sĩ, Có Thưởng	26
11. Chương 11: Thuốc Thí Nghiệm, Ngăn Cản Luyện Đan	30
12. Chương 12: Ma Chướng Trí Mạng	32
13. Chương 13: Giận Dỗi Muốn Hái Tú Gấm	34
14. Chương 14: Không Thể Đến Gần Chỗ Đó	36
15. Chương 15: Tức Giận Vì Bị Cướp Mất Đồ	38
16. Chương 16: Khóc Lóc Khác Với Trước Kia	40
17. Chương 17: Không Thi Triển Được Pháp Thuật	43
18. Chương 18: Nỗi Nhớ Nhưng Làm Cho Ma Cũng Bực Bội	45
19. Chương 19: Vì Sao Lại Nghi Một Đàng Nói Một Nẻo	48
20. Chương 20: Không Tìm Thấy A Sưu	49
21. Chương 21: Tìm Kiếm Nguyên Nhân Thất Bại	52
22. Chương 22: Đột Nhiên Bề Quan	54
23. Chương 23: Ai Làm Ma Quân Bị Thương	56
24. Chương 24: Quá Khứ Của Ma Quân	58
25. Chương 25: Lớn Lên Trong Một Đêm	61
26. Chương 26: Quấy Rầy Ma Quân Bề Quan	63
27. Chương 27: Bị Phát Hiện Trốn Khỏi Cung	65
28. Chương 28: Múa Vỡ Ngoài Lăng Hoa Điện	67
29. Chương 29: Ma Quân Muốn Xuất Quan	70
30. Chương 30: Nhảm Chán Thì Làm Sao Bây Giờ	72
31. Chương 31: Náo Loạn Đòi Đến Nhân Gian	74
32. Chương 32	77
33. Chương 33: Cướp Xe Dưới Ánh Nắng Chói Chàng	79
34. Chương 34: Tiến Vào Bình Thành Của Trì Châu	81
35. Chương 35: Thúc Giục Ma Quân Đi Đạo Phố	84
36. Chương 36: Cùng Nhau Ăn Mứt Quả	86
37. Chương 37: Nhận Làm Người	88
38. Chương 38: Phát Hiện Yêu Ma Ngoài Ý Muốn	90
39. Chương 39: Nghị Luận Về A Sưu Ở Thư Phòng	93
40. Chương 40: Mạnh Lão Không Giống Người Thường	96
41. Chương 41: Rình Coi Bị Phát Hiện	99

42. Chương 42: Ai Vui Vẻ, Ai Bi Thương	102
43. Chương 43: Ma Quân Tức Giận A Sứu	105
44. Chương 44: Đột Nhiên Không Cảm Nhận Được	107
45. Chương 45: Làm Chuyện Xấu Trong Đêm Khuya	109
46. Chương 46: Đột Nhiên Thái Độ Trở Nên Lạnh Nhạt	112
47. Chương 47: Thầy Trò Hai Người Ai Đẹp Hơn Ai	113

Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần

Giới thiệu

Thể loại : cổ đại, huyền huyền, ngôn tình, hài hước Độ dài: 82 chương + 1 ngoại truyện ngắn Editor: susubblue Lịch đăng:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-phu-ma-quan-do-de-thuong-than>

1. Chương 1: Thượng Thần Phượng Hoàng Rơi Xuống

Edit: susubblue

Edit: susubblue

Rất lâu về trước kia, đại lục ở phương Đông được chia thành bốn loại. Thần giới, Ma giới, Minh giới, Trần gian. Bề ngoài thì bốn nơi đều rất yên bình, nhưng thật ra lại đấu đá ngầm.

Năm 3333, lúc này là mùa hè. Ban ngày, thiên lôi cuồn cuộn, sấm sét vang dội, ranh giới giữa nhân gian và Ma giới âm u hỗn loạn.

Mà lúc này ở Thiên giới trên chín tầng mây lại hoàn toàn ngược lại, khắp nơi phồn hoa rực rỡ, diện mạo phía trên lớp sương mù vẫn luôn bao phủ Đạo Trì lại được ánh lửa chiếu sáng huy hoàng. Các vị thần ở Thiên giới đều tập trung tinh thần nhìn chăm chăm ánh sáng xinh đẹp đó.

Thì ra đây là lúc Thiên Hậu sinh hạ Nữ Đế. Nữ Đế chậm chạp chưa chịu ra đời khiến chúng thần đều mất hồn mất vía, không dám buông lỏng. Mắt nhìn thấy ánh sáng càng lúc càng mờ nhạt, tâm trạng quần thần đều đau nhói.

“Xong rồi, không phải Nữ Đế không ra được chứ!” Một vị Thượng tiên sốt ruột muốn khóc.

“Đừng nói bậy! Nếu dám nói bậy, Bốn thần lập tức giáng ngươi xuống làm Tiểu Tiên!” Một vị Đại Thần nghe thấy lời này, tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Bị lời nói hung ác của Đại Thần đe dọa, Thượng Tiên không dám nhiều lời nữa, lập tức ngậm miệng lại.

Nhìn ánh sáng càng lúc càng nhạt dần, chúng thần tiên nóng lòng muốn chết. Thậm chí vài vị Đại Thần nhịn không được nữa bay về phía Đạo Trì.

Lúc này Thiên Hậu Mộ Thanh đã mất một nửa Thần lực, nhìn hào quang đã mờ nhạt yếu ớt đến mức này, trong lòng đã thấy tuyệt vọng. Bỗng chốc như trút được cơn giận, nhắm mắt ngủ.

Bốn vị đại thần giữ vai trò hộ pháp xung quanh Phượng Hoàng tộc, phát giác được Thượng Thần xung quang bọn họ đã ngắt đi vì bị tổn hại sức lực quá độ, rói rít không cam lòng thu hồi pháp lực lại, trận pháp cũng vì vậy mà biến mất.

Trận pháp Phượng Hoàng tộc vừa biến mất, Thiên Đế Hạ Hi cấp tốc xông vào bên trong điện. Đầu tiên là tìm kiếm khắp nơi, không nhìn thấy trướng Phượng Hoàng, trong lòng vô cùng bi thương. Chứng kiến Thiên Hậu Mộ Thanh té trên mặt đất, vội vàng ôm lấy nàng. Lên tiếng hỏi thăm bốn vị đại thần của Phượng Hoàng tộc: “Nữ Đế đâu? Vì sao không thấy nàng? Thiên Hậu thế nào rồi? Nàng có sao không?”

“Bẩm Thiên Đế, Thiên Hậu hao tổn quá nhiều pháp lực, nàng cần nghỉ ngơi. Còn về Nữ Đế, tám phần là vì Thiên Hậu không đủ thần lực nên Nữ Đế không ra đời ở Thiên Giới. Tính toán thấy nhân gian đã ba trăm năm rồi không có Phượng Hoàng xuất hiện, xem ra Nữ Đế đã rơi xuống Phàm Trần. Lúc này Nữ Đế mới vừa đến thế gian, ban đầu sẽ giữ nguyên hình hài, nàng không giống với các loại trướng khác, nếu lúc này bị thương thì sẽ phải luân hồi chuyển thế. Xin Thiên Đế yên tâm, Nữ Đế là Thượng Thần mới ra đời của Phượng Hoàng tộc, người Phượng Hoàng tộc sẽ mau chóng tìm nàng về.” Một trong bốn vị Đại Thần của Phượng Hoàng tộc, Ân trưởng lão suy nghĩ rồi trả lời câu hỏi của Thiên Đế.

Thiên Đế Hạ Hi vừa nghe xong, nhăn lông mi trắng hỏi: “Ân trưởng lão, ý ngươi là đây là lúc Nữ Đế yếu ớt nhất, cho dù là kẻ phàm trần nhỏ nhỏ cũng có thể lấy mạng của Nữ Đế được sao?”

Ân trưởng lão nhẹ nhàng gật đầu, giơ tay bảo đảm: “Xin Thiên Đế yên tâm. Ta sẽ mau chóng tìm Nữ Đế về. Cố gắng bảo vệ an toàn cho nàng!”

Nhưng Hạ Hi cũng không yên tâm, trầm tư một lát rồi nói: “Trẫm phái vài vị Đại Thần đi giúp các người tìm Nữ Đế, nhất định phải tìm được nàng trước khi nàng ra khỏi trướng, đưa nàng an toàn trở về.”

Tứ đại trưởng lão nghe vậy thì lại cho là hấn không tin thực lực của bọn họ! Mạc trưởng lão là người nóng tính, bồng chốc mở miệng từ chối: “Đa tạ Thiên Đế, nhưng không cần. Nữ Đế chính là Thượng Thần kế nhiệm của Phượng Hoàng tộc chúng ta, diendafnllequysdoon tự chúng ta sẽ đi tìm nàng về. Cũng chỉ có Phượng Hoàng tộc chúng ta mới có thể tìm được! Người không phải Phượng Hoàng tộc sợ là không thể cảm nhận được hơi thở của Nữ Đế.”

“Như vậy thì làm phiền bốn vị Trưởng lão.” Họ đã nói đến nước này rồi thì Hạ Hi cũng không nhiều lời nữa. Dù sao tìm được khuê nữ của hấn quan trọng hơn!

Ân trưởng lão Mạc Thanh Tu, suy nghĩ sâu xa rồi mở miệng nói: “Xin Thiên Đế nói với người ngoài là Nữ Đế đã lên trời rồi. Để phòng ngừa những người tâm tư khó lường, nhân lúc ta còn chưa tìm được Nữ Đế mà đi trước một bước, khống chế Nữ Đế, uy hiếp Phượng Hoàng tộc ta và Thiên Đế, Thiên Hậu.”

Hạ Hi gật đầu, hấn rất đồng ý, hơn nữa bảo đảm nhất định sẽ không để người ngoài biết nữ nhi mình biến mất. Sau đó lại hết lần này đến lần khác xin Phượng Hoàng tộc nhất định phải mau chóng tìm khuê nữ của hấn về, rồi mới để bọn họ rời đi.

2. Chương 2: Quả Trứng Kỳ Lạ Không Thể Phá Được

Edit: susubluu

Ma giới, trong cung điện Huyền Diệp thần bí, không hiểu tại sao Đoạn Thần có chút bực bội. Làm một người thống trị Ma giới, ngày nào hấn cũng phải phê duyệt rất nhiều sổ con. Nội dung tấu chương từ lớn đến nhỏ, từ việc đám yêu ma thăng cấp đến những chuyện vật vãnh của dân chúng trong Ma giới, điều này khiến Đoạn Thần hết sức đau đầu. Trong lòng hấn bực bội, Đoạn Thần dứt khoát bỏ đám sổ con qua một bên, không phê nữa.

Hai trong số Tứ đại hộ pháp đứng trực hôm nay là Linh hộ pháp và Hàn hộ pháp. Họ nhìn ra tâm trạng Ma quân có chút bực bội, Linh hộ pháp lên tiếng hỏi: “Quân Thượng, có phải cảm thấy phiền vì phê sổ con không?”

Đoạn Thần nhẹ nhàng mở mắt, nhàn nhạt liếc Linh hộ pháp một cái, nhưng không nói gì.

Linh hộ pháp cũng không thấy xấu hổ mà tiếp tục nói: “Vài ngày trước, Tộc Dã Kê* ở phía Nam có đưa đến Thượng cung một quả trứng xấu xí. Nó thật sự rất xấu, thuộc hạ không biết dùng từ nào để miêu tả. Chẳng những xấu mà còn rất to, to gấp mười lần mấy quả trứng bình thường!”

* Tộc Dã Kê: Tộc Chim Trĩ

Lông mày đen của Đoạn Thần nhíu lên, chờ đợi nghe đoạn sau.

Thấy ma quân có hứng thú, Linh hộ pháp như được cổ vũ, lại ra sức nói: “Quả trứng kỳ lạ đó đã dọa đám yêu ma, bởi vì nó vô cùng kỳ lạ nên Tộc Dã Kê đã đưa đến đặt trong Ma cung. Không biết Quân Thượng có muốn nhìn không?”

“Trình lên xem thử đi!” Đoạn Thần nhẹ gật đầu, đổi lại tư thế cho thoải mái rồi nằm xuống.

Linh hộ pháp nhanh nhẹn biến mất, đi mang quả trứng đó đến. Thật lâu sau, Linh hộ pháp nâng một hộp gấm cao khoảng hai mét trở về Huyền Diệp Điện. Bởi vì hộp gấm quá cao nên che khuất mặt Linh hộ pháp, diện mạo nhìn không rõ mặt của hắn. Hai tay Linh hộ pháp cầm hộp gấm, chú ý đường đi dưới chân. Tính toán đúng vị trí rồi ngừng lại, cẩn thận đặt hộp gấm trên đất.

“Quân Thượng, đây là quả trứng xấu xí kỳ quái đã hù chết đám yêu ma đó.”

“Mở ra để bản quân nhìn thì.” Đoạn Thần không có nhiều hứng thú lắm, chẳng qua là cảm thấy nhàm chán nên mới giải trí một chút thôi.

Trong lòng Linh hộ pháp đã sớm có sự chuẩn bị, lặng lẽ sử dụng thuật che mắt mình lại. Biến cảnh vật trước mắt thành ảo ảnh, để mọi thứ lọt vào trong mắt hắn đều trở nên tốt đẹp. Lúc này mới thông thả mở hộp gấm ra. Vươn tay phải ra, đẩy từ dưới lên. Thứ trong hộp gấm cũng theo luồng khí đó từ từ nổi lên trên.

Khi thấy ngoài vỏ trứng sần sùi, nhìn cực kỳ xấu xí và quái đản, Đoạn Thần liền buồn cười. “Phụ - - quả thật rất xấu!”

Hàn hộ pháp vốn đang nghiêm túc cũng bị quả trứng quái đản này hù sợ. Lần đầu tiên khuôn mặt nghiêm túc bị dao động, khóe mắt rạo rục mắt bình tĩnh. Lúc này hắn đã hiểu vì sao Linh hộ pháp lại sử dụng pháp lực để lấy thứ này ra, nếu đổi lại là hắn, hắn cũng không muốn dùng tay chạm vào quả trứng xấu xí đáng ghét này. Khi chứng kiến vỏ trứng này chồng chắt những viên bi như mụn mủ thì hắn liền run sợ. Dạ dày cũng quặn quại, muốn nôn hết mấy cây hoa Tử Đằng sáng nay ăn ra ngoài. Sao trên đời này lại có thứ xấu như quỷ thế này.

Linh hộ pháp nén sự chán ghét, gượng cười nói: “Còn không phải sao! Cũng bởi vì xấu quá, hù đến đám yêu ma nên chúng mới hiến tặng quả trứng này cho Quân Thượng. Muốn Quân Thượng dò xét lai lịch nó ra sao, có thể hủy được hay không.”

Đoạn Thần sờ cằm, vung tay áo lên, một luồng sáng màu xanh kéo quả trứng kỳ lạ đến trước mặt hắn. Trông mắt trắng bóc hăng hái nhìn chăm chăm quả trứng này. Một hồi lâu, Đoạn Thần mới vươn tay đặt lên trên quả trứng. Một luồng sáng màu trắng rót vào trong quả trứng, quả trứng run rẩy xoay vòng tròn từ đằng xa.

Xoay một vòng xong, quả trứng lại bay thẳng về phía Đoạn Thần. Dừng đối diện mặt Đoạn Thần, vừa vặn bề ra.

Sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, Đoạn Thần đẩy quả trứng qua một bên. Nhanh chóng giơ tay lên, kéo chậu nước ở xa xa đến chỗ mình, hung hăng lấy nước rửa mặt. Sau khi rửa hết chất bẩn trên mặt, mới bình tĩnh ngoan độc nhìn chăm chăm quả trứng bị hắn quăng xuống đất. Cười lạnh nói: “Không ngờ lại lợi hại như vậy.”

“Quân Thượng! Rốt cục quả trứng này có lai lịch ra sao?” Linh hộ pháp lo lắng hỏi.

“Lai lịch cái gì? Đều do các người phỏng đoán. Bản quân muốn mang quả trứng xấu xí này về Lăng Hoa Điện, các người thu dọn số con giúp bản quân, bữa tối mang tới Lăng Hoa Điện.” Dặn dò xong, Đoạn Thần ghét bỏ đẩy quả trứng, luồng sáng màu trắng lóe lên, cả quả trứng và hắn cùng biến mất trong nháy mắt.

Im lặng một lát, khăng định Ma Quân đã đi xa, Linh hộ pháp mới mở miệng nói với Hàn hộ pháp: “Người nói thử xem rốt cục quả trứng đó có lai lịch ra sao? Vì sao Ma Quân không nói cho chúng ta biết?”

“Nhất định không phải là vật tốt gì, xấu xí như vậy, không chừng là quỷ của Minh giới chuyển thế.” Vừa nghĩ tới mấy mụn nước trên vỏ quả trứng lúc này là Hàn hộ pháp lại rùng mình một cái. Thật sự quá ghê tởm! Không được, hắn phải tranh thủ về hang động luyện tập pháp thuật để mau chóng quên đi quả trứng xấu xí đáng ghét đó.

Thấy Hàn hộ pháp không muốn nói chuyện nữa, Linh hộ pháp liếc mắt, bĩu môi.

Bên này, Đoạn Thần mang quả trứng đó về tới tầm điện thì liền nhét vào lò luyện đan, bắt đầu thi triển pháp thuật. Cố gắng muốn hủy diệt quả trứng này.

Thậm chí ngay cả hắn cũng nhìn không ra lai lịch của quả trứng xấu xí này, chỉ có thể nói lai lịch của nó không tầm thường. Nếu để cho nó ra đời ở Ma giới, dốc lòng tu luyện trên trăm năm, đợi một khoảng thời gian nữa, nhất định thứ quái quỷ này có thể phân cao thấp với hắn. Đến lúc đó, không phải giang sơn Ma giới sẽ đổi chủ sao? Đoạn Thần cảm thấy nguy hiểm, hắn không cho phép giang sơn mà hắn giành được bị yêu ma khác đoạt đi. Cho nên nhất định phải hủy diệt quả trứng này trước khi nó nở! Tất cả những gì uy hiếp đến hắn thì Đoạn Thần đều không cho phép nó tồn tại!

Nào biết được pháp lực hắn rót vào càng lúc càng nhiều mà lò luyện đan lại cực kỳ yên tĩnh. Đoạn Thần phát hiện có gì đó không đúng, nghĩ đến cái gì đó liền thầm nói không tốt. Đoạn Thần đang muốn thu hồi pháp lực thì nhưng lại phát hiện mình không thể. Pháp lực của hắn đã không thể khống chế được nữa!

Trong lòng Đoạn Thần đầy cảm giác khủng hoảng, cắn răng một cái, Đoạn Thần nhẫn tâm vươn tay đánh cho mình một chưởng. Hắn lập tức bị đánh bay mười trượng, Một tiếng “Ầm” vang lên, toàn thân đập vào cây cột kiên cố trong cung. Khóe miệng chậm rãi chảy máu đỏ tươi, khiến khuôn mặt yêu nghiệt của hắn tăng thêm vẻ quỉ dữ.

Đoạn Thần nén sự đau nhức, ôm lấy cơ thể dựa vào tường, lau khóe miệng. Đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm lò luyện đan, nói: “Không nhìn ra người lại còn có ma tính! Dám can đảm thôn tính pháp lực của bản quân, thật đúng là vô cùng giỏi!” Đoạn Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ.

Hắn không nhìn ra lai lịch của thứ này, điều này vốn đã khiến Đoạn Thần hơi sợ hãi rồi. Bây giờ lại biết thứ này lại có thể thôn tính pháp thuật hắn thì càng làm cho Đoạn Thần nghiêng răng thống hận. Mặc dù trong lòng có chút khủng hoảng, dienxdafnllequysdoon nhưng sắc mặt Đoạn Thần vẫn thản nhiên cao ngạo lạnh lùng, không hề có một chút ý sợ hãi.

Lấy quả trứng ra khỏi lò luyện đan, Đoạn Thần vứt nó vào một góc. Dự định chữa trị cho mình trước rồi mới cân nhắc xử trí quả trứng này thế nào.

3. Chương 3: Quả Trứng Cực Kỳ Thần Bí

Edit: susublu

Phía sau cung điện, dưới ánh nến mờ nhạt, không khí mờ mịt, mông lung như sương trắng ở Thanh Trì, nhìn bằng mắt thường sẽ không thấy rõ.

Cởi y phục ra, treo quần áo bằng tờ tầm lên, Đoạn Thần chậm rãi chìm vào trong nước. Dựa vào cạnh ao nhắm mắt dưỡng thần, chậm rãi vận lực điều trị vết thương trong cơ thể. Nước ao vốn trong suốt thấy được đáy thì lại nhiễm đỏ chỉ trong chốc lát.

Bức thương thể trong cơ thể ra, Đoạn Thần bỗng nhiên đứng dậy khỏi hồ nước đầy máu, đi vào trong hồ nước sạch sẽ bên cạnh. Ngâm người trong nước ấm, buông lỏng cả người, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngâm được một lúc, Đoạn Thần cảm thấy có gì đó không đúng, giống như có thứ gì đó đang rình trộm hắn. Nhưng Đoạn Thần không cảm nhận được hơi thở yêu ma xung quanh, điều này càng khiến hắn nghi hoặc khó hiểu. Vung tay lên, bọt nước bị Đoạn Thần đánh văng khắp nơi. Ánh sáng màu xanh nhạt chợt lóe lên, cung điện vốn dĩ đang tràn ngập trong sương khói mờ mịt thì lập tức trở nên quang đãng.

Sau đó, Đoạn Thần thấy một quả trứng khổng lồ tròn vo, sáng bóng, trắng nõn! Dọa hắn nhảy dựng lên, cơ thể đang ngâm trong nước vội vàng lui về phía sau hai bước, dán chặt lên thành ao.

Quả trứng này là cái gì vậy! Đoạn Thần khẳng định quả trứng trước mắt này rực rỡ hẳn lên, trước khi bị hắn ném vào trong lò luyện đan để tiêu hủy nó còn trông rất xấu xí, dienxdafnleequysdoon vì sao bây giờ lại thay đổi rồi! Còn chạy từ bên ngoài ra sau cung điện rình hắn tắm rửa nữa! Đây rốt cục là thứ quái quỷ gì vậy, quá thần bí mà!

Đối với một thứ kỳ quái còn chưa xuất thế đã bắn ma tính khắp bốn phía, trong lòng Đoạn Thần hơi sợ hãi. Hắn muốn hủy mà không hủy được, ngược lại còn thôn tính pháp lực của hắn. Thật sự khiến cho lòng dạ người khác đều sợ sệt, chùn bước.

Giằng co với quả trứng kỳ lạ này một lúc lâu, Đoạn Thần nhảy ra khỏi ao nhanh như tia chớp, hong khô bọt nước trên người rồi nhanh chóng mặc quần áo vào. Tất cả động tác đều như nước chảy mây trôi, nhanh nhẹn lưu loát.

Mặc xong y phục, Đoạn Thần nắm chặt quả đấm đi về phía quả trứng. Đã chứng kiến sự lợi hại của nó nên Đoạn Thần không dám dùng pháp lực đưa nó theo mà là dùng một tay ôm lấy quả trứng trơn mượt này.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Đoạn Thần đầy vẻ ghét bỏ, thật vất vả lắm mới đè nén được cảm giác muốn vứt nó xuống, chạy thẳng ra bên ngoài, ném nó vào trong góc khuất. Không ngờ vừa mới ném đi quả trứng lại bay về phía hắn! Bỏ nhào vào ngực Đoạn Thần. Sợ nó bị thương nên Đoạn Thần vội vàng vươn tay đỡ nó, lúc này nó mới ổn lại.

Đoạn Thần đã nhiều lần muốn đẩy quả trứng này ra nhưng lại phát hiện nó lại cứ chui vào trong lòng hắn. Lần nào cũng vậy. Điều này khiến Đoạn Thần nổi gân xanh, trong lòng hắn cực kỳ muốn đập nát quả trứng này ra. Trên đời này điều gì khiến người ta oán hận nhất? Không phải đó là người người chán ghét nhất cứ liên tục xuất hiện bên cạnh người, đuổi mãi mà không đi, lại không thể làm gì được sao, thật đúng là khiến cho người ta giận đến nghiến răng! Lúc này Đoạn Thần đã gặp phải chuyện như vậy rồi.

Khẳng định mình bị cái quả trứng này bám lấy, Đoạn Thần coi như mặc kệ. Bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu nó. Mò mẫm quả trứng một vòng liền phát hiện nó có sự thay đổi rất lớn.

“Hừ. Biến thành cái bộ dáng này, chắc hấp bản không ít pháp lực của bản quân đi!” Gõ nhẹ quả trứng một cái, Đoạn Thần hít mắt, bất mãn cúi đầu nói với nó.

Quả trứng động đậy mấy cái trong lòng Đoạn Thần, rồi dúi dúi vào ngực hắn.

Bây giờ Đoạn Thần đã không sợ hãi nữa mà hắn lại cảm thấy quả trứng này gần như đã coi hắn là “Nương” của nó. Nghĩ như vậy, Đoạn Thần liền nảy sinh một ý nghĩ. Nếu hắn ấp quả trứng thần bí này tới lúc nó nở, nuôi nó lớn lên, có lẽ sẽ là cánh tay đắc lực cho hắn. Dù sao hắn cũng không nghĩ tới việc lập Ma hậu, rồi sinh con. Nếu quả trứng kỳ quái này có tình cảm với hắn, trung thành với hắn thì sau này giao Ma giới cho nó chắc cũng không phải không được.

Híp mắt lại, Đoạn Thần suy nghĩ quan sát quả trứng trong lòng. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt vỏ trứng, phát hiện nó lại chui vào trong lòng hắn lần nữa. Đoạn Thần cảm thấy có thể thử một lần, nếu đến lúc đó phát hiện quả trứng ma quái này không chịu sự khống chế của hắn nữa thì hắn sẽ tìm cách tiêu hủy nó.

Đoạn Thần vẫn luôn tin tưởng vào năng lực của mình. Hắn mới năm trăm tuổi, tu vi còn có thể tăng lên rất nhiều. Trước kia vì không nhìn ra lai lịch của nó nên khiến hắn luống cuống tay chân, nhưng bây giờ Đoạn Thần đã hiểu rõ. Dù quả trứng này có ma tính thì sao, sau này cố gắng tu luyện thì thế nào, tu vi của nó lúc nào cũng sẽ kém hơn hắn. Đoạn Thần cực kỳ chắc chắn về điểm này. Vì vậy nên cũng buông lỏng cảnh giác với nó.

Lúc này Linh hộ pháp đã chuẩn bị xong bữa tối, dẫn đám tiểu yêu dọn bữa tối ở Lăng Hoa Điện, bên trong nghe thấy tiếng kêu ở ngoài điện: “Quân Thượng, bữa tối đã chuẩn bị xong.”

Đoạn Thần nghe thấy, liền giải trừ kết giới ở Lăng Hoa Điện để cho họ vào dọn bữa. Ôm quả trứng đi ra ngoài.

Linh hộ pháp dẫn đám tiểu yêu bước vào Lăng Hoa Điện thì phát hiện Ma quân đang ôm một quả trứng khổng lồ tròn vo, trơn bóng, trắng nõn. Hắn đứng ngậy người ra, lấp bắp chỉ vào quả trứng trong lòng Đoạn

Thần, Linh hộ pháp mở miệng: “Quân Thượng, quả trứng này, sao nó lại giống với hình dáng của quả trứng xấu xí mà Dã Kê Tộc đưa tới vậy.”

Đoạn Thần nhàn nhạt liếc qua Linh hộ pháp, ngồi xuống, khoát tay áo ý bảo đám tiểu yêu dọn bữa. Lơ đễnh nói: “Đây là quả trứng kỳ quái mà Dã Kê Tộc đưa đến.”

“Cái gì! Làm sao có thể! Quả trứng Tộc Dã Kê đưa đến rõ ràng xấu như vậy! Sao lại chỉ trong chớp mắt đã biến thành xinh đẹp thế này!” Linh hộ pháp không thể tin, kinh hô.

“Không có gì là không thể, bản quân muốn dùng bữa, các ngươi lui ra đi.” Đoạn Thần không thích Linh hộ pháp la hét om sòm, phất tay quét bọn họ ra ngoài. Đóng kín cửa chính lại, cầm đũa lên, gắp một cánh hoa non, vừa định bỏ vào trong miệng, quả trứng trong lòng lại nhảy dựng lên.

— susublue ~ diendan —

Bất mãn giữ quả trứng lại, nhìn thấy cánh hoa rơi trên mặt đất, Đoạn Thần lạnh lùng lên tiếng, cúi đầu nói với quả trứng: “Ngươi muốn làm gì? Bản quân vì ngươi mà mất đi ba phần pháp lực. Được tiện nghi còn không chịu ngoan ngoãn, ngay cả đồ ăn đến miệng cũng không cho bản quân ăn đúng không?”

Quả trứng vốn còn đang lộn xộn, nghe Đoạn Thần nói xong thì liền yên tĩnh trở lại.

Thấy quả trứng đang hoảng lại, Đoạn Thần lại cầm đũa lên. Lần này gắp một cánh hoa khác, mới vừa đưa đến bên môi, thì lại bị quả trứng cọ xát nên lại rơi xuống đất.

Đoạn Thần không nhịn được nữa, đặt chiếc đũa ngọc xuống bàn một cái “Cạch”. Trán nổi đầy gân xanh, ánh mắt khó chịu nhìn chăm chăm quả trứng trong lòng, cắn răng hỏi: “Có để bản quân dùng bữa cho đang hoảng không! Bản quân không ăn, không no bụng thì làm sao có sức lực áp cho ngươi nở ra! Ngươi có còn muốn ra ngoài không!”

Quả trứng như nghe hiểu lời Đoạn Thần nói, nhận sai nhẹ nhàng cọ xát vào người Đoạn Thần.

Đoạn Thần chờ trong chốc lát, chắc chắn lần này nó sẽ đang hoảng thì liền cầm đũa lên nhanh chóng kẹp lấy cánh hoa, bỏ vào trong miệng, nuốt chửng, không cần biết nó có vị gì, nhanh chóng ăn cho xong bữa tối. Ăn xong, mới kêu yêu ma đi vào thu dọn.

Linh hộ pháp bị đuổi ra ngoài, luôn đứng ở ngoài Lăng Hoa Điện, đợi sai khiến. Nghe thấy Ma quân gọi hẳn vào mới dẫn đám tiểu yêu vào thu dọn đồ ăn, phát hiện quả trứng đó vẫn còn ở trong lòng Ma quân. Hẳn sinh lòng hiếu kỳ, nhìn không được nên mở miệng hỏi: “Quân Thượng, sao quả trứng này lại thay đổi hình dạng vậy?”

Đoạn Thần không đếm xỉa tới: “Bản quân cảm thấy nó quá xấu, nhìn rất chán ghét nên sửa lại hình dáng khác cho dễ nhìn.”

Đoạn Thần nhớ tới cái gì đó liền tiện thể nói: “Ngươi đi thông báo cho tộc trưởng của Tộc Bách Điều và Tộc Dã Kê, kêu bọn họ hai ngày sau đến đây một chuyến. Bản quân có chuyện muốn hỏi.”

Linh hộ pháp hơi hoài nghi, không hiểu hỏi: “Quân Thượng, ngài kêu tộc trưởng hai tộc này đến có phải là vì muốn điều tra thêm về quả trứng này không? Hay là muốn biết làm thế nào để áp quả trứng này?” Nghĩ tới hình dáng xấu xí vốn có của nó, không biết sẽ nở ra thứ xấu gì nữa. Suy nghĩ này khiến Linh hộ pháp hơi kích động. Nhìn Hàn hộ pháp có vẻ rất chán ghét nó, nếu áp ra thứ còn xấu hơn vỏ trứng gắp mấy lần thì không biết lúc đó Hàn hộ pháp nhìn thấy có chán ghét đến mức ói ra hay không. Nghĩ đến tấm hình kia, trong lòng Linh hộ pháp cười trộm. Xưa nay Linh hộ pháp và Hàn hộ pháp có mâu thuẫn, nếu có thể chứng kiến Hàn hộ pháp bị xấu hổ trước mặt Ma quân thì Linh hộ pháp sẽ vui mừng một khoảng thời gian dài. Linh hộ pháp vừa mơ mộng vừa nhìn về phía quả trứng trong lòng Đoạn Thần, trên mặt đầy mong đợi.

Chú ý tới ánh mắt không thiện cảm của Linh hộ pháp khi nhìn về phía quả trứng, Đoạn Thần bất mãn nhăn mày lại, gương mặt lạnh lùng nói: “Nói nhiều như vậy làm gì, không muốn giữ đầu lưỡi nữa đúng không?”

Nghe vậy, Linh hộ pháp đột nhiên tỉnh lại từ trong mộng. Liền vội vàng lắc đầu, phủ nhận: “Thuộc hạ lỡ lời. Xin Quân Thượng tha tội, nể tình thuộc hạ hầu hạ Quân Thượng nhiều năm, bỏ qua cho thuộc hạ lần này.”

Lười nhác liếc mắt nhìn Linh hộ pháp, Đoạn Thần khoát tay nói: “Mà thôi, lần này bản quân không tính toán với ngươi. Ngươi vào trong phòng luyện đan thu dọn cho bản quân, tu sửa lại mấy chỗ bị hư hỏng. Sau đó đi thông báo cho hai tộc trưởng đến đây.”

“Dạ!” Lần này Linh hộ pháp không dám hỏi nữa. Ma quân kêu hắn làm gì thì hắn làm nấy, cái mạng nhỏ quan trọng hơn!

Dọn dò xong, Đoạn Thần đứng dậy, ôm quả trứng đi đến tấm điện.

Đến tấm điện, Đoạn Thần muốn đặt quả trứng qua một bên để lên giường nghỉ ngơi. Nhưng mới vừa để nó xuống thì nó lại bay vào lòng Đoạn Thần.

Đúng vậy, thật sự là rất thích quần lấy hắn! Đoạn Thần cảm thấy có chút ít đau đầu, vươn tay chọc chọc quả trứng: “Đồ xấu xí nhà ngươi, ngươi quyết tâm muốn quần lấy bản quân đúng không?”

Quả trứng cọ xát trong lòng Đoạn Thần, giống như đang cố ý nịnh nọt, nhìn hết sức tức cười.

Đoạn Thần bất mãn, bên hông giường sao có thể để cho người khác ngủ được! Suy nghĩ một chút, hắn vươn tay lên dạo qua một vòng, từ xa xa xuất hiện một cái kết giới nhỏ. Đoạn Thần nhanh chóng dùng một tay ném nó vào trong kết giới.

Chứng kiến quả trứng không ngừng nhảy nhót trong kết giới, bộ dáng sốt ruột muốn đi ra ngoài nhưng lại không ra được. Đoạn Thần hài lòng nhẹ nhàng gạt đầu, nói với nó: “Ngươi ở trong kết giới đợi đi! Bản quân muốn ngủ một lát.”

Nói xong, chờ một lúc lâu, thấy nó vẫn không phá được kết giới. Đoạn Thần mới vung tay lên tắt nến trong phòng đi, yên tâm nằm trên giường bạch ngọc, đắp kín mền nhắm mắt ngủ.

Đêm tối Ma giới yên tĩnh đến mức đáng sợ, không có tiếng côn trùng kêu vang, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng. Ngủ thẳng nửa đêm, Đoạn Thần cảm thấy có gì đó không đúng. Giống như có thứ gì chui vào trong lòng hắn!

Đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt trắng bóc sáng như trăng rằm. Dưới màn đêm, nhìn thấy rõ ràng quả trứng đang ở trong lòng hắn, Đoạn Thần cảm thấy tan nát cõi lòng. Nó có thể phá được kết giới hắn bố trí! Đây rốt cục là thứ quỷ quái gì!

Lúc Đoạn Thần đang cảm thấy sụp đổ thì quả trứng lại chui vào trong ngực Đoạn Thần. Giống như muốn sáp lại gần Đoạn Thần.

Đoạn Thần không biết nói gì, chỉ có thể vươn tay ôm lấy nó. Đắp chăn lên, một ma một trứng cùng ôm nhau mà ngủ.

4. Chương 4: Đe Dọa, Trêu Chọc, Đùa Giỡn Quả Trứng Kỳ lạ

Edit: susublu

Hôm sau, ma quân Đoạn Thần vác khuôn mặt thối ra dùng bữa sáng xong liền ôm quả trứng đến điện Huyền Diệp. Thấy đại trưởng lão của Tộc Bách Điều và Tộc Dã Kê đều đã đến thì sắc mặt mới dịu đi.

Đoạn Thần uy nghiêm ngồi trên ghế đầu hổ làm bằng bạch ngọc, gạt đầu, ý bảo bọn họ có thể ngồi xuống. Nói thẳng vào vấn đề: “Lần này Bản quân triệu các ngươi đến đây là vì muốn hỏi chút chuyện.”

Hai đại trưởng lão nhìn thấy quả trứng khổng lồ trong lòng Ma Quân thì cũng đoán được chút ít, lần này Ma Quân triệu bọn họ đến đây chắc chắn có liên quan đến nó. Nhưng mà bọn họ đoán không ra cụ thể là chuyện gì.

Thu trưởng lão của Tộc Bách Điều vội vàng tỏ thái độ lên tiếng trước: “Quân Thượng có chuyện tìm thuộc hạ, đó là vinh hạnh của thuộc hạ. Không biết Quân Thượng có gì muốn biết, nếu thuộc hạ biết thì chắc chắn sẽ nói, một khi đã nói thì sẽ nói hết mà không giấu diếm!”

Thấy Thu trưởng lão của Tộc Bách Điều lên tiếng nịnh hót, Minh trưởng lão của Tộc Dã Kê bất mãn. Trong lòng thầm mắng Thu trưởng lão là lão già mưu mô, mặt không cam lòng nói: “Quân Thượng, thuộc hạ cũng vậy! Hễ biết thì sẽ nói hết không giấu diếm! Ngài muốn biết cái gì, thuộc hạ nhất định sẽ không do dự mà nói hết cho ngài nghe!”

Nhìn thấy hai vị hạ thần nóng lòng thể hiện sự trung thành, Đoạn Thần hết sức hài lòng với sự thống trị của mình. Sắc mặt cũng dần dần khôi phục lại trạng thái bình thường, bình thản mở miệng nói: “Bản quân triệu hai vị trưởng lão đến đây là vì quả trứng này. Nó đến từ Tộc Dã Kê cho nên bản quân muốn hỏi người quả trứng này xuất hiện thế nào.”

Minh trưởng lão nghe vậy thì sợ hết hồn. Sao Tộc Dã Kê của bọn họ lại có quả trứng khổng lồ như vậy được! Cho dù có thì cũng thì cũng là một quả trứng vô cùng xấu xí. Cũng đã sớm đưa đến Thượng cung của Ma Quân rồi, diện*dam;lle&quy[do0n Thượng cung... Nghĩ đến điều gì đó, Minh trưởng lão trợn to mắt gà lên, không dám tin nhìn quả trứng khổng lồ trong lòng Ma Quân, kinh sợ hô: “Quân Thượng, không lẽ nó là quả trứng xấu xí mà tộc của ta đưa tới Thượng cung cách đây không lâu sao!”

Đoạn Thần lạnh nhạt nhẹ gật đầu thừa nhận.

Minh trưởng lão kinh sợ ngẩng cái cổ gà lên, trong đôi mắt gà cũng đầy sự kinh ngạc. Thu trưởng lão đứng bên cạnh thấy vậy thì cười nhạt nói: “Không phải ngay cả đồ mà tộc mình đưa đến cho Quân Thượng Minh trưởng lão cũng không biết đó chứ? Trí nhớ thật không thua gì con nít! Tộc Dã Kê có một đại trưởng lão trí nhớ kém như vậy thật sự là bất hạnh. Quân Thượng...”

Minh trưởng lão cắn răng hung hăng liếc nhìn Thu trưởng lão, ngắt lời hằn: “Quân Thượng, thuộc hạ nhất thời không nhận ra nên có chút ít kinh ngạc thôi. Thuộc hạ sẽ kể cặn kẽ về quả trứng này.”

Đoạn Thần lẳng lặng nghe xong, sâu xa liếc nhìn quả trứng trong lòng. Lên tiếng nói: “Cho nên quả trứng này không phải được sinh ra từ tộc các người đúng không, người cũng không có cách nào xác nhận sao?”

Minh trưởng lão lúng túng cười tự giễu: “Quân Thượng, quả trứng này xuất hiện trong ổ trứng lúc nửa đêm. Bởi vì quá lớn, nên đã chèn ép nhiều quả trứng khác. Thuộc hạ cũng không xác định được rốt cục là nó đột ngột xuất hiện trong tộc của ta hay thật sự do trứng trong tộc bị đột biến mà thành. Cho nên mới đưa đến Thượng cung, muốn nhờ Quân Thượng xem thử nó có phải là chủng loại của Tộc Dã Kê hay không.”

Không hỏi được tin tức gì từ Tộc Dã Kê nên Đoạn Thần nhìn về phía đại trưởng lão của Tộc Bách Điều, hỏi: “Thu trưởng lão lấy quả trứng này thế nào?”

Thu trưởng lão hí mắt nhìn chằm chằm quả trứng trong lòng Ma Quân, tỏ vẻ suy nghĩ sâu xa. Suy nghĩ một lát rồi mới lên tiếng trả lời: “Quân Thượng, quả trứng này không hề tầm thường!”

Hơn một trăm năm qua, điều khiến Minh trưởng lão khó chịu nhất chính là rõ ràng Thu trưởng lão này không biết gì cả mà vẫn cố làm ra vẻ huyền bí. Hừ! Lão già mưu mô không biết xấu hổ! Oán thầm một cái, Minh trưởng lão mở miệng châm chọc: “Thế này không phải là Thu trưởng lão đang nói nhảm sao! Vừa nhìn là đã biết quả trứng này không hề tầm thường rồi! Ai mở to mắt ra nhìn cũng đều có thể thấy được!”

Mà Thu trưởng lão cực kỳ lạnh nhạt, lơ đãng liếc mắt nhìn Minh trưởng lão, giống như không thèm quan tâm lời nói của ông ta. Ngược lại, nói với Ma Quân: “Quân Thượng, nghe ngài và Minh trưởng lão nói thì không lẽ quả trứng này đã thay đổi hình dáng? Không phải là nó có đầy ma tính mà đó là linh tính của trời đất. Từ trước cho tới nay Tộc Bách Điều của ta chưa từng gặp qua quả trứng nào kỳ lạ như vậy. Dù có là thiên nga thì trứng cũng không lớn như thế.”

Chỉ hai ba câu nói, Thu trưởng lão đã khéo léo phủi sạch quan hệ của quả trứng với Tộc Bách Điều. Minh trưởng lão nghe thấy thì tức giận đến mức trợn mắt nghiến răng. Giận quá hóa cười, nói: “Theo như Thu trưởng lão nói thì chẳng lẽ quả trứng này thuộc về Thần Tộc? Lúc trước khi nó xuất hiện ở trong Tộc Dã Kê cực kỳ xấu xí, đến nỗi có thể làm cho yêu ma ói hết cơm trong mấy ngày. Sao Thần giới lại có một thứ

xấu xí như vậy được! Theo ta thấy nếu quả trứng này không phải là của Ma tộc thì chính là thứ quý quái chạy tới từ chỗ của Minh giới rồi.”

Vốn dĩ Đoạn Thần còn đang suy nghĩ sâu xa lời nói của Thu trưởng lão, chuyển hướng điều tra lai lịch của quả trứng về phía Thần giới. Nhưng khi nghe thấy Minh trưởng lão phản bác thì lập tức bỏ đi suy nghĩ này. Nói cũng đúng, Thần giới luôn hoàn mỹ tốt đẹp, sao lại có thứ xấu xí đáng ghét như vậy được. Nghĩ như vậy nên Đoạn Thần lại suy nghĩ về Minh giới. Minh giới luôn có những thứ xấu xí khiến người khác chán ghét, không lẽ quả trứng này đến từ Minh giới? Nhưng Minh giới cách xa Địa giới vạn dặm, sao quả trứng này lại đến đây được? Thật sự là khó hiểu, khiến người ta suy nghĩ mãi.

— susublue ~ diendan —

Minh trưởng lão thấy Ma Quân trầm ngâm suy nghĩ, còn tưởng rằng Ma Quân nghe lọt lời hắn nói. Nên lập tức trở nên rất đặc ý, mắt gà liếc nhìn Thu trưởng lão. Thu trưởng lão lạnh nhạt quay mặt đi, mặc kệ Minh trưởng lão.

Trầm tư thật lâu, Đoạn Thần sờ quả trứng trong lòng rồi hỏi: “Vậy bình thường trứng trong hai tộc của các người làm thế nào để ra đời an toàn?”

Thu trưởng lão nghe thấy vậy thì lập tức hiểu rõ. Gọi bọn họ đến để hỏi lai lịch chỉ là việc phụ, bởi vì Ma Quân cũng nhìn không ra lai lịch của nó. Mục đích chủ yếu của Ma Quân là muốn ấp nó nở ra. Thu trưởng lão âm thầm bội phục tâm tư của mình, cười gật đầu nói: “Quân Thượng, nếu muốn quả trứng mau nở thì phải truyền pháp lực cho nó liên tiếp ba ngày không ngừng nghỉ, nếu nó hấp thu pháp lực thì tự nhiên sẽ mau chóng phá vỏ chui ra ngoài.”

Đoạn Thần hiểu rõ gật đầu, phát tay nói: “Ừ, hai vị trưởng lão cũng vất vả rồi. Viêm hộ pháp, người dẫn hai vị trưởng lão đi lấy hai Ma quả ngàn năm đi.”

Đoạn Thần bên có tổng cộng bốn vị hộ pháp. Hôm qua là Linh hộ pháp và Hàn hộ pháp trực, hôm nay đến phiên Viêm hộ pháp và Xích hộ pháp. Viêm hộ pháp nghe nói thế, đứng ra ôm quyền. Mời Minh trưởng lão và Thu trưởng lão. “Nhị vị đại trưởng lão, xin mời đi theo ta.”

Thu trưởng lão lễ độ nhẹ nhàng gật đầu với Viêm hộ pháp, nói với Ma Quân: “Đa tạ Quân Thượng ban thưởng, làm phiên Viêm hộ pháp.”

Minh trưởng lão kìm nén sự bức bối trong lòng, vốn muốn nói vài câu với Ma Quân. Nhưng nhìn Thu trưởng lão tiểu nhân đặc ý đi theo Viêm hộ pháp lĩnh thưởng thì lại sợ lão già mưu mô này lấy hết đào đi nên vội vàng khom lưng nói cảm tạ Ma Quân: “Đa tạ Quân Thượng ban thưởng! Thuộc hạ đi lĩnh thưởng ngay!” Nói xong liền co cẳng đuổi theo.

Sau khi đại trưởng lão hai tộc đều rời đi, điện Huyền Diệp an tĩnh trở lại. Đoạn Thần nhẹ nhàng gõ ngón tay trên bàn trà bạch ngọc, lên tiếng nói với Xích hộ pháp: “Người đi chuẩn bị bữa trưa cho bản quân. Mấy ngày nay bản quân muốn bế quan, tất cả sổ con các người sắp xếp lại cho bản quân. Sau khi bản quân bế quan xong thì sẽ duyệt.”

Xích hộ pháp cúi đầu lên tiếng hỏi: “Dạ! Thuộc hạ sẽ đi kêu đám yêu ma chuẩn bị bữa trưa ngay. Quân Thượng muốn ăn loại nào ạ?”

“Tùy ý đi!” Ăn mấy trăm năm, có gì mà chưa ăn qua, Đoạn Thần đã sớm ăn chán rồi.

Xích hộ pháp gật đầu, thưa vâng rồi liền lui ra ngoài.

Sau khi Xích hộ pháp rời đi, điện Huyền Diệp to như vậy chỉ còn lại Đoạn Thần và quả trứng quái đản trong ngực hắn. Đoạn Thần cúi đầu nhìn quả trứng trong lòng, vươn tay nhẹ gõ hai lần, hỏi: “Người có muốn ra ngoài nhìn thế giới to lớn này không?”

Quả trứng trong lòng hắn nhảy lên một cái, xem như là đã đáp lại.

Đoạn Thần đột nhiên cười lạnh, vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm nó, “Chúng ta giao ước trước. Bản quân có thể ấp nở người, nuôi người lớn lên. Nhưng nếu có một ngày, người có lòng riêng muốn cái ghế quân vương này của ta thì đừng trách bản quân khiến người sống không bằng chết, hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh!”

Quả trứng run lên, tỏ vẻ sợ hãi. Nhưng lại không rời khỏi vòng ôm của Đoạn Thần mà ngược lại run rẩy dúm dúm vào trong lòng Đoạn Thần.

Đoạn Thần hài lòng, vươn tay nhẹ nhàng gõ nó một cái. “Coi như người biết điều! Lúc trước xấu như vậy, không biết đến lúc sinh ra ngoài sẽ có bộ dạng quái dị gì đây. Tốt nhất đừng có xấu xí nếu không đến lúc đó bản quân không biết mình có thể nuôi lớn người hay không đâu.”

Quả trứng giống như rất tức giận, dùng sức đung vào người Đoạn Thần hai cái.

Đoạn Thần nhướn mày, vươn tay hung hăng đánh nó vài cái. “Tính tình vẫn còn ngang bướng, lớn lên xấu xí thì nên chấp nhận thực tế, không cho yêu ma khác nói người xấu sao! Tính tình ương bướng như vậy, nhất định không dễ nuôi. Đột nhiên bản quân muốn thay đổi chủ ý, vì sao phải hao phí pháp lực áp cho người nỡ?”

Quả trứng có vẻ hơi sợ, trở nên mềm mại hơn, nhẹ nhàng, dịu dàng cọ hai cái trong lòng Đoạn Thần.

Đoạn Thần nhin không được bắt đầu cười nhẹ, ngón tay thon dài vỗ hai cái ngoài vỏ trứng. Giọng nói không vui không giận, bình tĩnh nói: “Xem ra người là thứ hai mặt, cơ trí gàn dở, thích giở trò trên chộc người khác. Yêu ma như vậy nuôi dưỡng nhất định sẽ rất tốn công, phải cẩn thận nhiều hơn, nếu không sau này sẽ rất dễ dàng sinh lòng riêng.”

Quả trứng có vẻ hơi nóng nảy, nhảy ra khỏi lòng Đoạn Thần. Lơ lửng giữa không trung, diensdafnlllequydoon rung động rất mạnh. Xoay vòng tròn, quả trứng trắng mập mập lặn lộn giữa không trung, nhìn có chút khô hài.

Đoạn Thần cũng không biết tại sao hôm nay lại có tâm trạng trên chộc quả trứng quái đản này. Có thể là vì nửa đêm hôm qua nó đã khiến hắn quá kinh hãi, cho nên hôm nay Đoạn Thần mới hẹp hòi trả thù, đe dọa nó như vậy.

Thấy trên chộc đùa giỡn nó đủ rồi, tâm trạng Đoạn Thần tốt ngoác quả trứng: “Cũng được, nếu đến lúc đó sinh ra mà không nghe lời thì bản quân tiêu diệt là được.”

Quả trứng nghe thấy vậy thì liền xông vào lòng Đoạn Thần, thân thiết cọ vài cái trên mặt Đoạn Thần.

Đoạn Thần ghét bỏ né tránh, kéo nó vào trong ngực. “Đi thôi, chỉ cần người thành thật nghe lời, bản quân cũng sẽ không bạc đãi người.”

Nghe vậy, quả nhiên quả trứng yên tĩnh lại. Thấy vậy, Đoạn Thần thầm thấy hài lòng. Khẽ vuốt nó một cái, cầm lấy sổ con trên bàn, bắt đầu phê duyệt.

5. Chương 5: Ra Đời Và Tranh Giành Ma Quả

Edit: susublu

Cuối thu, không khí nóng nực của tháng chín, trời mùa thu lúc nào cũng khô, bầu trời xanh thẳm. Mùa thu đến nghĩa là mùa đông cũng sắp sửa đến. Yêu ma ở Ma giới cũng đã bắt đầu chuẩn bị thức ăn cho mùa đông.

Bên ngoài những yêu ma muốn ngủ đông cũng đang xôn xao đi chuẩn bị thức ăn dự trữ, nhưng tất cả những điều này đều không liên quan đến Đoạn Thần. Lúc này Đoạn Thần giống như mất đi một lớp da vậy, pháp lực mất đi một nửa.

Vốn dĩ hắn cho rằng áp quả trứng này rất đơn giản, chỉ cần rót pháp lực rót vào trong trứng là được. Không ngờ quả trứng này rất kỳ lạ. Lúc mới bắt đầu Đoạn Thần rót pháp lực vào cho nó, nó không những không hấp thu mà ngược lại còn trả lại hết ba phần công lực lúc trước hấp thu lại cho Đoạn Thần.

Đoạn Thần bắt đầu nghi hoặc khó hiểu, thử rót pháp lực vào cho nó thêm lần nữa. Kết quả nó thuận lợi hấp thu pháp lực, hơn nữa còn lấy không ngừng nghỉ! Suy tính việc này có nguy hiểm đến việc áp trứng

nên Đoạn Thần dùng lại cách ban đầu, tự mình đã thương mình để tách ra khỏi nó. Nhưng có vẻ quả trứng nhìn thấy ý đồ của hắn nên bỗng chốc lại phun hết pháp lực đã hấp thụ ra.

Điều này khiến Đoạn Thần buồn bực không thôi, suy đi nghĩ lại. Đoạn Thần cảm thấy nó quả thật rất có ma tính, xem ra hoặc là không cho nó pháp lực, diensxdafnllequysdoon hoặc nếu muốn cho thì phải cam tâm tình nguyện mới được! Đối với lần này, Đoạn Thần nhẹ cắn răng, truyền pháp lực lại cho quả trứng.

Hắn cam tâm tình nguyện cho pháp lực, rót vào quả trứng suốt ba ngày ba đêm! Quả thực tốc độ hấp pháp lực này gần như muốn mạng của Đoạn Thần! Khi Đoạn Thần đang rối rắm mình chỉ còn dư lại khoảng hai ba phần pháp lực thì một luồng sáng lóe lên đánh bay Đoạn Thần đến mức hôn mê bất tỉnh.

Không biết hôn mê bao lâu, phát giác được trong lòng mình có gì đó đang cựa quậy, Đoạn Thần đột nhiên bừng tỉnh. Mở mắt ra, nhìn thấy trong lòng có một tiểu cô nương khoảng bảy tám tuổi, điều này khiến Đoạn Thần sợ hết hồn. Vươn tay đánh bay nàng ra ngoài, Đoạn Thần bỗng nhiên đứng dậy.

Tiểu cô nương non nớt bị Đoạn Thần đánh bay ra ngoài, bộ dáng cực kỳ đáng yêu. Tóc dài đỏ như lửa, đôi mắt tròn vo màu hổ phách, sắc sỡ chói mắt như ngọc Lưu Ly. Trên người trơn bóng, lúc này bị đánh bay ra ngoài, đầu đụng vào tường, vẻ mặt mờ mịt trông khá buồn cười.

Đoạn Thần đang hồi tưởng lại chuyện xảy ra trước khi hắn hôn mê, bất thành linh tiểu cô nương bị hắn đánh bay lại bổ nhào về phía hắn. Đoạn Thần vươn một tay chặn ngay trán của nàng lại, không cho nàng đến gần mình.

“Người là ai?” Đối với một tiểu cô nương đột nhiên xuất hiện như vậy, Đoạn Thần có chút tò mò.

Bởi vì trán bị tay của Đoạn Thần chặn lại nên nàng không thể đến gần Đoạn Thần mà đứng cách hắn khoảng một cánh tay. Nhưng tiểu cô nương lại không cam lòng, tỏ vẻ nhất định phải đến gần Đoạn Thần. Vươn hai bàn tay mập mập ra, không ngừng quơ quơ về phía Đoạn Thần.

“Sao không nói gì hết? Cam sao?” Đoạn Thần vươn tay ra, ngón trỏ chọc chọc vào khuôn mặt bánh bao của nàng.

Thấy cánh tay hắn duỗi đến trước mắt mình, tiểu cô nương dứt khoát ôm chặt lấy nó.

Đoạn Thần không còn gì để nói, vì sao hành vi của tiểu cô nương này lại có vẻ giống trái trứng kia vậy... Trứng! Nhớ tới lúc hắn đang ấp trứng, sau đó đột nhiên xuất hiện một luồng sáng mạnh đánh bay hắn ra ngoài! Quả trứng xấu đó đi đâu rồi! Đoạn Thần vội vàng nhìn bốn phía, không thấy quả trứng đó đâu. Hắn muốn đẩy tiểu cô nương này ra, nhưng lại bị nàng này quấn lấy chặt hơn.

Đoạn Thần mất hứng, giận tái mặt, âm trầm cúi đầu nhìn nàng. Lạnh lùng nói: “Buông tay!”

Tiểu cô nương dùng hành động thực tế biểu đạt suy nghĩ của mình, không chỉ là hai tay quấn lấy cánh tay của Đoạn Thần mà còn có cả hai chân, tay chân trơn bóng quấn chặt lấy cánh tay dài của Đoạn Thần.

Sắc mặt Đoạn Thần khó coi, âm u nhìn chằm chằm nàng, cắn răng nói: “Người có buông ra không!”

Cả người Tiểu cô nương đều đu lên cánh tay Đoạn Thần, đầu cọ sát vào vai hắn.

Thấy động tác của nàng, Đoạn Thần nghiêng đầu qua một bên. Kéo cái mặt bánh bao đang dụi vào vai hắn lên, Đoạn Thần nhìn cẩn thận, thứ này không phải là nở từ quả trứng kia đó chứ!

Im lặng một lát, Đoạn Thần mở miệng hỏi: “Người là quả trứng mà bản quân dùng pháp lực để ấp sao?”

Lần này tiểu cô nương có phản ứng, ngọt ngào cười với Đoạn Thần một cái, đưa mặt lại gần mặt Đoạn Thần. Khuôn mặt nhỏ cọ sát với khuôn mặt to của Đoạn Thần.

Đoạn Thần khẳng định tiểu cô nương đang quấn quít lấy hắn chính là quả trứng lúc trước thích kề cận hắn! Xách nàng lên đối diện mặt mình, đánh giá từ trên xuống dưới, Đoạn Thần ném nàng lên giường. Mắt thấy nàng lại muốn chạy về phía hắn, Đoạn Thần đen mặt, nghiêm nghị trách mắng: “Không được nhúc nhích! Dám chạy qua thì đừng trách bản quân ném người đi!”

Quả nhiên tiểu cô nương ngồi im. Trơ mắt nhìn Đoạn Thần, trên mặt đầy vẻ uất ức.

Đoạn Thần thấy vậy thì đau đầu, trong điện chỉ có y phục của hắn, nhưng hắn cũng không quan tâm được nhiều thứ như vậy, vội vàng tìm y phục của mình khoác lên người nàng. Truyền âm gọi thuộc hạ tới.

Bởi vì mấy ngày nay Ma Quân bế quan cho nên tứ đại hộ pháp đều cùng nhau trực. Nghe thấy Ma Quân truyền âm, Viêm hộ pháp hất cằm về phía Linh hộ pháp, nói: “Quân thượng cho gọi, Linh hộ pháp đến xem coi Quân Thượng có gì dặn dò.”

Viêm hộ pháp là hộ pháp có pháp lực cao nhất trong Tứ đại hộ pháp, lời nói cũng rất có giá trị. Bị Viêm hộ pháp ra lệnh, Linh hộ pháp lạnh nhạt gật đầu. Trong lòng lại thầm mắng: Pháp lực cao cường rất giỏi sao! Không phải cũng chẳng bằng một bàn tay nhỏ bé của Ma Quân sao!

Dẫn ma sĩ đến Điện Lăng Hoa, Linh hộ pháp truyền âm nói: “Thuộc hạ Linh, nghe Quân Thượng gọi nên tới đây nghe dặn dò!”

Đoạn Thần gỡ bỏ kết giới, ôm tiểu cô nương đang quần lấy mình đi ra.

Thấy Ma Quân ôm một tiểu cô nương cực kỳ đáng yêu trong lòng, Linh hộ pháp hiếu kỳ, nhưng lại không dám hỏi. Ngược lại hỏi: “Quân Thượng triệu thuộc hạ đến đây có gì muốn dặn dò?”

“Người đi lấy ba Ma quả ngàn năm đến đây. Còn nữa, tìm quần áo thích hợp cho nàng mặc.” Đoạn Thần lạnh lùng, giọng nói không nghe ra đang giận hay vui.

— susublue ~ diendan —

Linh hộ pháp có chút do dự, ma quả ngàn năm chỉ có chín quả. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ không dùng đến. Cẩn thận quan sát sắc mặt Ma Quân, Linh hộ pháp không thấy có gì khác lạ nhưng vẫn quan tâm hỏi: “Quân Thượng, có phải ngài đã xảy ra chuyện gì rồi không? Có cần gấp như vậy không?”

Đoạn Thần thầm mắng Linh hộ pháp ngu xuẩn, chuyện như vậy sao có thể nói ở trước mặt ma sĩ được? Lạnh lùng liếc nhìn Linh hộ pháp một cái, Đoạn Thần nói: “Chuyện của bản quân tới phiên người quản từ lúc nào vậy?”

Thấy sắc mặt Ma Quân khó coi, Linh hộ pháp vội vàng quỳ xuống thỉnh tội: “Thuộc hạ biết sai, sẽ lập tức đi lấy Ma quả ngay!”

“Đừng quên còn quần áo nữa!” Đoạn Thần dặn dò.

“Thuộc hạ biết rõ! Cái này để đảm ma sĩ đi chuẩn bị đi!” Lúc nói chuyện, Linh hộ pháp nháy mắt với hai gã ma sĩ ở sau lưng, ma sĩ lập tức hiểu đi làm.

Dặn dò xong, Đoạn Thần quay trở về trong điện. Khi mọi thứ đều đã mang tới thì Đoạn Thần bế tiểu cô nương trong lòng lên đặt nàng ngồi xuống. Lạnh lùng nói: “Ngồi cho đàng hoàng, không được nhúc nhích!”

Thấy tiểu cô nương nghe lời, Đoạn Thần lại quay đầu lại cầm lấy quần áo đưa cho nữ ma sĩ, nói: “Cầm quần áo đưa cho nàng thay.”

Ai ngờ nữ ma sĩ vừa mới đến gần tiểu cô nương thì đã bị nàng đập bay. Sắc mặt Đoạn Thần lập tức trầm xuống, ánh mắt đầy uy hiếp nhìn chằm chằm nàng, giọng nói lạnh lùng: “Không muốn mặc quần áo sao? Vậy sau này người cứ để trần truồng như vậy đi! Bản quân không cần một người có da mặt dày như vậy!”

Tiểu cô nương méo mó miệng, đôi mắt ngập nước nhìn Đoạn Thần.

Nhìn một lúc lâu, cuối cùng tiểu cô nương bước xuống đất, khoác áo bào dài chạy đi nhặt quần áo bị nàng đập bay rồi ôm đến trước mặt Đoạn Thần, đôi mắt ngập nước mở thật lớn, đáng thương ngược nhìn Đoạn Thần.

Linh hộ pháp ôm một cái hộp giấu trong tay, nhìn hình ảnh kỳ lạ bên trong điện thì không dám thở.

Một lớn một nhỏ nhìn nhau rất lâu, Đoạn Thần kiên quyết không chịu nhượng bộ. Mới bé xíu như vậy mà đã tranh cãi với hắn, nếu hình thành thói quen thì phải làm sao! Không bay sau này sẽ chạy thoát khỏi lòng bàn tay hắn, leo lên đầu của hắn để đá ỉa sao? Đoạn Thần lạnh mặt, không phản ứng lại.

Tiểu cô nương từ từ chảy nước mắt. Linh hộ pháp đứng bên cạnh thấy tiểu cô nương đáng yêu khóc, nhin không được mở miệng nói: “Quân Thượng, hay là để thuộc hạ thay quần áo cho nàng đi!”

Đoạn Thần gật đầu, cup mắt xuống nhìn chăm chăm khuôn mặt bánh bao đầy nước mắt ở trước mặt. Giọng nói có chút uy hiếp: “Nghe chưa? Hoặc là rút ra ngoài, hoặc là để cho hắn thay quần áo cho người!”

Cuối cùng tiểu cô nương vẫn lựa chọn để cho Linh hộ pháp thay quần áo cho mình. Đi ra sau điện thay y phục, đầu tóc cũng được Linh hộ pháp búi thành búi tóc đơn giản. Tiểu cô nương nòn nà mềm mại lúc này mặc y phục xinh đẹp vào, búi tóc đáng yêu, khiến cho nhiều người yêu mến. Nhất là Linh hộ pháp, cực kỳ hài lòng với tác phẩm của mình. Vươn tay nheo nheo thịt ở tay của tiểu cô nương, dịu dàng hỏi: “Sao người lại chạy đến chỗ của Quân Thượng? Quân thượng không phải người dễ trêu chọc, hay là người đến chỗ ta, ta sẽ nuôi dưỡng người!”

Lúc này Linh hộ pháp vẫn chưa đoán được thân phận của tiểu cô nương, chỉ là hiếu kỳ vì sao bên cạnh Ma Quân lại xuất hiện một đứa bé quá xinh đẹp như vậy. Nhìn thấy Ma Quân cũng không thích tiểu cô nương này lắm nên Linh hộ pháp mới nảy ra ý tưởng nhận nuôi nàng.

Thấy tiểu cô nương này hiếu kỳ sờ mó y phục trên người, vốn không hề để ý tới hắn, Linh hộ pháp bị bỏ lơ nên có chút bi thương. Khom người xuống, nhẹ vỗ tiểu cô nương một cái, thu hút sự chú ý của nàng, Linh hộ pháp không từ bỏ hỏi lại: “Quân Thượng không phải là người dễ đối phó, hay là người đi với ta, ta nuôi dưỡng người có được không?”

Tiểu cô nương đột nhiên cười sáng lạn, lộ ra bốn cái răng cửa. Linh hộ pháp cho rằng nàng đồng ý, trong lòng vui mừng, mới vừa muốn mở miệng, thì nghe thấy sau lưng có âm thanh vang lên, còn có một trận gió lạnh.

“Linh hộ pháp, người lặp lại những lời người vừa nói xem.” Giọng của Đoạn Thần bén như dao, khiến người nghe sợ hãi.

Linh hộ pháp đã bị hù dọa đến mức chân nhũn ra, xoay người quỳ xuống không ngừng dập đầu: “Thuộc hạ biết sai! Thuộc hạ thấy Quân Thượng có vẻ không thích đứa bé này nên mới nghĩ muốn chia sẻ phiền muộn với Quân Thượng, tuyệt không có ý gì khác!”

Đoạn Thần lười phải nhìn tên ngu xuẩn như Linh hộ pháp, lướt qua Linh hộ pháp, đi đến đứng trước mặt tiểu cô nương, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt. Mặc dù mắt thì nhìn nàng nhưng miệng vẫn không quên nói với Linh hộ pháp: “Không còn chuyện của người nữa, lui xuống đi!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Linh hộ pháp âm thầm cảm kích Ma Quân rộng lượng, tha cho cái mạng nhỏ của hắn. Không dám quay đầu nán lại một phút, nhanh nhẹn chạy thoát thân.

Linh hộ pháp đi rồi, chỉ còn lại Đoạn Thần và tiểu cô nương. Liếc nhìn nàng một cái, Đoạn Thần tự nhiên đi ra ngoài điện. Nàng thấy Đoạn Thần bỏ đi thì cũng vội vàng nhắc cái chân ngắn đuổi theo.

Ngồi ở trước bàn, mở hộp gấm ra, lấy cái vạc ra. Mở nắp, đập vào mắt là ba trái Ma quả đỏ tươi như máu. Nhớ tới cái gì đó, Đoạn Thần hét lớn với tiểu cô nương đang muốn tới gần hắn: “Không được phép đến đây! Nếu dám đến, bản quân phế chân của người!”

Tiểu cô nương đỏ mắt lên, mím miệng đứng tại chỗ, quả thật không dám cử động nữa. Đoạn Thần hài lòng, ngón tay thon dài như ngọc cầm lấy một trái Ma quả, bỏ vào trong miệng chậm rãi nhấm nháp. Một viên vừa vào bụng, Đoạn Thần liền cảm thấy có một dòng nhiệt nóng trong đan điền. Lấy thêm một quả thứ hai bỏ vào trong miệng nhai. Đoạn Thần nhắm mắt chậm rãi cảm thụ sự biến hóa trong cơ thể. Sau đó cầm lấy quả thứ ba...

Thấy tay đã duỗi ra để bỏ Ma quả vào trong miệng nhưng lại không có cảm giác, Đoạn Thần bỗng nhiên mở mắt ra. Chẳng biết từ lúc nào tiểu cô nương đã chạy tới bên cạnh hắn, cái miệng hồng hào đang cố gắng nhai vật gì đó. Hai mắt vốn đang ửng đỏ muốn khóc lúc này lại đang lóe sáng.

Thấy vậy Đoạn Thần đã đoán được nàng nhai cái gì trong miệng. Vì vậy nên hắn giận dữ. Đánh bàn trà trước mặt nát thành bột phấn, về mặt âm trầm nhìn chăm chăm tiểu cô nương đang vui vẻ nhai nhai trước mặt, đôi mắt trắng bóc đầy sát khí.

Nhưng tiểu cô nương lại rõ ràng không để ý Đoạn Thần. Ăn xong trái cây ngon ngọt thì nàng chỉ cảm thấy thân thể nóng hầm hập.

Sau đó, một luồng sáng màu đỏ chói mắt phát ra từ trên cơ thể nàng, khiến Đoạn Thần lập tức tạo kết giới để bảo vệ mình.

Ánh sáng đỏ chiếu sáng một lúc lâu mới chậm rãi tắt hẳn xuống, sau đó Đoạn Thần thấy rõ ràng nàng đã lớn thêm hai ba tuổi nữa. Ngay cả y phục cũng bị rách, mặc trên người nàng có vẻ rất chật chội. Vốn dĩ lúc này nhìn chỉ có bảy tám tuổi, bây giờ lại biến thành đứa trẻ khoảng mười tuổi.

Cười lạnh thu kết giới lại, toàn thân tỏa ra hơi thở nguy hiểm, Đoạn Thần đến gần nàng, nâng cằm nàng lên. “Hút bảy phần pháp lực của bản quân, bây giờ ngay cả Ma quả để bản quân khôi phục pháp lực cũng cướp lấy. Người không muốn sống nữa phải không?”

Phát giác được Đoạn Thần tức giận, tiểu cô nương nhào vào trong lòng Đoạn Thần, ôm chặt lấy hắn.

Nhưng Đoạn Thần lần này không chịu thua nữa, không hề thương hương tiếc ngọc kéo nàng ném qua một bên. Lạnh lùng nói: “Nhỏ như vậy mà đã có tâm cơ, xem ra không thể giữ lại!” Nói xong lòng bàn tay của Đoạn Thần nổi lên một ánh lửa sáng, đi từng bước về phía nàng.

Có thể nói là nàng rất sợ, muốn bỏ chạy. Bị Đoạn Thần nhìn thấu ý đồ, cười lạnh nói: “Chạy đi! Để bản quân xem người có thể chạy đi đâu. Ma giới to như vậy cũng không ai dám nuôi người!”

Nghe vậy, tiểu cô nương dừng chân lại, không dám động nữa. Trong lúc nói, diện;đàn*le#[quysdo0n Đoạn Thần đã đi tới trước mặt nàng. Đẩy ánh lửa sáng trong tay mình vào đầu nàng.

Bởi vì có vật lạ tiến vào trong cơ thể nên nàng khó chịu không ngừng run lấy bầy. Khuôn mặt vốn đỏ thắm đáng yêu lúc này lại trở nên cực kỳ tái nhợt, bộ dạng giống như sắp chết vậy.

Không biết qua bao lâu, tiểu cô nương ngã xuống đất, ngất đi. Đoạn Thần cúi người xuống, ghét bỏ ôm nàng lên. Ôm trở về tắm điện, vứt xuống giường bạch ngọc. Mặc kệ nàng sống hay chết, Đoạn Thần cầm quần áo sạch sẽ, đi ra sau điện tắm rửa.

6. Chương 6: Dận Dò Thân Phận

Edit: susublu

Ma Quân bế quan mấy ngày, mọi người không ngờ vừa xuất quan đã mang theo một nữ hài tử. Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của ba vị hộ pháp khác, Linh hộ pháp cười khinh thường. Điều này có gì mà kỳ lạ, đúng là đồ nhà quê!

Đoạn Thần mặc kệ thái độ của mấy vị hộ pháp, ngồi xuống ghé bạch ngọc. Lười nhác híp mắt hỏi: “Mấy ngày nay bản quân bế quan có chuyện gì xảy ra không?”

Thấy Đoạn Thần ngồi xuống, tiểu cô nương cũng leo lên ngai vàng theo hắn. Đến sát bên cạnh Đoạn Thần, ngồi yên lặng, đôi mắt xảo quyệt quan sát Tứ đại hộ pháp. Linh hộ pháp phát hiện tiểu cô nương này lớn hơn lúc này một chút, trong lòng có chút kinh ngạc. Nhưng lại không biểu hiện ra mặt.

Viêm hộ pháp đứng ra lên tiếng hỏi báo lại chuyện mấy ngày nay: “Khởi bẩm Quân Thượng, mấy ngày nay Xà tộc, Oa tộc, Hùng tộc, Quy tộc đã bắt đầu chuẩn bị ngủ đông. Đại đa số Tộc Bách Điều cũng đã bắt đầu dời đến phía Nam. Những con dân khác của Ma tộc thì bắt đầu chuẩn bị lương thực cho mùa đông.”

*Oa tộc, Hùng tộc: Tộc ếch và tộc gấu

Đoạn Thần gật đầu, tỏ ý đã biết. Nhìn mấy cái sổ con gập mười mấy lần trên bàn, Đoạn Thần hỏi: “Đã phân chia những sổ con này cho bản quân chưa?”

“Dạ rồi!” Viêm hộ pháp cung kính trả lời.

Đoạn Thần hài lòng vuốt cằm, cầm lấy một quyển sổ con bắt đầu phê duyệt. Thấy có một vật nhỏ đang ngồi cạnh mình, Đoạn Thần ghét bỏ muốn ngồi gần nàng quá. Ném nghiên mực đen đến trước mặt tiểu cô nương, không khách sáo ra lệnh: “Mài mực cho bản quân.”

Chỉ thấy tiểu cô nương hiếu kỳ nhìn chằm chằm nghiên mực đen, sau đó cầm nó lên, bỏ vào trong miệng cắn. Đoạn Thần lập tức giục lại nghiên mực từ trong miệng nàng, mắng: “Người bị ngu sao! Lấy được cái gì cũng bỏ vào trong miệng! Bản quân bỏ đói người sao!” Hôm qua mới ăn một trái Ma quả, diện*
theo lý mà nói thì sẽ không muốn ăn gì trong một tháng, nhưng rốt cục tiểu yêu ma này là cái thứ gì vậy! Quỷ chết đói sao! Đoạn Thần tức giận vứt nghiên mực đen qua một bên, nghiên mực đen bị ném xuống đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Tứ đại hộ pháp thấy cảnh tượng này đều giật mình, tất cả đều quỳ xuống trước ngai vàng. Viêm hộ pháp lên tiếng nói: ” Xin Quân Thượng bớt giận! Không nên tức giận vì tiểu nữ ngu ngốc này. Nếu chán ghét, thuộc hạ có thể giúp Quân Thượng dạy dỗ nàng!”

Lúc này miệng tiểu cô nương đầy mực, có chút ít sợ hãi nhìn Đoạn Thần. Tỏ vẻ muốn tới gần nhưng lại không dám, cực kỳ đáng thương.

Đoạn Thần bực bội phất tay, giọng nói đầy vẻ tức giận, nói: “Không cần. Sau này nàng coi như là nửa chủ tử của các người, hầu hạ cho tốt đi.”

Tứ đại hộ pháp kinh ngạc, tám đôi mắt không dám tin nhìn thẳng tiểu cô nương. Viêm hộ pháp nhíu mi lên tiếng hỏi: “Quân Thượng, vị tiểu cô nương này ta chưa từng gặp. Không biết thân phận thế nào, tên là gì.”

Bị Viêm hộ pháp hỏi, Đoạn Thần suy nghĩ nhìn về phía nàng. Im lặng rất lâu rồi mới mở miệng nói: “Nàng tên A Sứ, sau này các người gọi nàng là tiểu chủ đi!”

Nghe thấy không phải là Ma hậu cũng không phải là Quân chủ, Tứ đại hộ pháp thở phào nhẹ nhõm. Nhưng đột nhiên có chút tiếc nuối, Ma Quân đã hơn năm trăm tuổi, lại không lập Ma hậu, nếu tiếp tục như vậy cũng không được. Mặc dù các hộ pháp thâm nghĩ như vậy nhưng trên mặt lại không dám biểu hiện ra. Bọn họ không quên Ma Quân ghét nhất là bị người khác quản việc riêng.

Tiểu cô nương bị Đoạn Thần tùy ý đặt tên nhũ hai cái lông mày nhỏ nhắn lại ngẩng đầu nhìn Đoạn Thần, vẻ mặt nghi hoặc.

“Sao? Người có ý kiến với tên bản quân đặt cho người sao?” Đoạn Thần nhướn mày, nhìn A Sứ.

A Sứ nhếch miệng, nhưng không có mở miệng, cứ nhìn chằm chằm Đoạn Thần như vậy. Đoạn Thần nâng tay, một dòng nước từ xa bay tới. Ghét bỏ tạt vào mặt A Sứ, Đoạn Thần hung hăng néo hai cái. Lên tiếng nói với A Sứ: “Người câm sao? Bản quân hỏi vì sao người không đáp? Chỗ này của bản quân không nuôi người câm.”

A Sứ há to miệng, sau đó lại đóng lại. Đoạn Thần nhìn chằm chằm A Sứ, hỏi: “Không thể nói hay là không biết làm cách nào để nói?”

A Sứ gật đầu mạnh, một tay nắm lấy ống tay áo rộng thùng thình của Đoạn Thần, một cánh tay chỉ vào miệng mình.

Đoạn Thần đã hiểu, quay đầu nhìn Tứ đại hộ pháp còn đang quỳ trên mặt đất, phất tay nói: “Lui xuống đi, nơi này không cần các người.”

Tứ đại hộ pháp nhìn nhau, ăn ý cáo lui rời đi.

Thấy Tứ đại hộ pháp đều đi khỏi, bên trong Điện Huyền Diệp chỉ còn lại hần và vật nhỏ này. Đoạn Thần thoải mái dạy A Sứ phát âm.

Tứ đại hộ pháp thối lui ra ngoài điện, nhưng vẫn còn mơ hồ nghe được động tĩnh bên trong. Thâm liếc nhìn nhau, khi chắc chắn rằng Điện Huyền Diệp đã bị Ma Quân đặt kết giới thì mới mở miệng trao đổi.

Xích hộ pháp xưa nay ít nói nhất mở miệng hỏi trước: “Các người nói xem rốt cục tiểu chủ này có lai lịch gì? Trông có vẻ chỉ mới ra đời không lâu, cái gì cũng không hiểu, ngay cả nói cũng không biết.”

Hàn hộ pháp nói tiếp: “Không biết. Mấy ngày nay Quân Thượng bế quan, tám phần là có liên quan đến tiểu chủ này.”

Thật ra Xích hộ pháp cũng có suy đoán, nhưng hẳn lại không chắc. Ngược lại nhìn về phía Linh hộ pháp đang suy nghĩ sâu xa, hỏi: “Hôm qua Quân Thượng truyền âm cho gọi, Linh hộ pháp đi vào Quân Thượng dọn dò cái gì?”

Nghe hẳn nói vậy, Linh hộ pháp thềm cười lạnh, lúc này mới nhớ tới phải hỏi hẳn sao? Linh hộ pháp nghiêm mặt nói: “Quân Thượng kêu ta lấy ba trái Ma quả ngàn năm, những thứ khác ta cũng không biết.”

Hôm qua Ma Quân lấy ba trái Ma quả ngàn năm! Ba vị Đại hộ pháp khác nghe thấy đều hít một ngụm khí lạnh. Một trái Ma quả ngàn năm bằng với tu vi một trăm năm! Ba trái cộng lại sẽ là tu vi của ba trăm năm! Không biết Ma Quân xảy ra chuyện hay là cho tiểu chủ mới tới dùng, ba Đại hộ pháp nhìn thấy sự khiếp sợ trong mắt đối phương.

Im lặng rất lâu, Viêm hộ pháp phá vỡ bầu không khí yên tĩnh. Nói: “Thân phận vị tiểu chủ này có lẽ liên quan đến quả trứng mà lúc trước Tộc Dã Kê mang đến.”

Lần này Linh hộ pháp và Hàn hộ pháp đều kinh ngạc. Hàn hộ pháp phản ứng kịch liệt nhất, dienxdaffnllee-quysdoon không thể tin phủ nhận: “Làm sao có thể! Quả trứng đó xấu vô cùng! Dù có ấp nở cũng không thể xinh đẹp đáng yêu như vậy!”

Linh hộ pháp cũng có chút không dám tin, hẳn và Hàn hộ pháp thấy tận mắt bộ dáng của trái trứng xấu xí đó. Cho dù sau này được Ma Quân làm bóng loáng trắng nõn hơn nhưng cũng không thể nào ấp ra một tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu như vậy.

“Quân Thượng pháp lực vô biên, không có gì là không thể. Chuyện của Quân Thượng, ta không nên nói bừa, nghe theo mệnh lệnh Quân Thượng là được rồi, làm tốt phận sự của chúng ta đi!” Lúc này Viêm hộ pháp đã khôi phục lại lạnh lùng lúc trước.

Linh hộ pháp khó chịu nhất là khi thấy Viêm hộ pháp như vậy, lúc mình muốn nói chuyện thì không sao lúc không nói thì bắt người khác câm miệng. Pháp lực cũng chỉ cao hơn ba người bọn họ một bậc thôi! Trong lòng hừ lạnh một cái, Linh hộ pháp không tình nguyện ngậm miệng lại.

7. Chương 7: Hai Người Không Thể Quản Được

Edit: susubluue

Mùa đông Ma giới yên ắng tĩnh lặng, Đoạn Thần hao tổn hơn một tháng để dạy A Sứu phát âm nói chuyện. Nhưng khi A Sứu mở miệng thì Đoạn Thần đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu.

Ví dụ như lúc này, vì vấn đề xưng hô mà làm phiền Đoạn Thần.

“Quân thượng, vì sao bọn họ lại gọi ngươi là Quân Thượng?” A Sứu tò mò nhìn Đoạn Thần, hỏi.

Giọng nói thanh thúy giống như tiếng ngọc vỡ trong gió, nước đánh vào băng lạnh, cực kỳ êm tai. Nhưng Đoạn Thần lại không thấy vậy, lúc này chỉ cần nghe thấy giọng A Sứu là Đoạn Thần lại đau đầu. Tay đang phê duyệt sổ con dừng lại, dien;dafn*lle&quysdoon Đoạn Thần quay đầu, giọng nói khó chịu: “Quân Thượng là thuộc hạ gọi bản quân, ngươi nên gọi bản quân là ”Sư phụ“.”

“Sư phụ là cái gì? Có thể ăn không?” A Sứu tiến thêm một bước tò mò hỏi.

“Không thể ăn! Đó là cách xưng hô, ngươi phải gọi như vậy! Nghe rõ chưa!” Đoạn Thần cắn răng giải thích cho A Sứu.

“A, thì ra sư phụ không thể ăn.” A Sứu nửa hiểu nửa không gật đầu.

Thấy nàng không hỏi tiếp, Đoạn Thần tiếp tục hạ bút phê duyệt sổ con. Mới vừa viết được hai chữ thì lại bị làm phiền.

“Sư phụ, vì sao gọi ta là A Sứ?” Đôi mắt trong suốt ngày thơ như ngọc lưu ly đầy vẻ hiếu kỳ.

Nhìn thấy đôi mắt tinh khiết như vậy, Đoạn Thần có chút hoài nghi A Sứ không phải Ma tộc mà là Thần tộc. Nhưng ngẫm lại thì cảm thấy không thể nào, hậu duệ Thần tộc vốn không thể sinh tồn ở Ma giới. Giữa hai tộc Thần Ma, ngoại trừ người có pháp lực cực kỳ cao cường, nếu không nếu bước đến biên giới sẽ liền bị hồn phi phách tán!

Đoạn Thần phê sổ con, tùy ý trả lời A Sứ: “Bởi vì ngươi quá xấu, cho nên gọi ngươi là A Sứ.”

“Xấu là cái gì? Có thể ăn được không?” A Sứ không bỏ qua hỏi tiếp.

“Xấu không thể ăn, đó là từ để hình dung người trông khó coi” Đoạn Thần không nhìn nàng mà tiếp tục phê duyệt sổ con, trả lời.

“Cái gì gọi là khó coi?” A Sứ không hiểu hỏi.

Đoạn Thần bất lực, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hàn hộ pháp và Xích hộ pháp, mở miệng nói với bọn họ: “Hai người các ngươi, Xích hộ pháp, ngươi biến thành bộ dáng xấu xí khó coi đi.”

Xích hộ pháp không dám nghi ngờ, lập tức nghe theo mệnh lệnh, lắc mình một cái. Gương mặt tuấn lãng trong chốc lát biến thành một khuôn mặt khác đến nghiêng trời lệch đất, mụn đỏ mụn bọc, rỗ đầy mặt. Hàn hộ pháp đứng nhìn bên cạnh cảm thấy buồn nôn, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Cứng rắn nuốt nước chua đang dâng lên trong cổ họng.

Đoạn Thần nhíu mày ghét bỏ nhìn Xích hộ pháp, chỉ vào Đại hộ pháp, quay đầu nói với A Sứ: “Thấy không? Người bên trái trở nên hết sức khó coi, gương mặt đó được gọi là ”Xấu“.”

A Sứ vốn đang hưng trí bừng bừng nghe vậy quay đầu nhìn về phía Xích hộ pháp, gương mặt non nớt liền sụp xuống. Trở nên hết sức uất ức và khó hiểu, mắt đỏ ửng nhìn về phía Đoạn Thần, hỏi: “Sư phụ, rõ ràng mặt ta không có khó coi như hắn, tại sao lại gọi ta là ”A Sứ“?”

Tâm trạng bình tĩnh lại, ném sổ con qua một bên, Đoạn Thần suy nghĩ rồi chăm chú nhìn A Sứ, nói: “Lúc ngươi chưa ra đời, còn xấu hơn cả khuôn mặt của Xích hộ pháp lúc này vạn lần. Đã đói bụng chưa? Trưa nay muốn ăn cái gì?” Đoạn Thần dời lực chú ý của nàng, hỏi A Sứ.

Quả nhiên, vừa nghe đến đồ ăn là A Sứ không uất ức nữa. Hai mắt vốn đỏ ửng liền lóe sáng, hưng phấn nói: “Ta muốn ăn quả có màu đỏ kia! Cái đó ăn rất ngon!”

Nghe vậy mặt Đoạn Thần lập tức đen đi. Cái thứ xấu xí này, đúng là có công phụ sư tử ngoạm, đó chính là Ma quả ngàn năm đỏ! Đoạn Thần trầm giọng nói: “Thứ đó bị ngươi ăn hết rồi, không còn nữa! Hoặc là ăn điểm tâm, hoặc là ăn súp lơ.”

A Sứ vẫn còn đang nghĩ về thứ trái cây màu đỏ kia, nghe hắn nói không còn nữa thì vẻ mặt tiếc nuối. Vô tình nói: “Vậy ta ăn điểm tâm, ta muốn ăn bánh quế hoa ngọt.”

Mới vừa ngẩng đầu muốn dặn dò thuộc hạ thì liền nhìn thấy gương mặt xấu xí của Xích hộ pháp. Đoạn Thần ghét phát tay, nói: “Mau biến mặt trở về như cũ đi! Đi chuẩn bị một phần bánh quế hoa ngọt đến đây!”

“Ta muốn ba phần!” A Sứ đưa ba ngón tay ra nói.

Mỗi khi A Sứ cò kè mặc cả đồ ăn thì liền trở nên rất khôn khéo. Lúc này, Đoạn Thần thấy hoài nghi rất cực nàng có phải đang giả bộ ngốc để lừa dối hắn hay không. Nhưng nhìn vào đôi mắt hồn nhiên kia thì cuối cùng Đoạn Thần vẫn tin A Sứ thật sự không biết gì.

“Ba phần thì ba phần! Dặn dò thuộc hạ chuẩn bị ba phần bánh quế hoa ngọt.” Vẻ mặt Đoạn Thần lạnh lùng, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ. Hắn cảm thấy thật là kỳ quái, dùng một trái Ma quả ngàn năm rõ ràng có thể không ăn trong một tháng. Hắn dùng hai trái, nên một tháng đều không cảm thấy đói, trừ nước trà thì chưa từng đụng vào cơm canh. Vì sao cái thứ xấu xí này ăn một trái Ma quả vào mà từ lúc ra đời đến bây giờ, cả ngày không ngừng ăn uống.

Xích hộ pháp tuân lệnh, đổi khuôn mặt lại, cáo lui đi dọn dò phòng ăn, để lại Hàn hộ pháp đứng trong điện làm pho tượng.

Dọn dò xong, Đoạn Thần tiếp tục vùi đầu phê duyệt sổ con. Có lẽ cảm thấy nhàm chán nên A Sứu nhảy xuống khỏi ngai vàng, chạy đến bên cạnh Hàn hộ pháp. Ngẩng đầu, vẻ mặt hiếu kỳ hỏi Hàn hộ pháp: “Người cũng biết pháp thuật thay đổi khuôn mặt sao? Người thay đổi một gương mặt khó coi cho ta xem một chút được không?”

Đôi mắt Hàn hộ pháp co quắp lại, khuôn mặt cứng đờ, mở miệng trả lời: “Khởi bảm tiểu chủ, thuộc hạ biết pháp thuật, nhưng sẽ không biến mặt mình thành xấu như vậy.”

“Biết pháp thuật mà lại không đổi thành mặt xấu sao?” A Sứu nghi ngờ hỏi.

Hàn hộ pháp lạnh nhạt gật đầu một cái.

“Vậy người có thể thay đổi thành bộ dạng gì? Có thể biến thành xấu như sư phụ không?” A Sứu hỏi.

Đoạn Thần nghe vậy, bút lông đang thoăn thoắt viết lập tức dừng lại, đột nhiên ngẩng đầu lên. Đôi mắt trắng bóc nhìn về phía A Sứu, trong mắt còn có khí lạnh, lạnh giọng hỏi: “Người nói bản quân xấu sao? Đến đây, chúng ta nói chuyện một chút.”

— susublue ~ diendan —

A Sứu nghe lời chạy tới, đứng ở trước mặt Đoạn Thần, cách một cái bàn trà, cực kỳ nghiêm túc nói: “Sư phụ, không phải người cũng rất xấu sao?”

Trán Đoạn Thần đầy vạch đen, cắn răng hỏi: “Người nói cho bản quân nghe, bản quân xấu ở đâu, nếu nói không ra thì hôm nay đừng nghĩ ăn cơm!”

Nghe nói không được ăn A Sứu vội vàng nằm trước bàn trà, vươn tay sờ mặt Đoạn Thần. Xoa bóp mũi, giật nhẹ miệng, nắm lỗ tai kiêu ngạo của hắn, làm mặt Đoạn Thần có chút vặn vẹo.

“Mò đủ chưa? Nhìn ra bản quân xấu chỗ nào chưa?” Đoạn Thần dè nén cơn tức, lạnh lùng hỏi.

A Sứu rối rắm, lắc đầu, bỏ tay xuống khỏi mặt Đoạn Thần.

“Nếu đã không tìm được bản quân xấu chỗ nào, nói bậy nói bạ, phạt người ba ngày không được ăn!” Đoạn Thần nói không chút lưu tình.

Thấy Đoạn Thần nói ba ngày không cho nàng ăn, A Sứu nóng nảy vươn tay, chỉ nửa người dưới của Đoạn Thần bị bàn trà che kín, sốt ruột lên tiếng nói: “Có! Trên người sư phụ có một chỗ rất xấu, ta đã thấy qua!”

Hàn hộ pháp đứng ở chỗ không xa vội vàng cúi đầu xuống, hẳn thật sự không nhìn thấy gì cả, cái gì cũng không biết!

Mặt Đoạn Thần âm trầm, vung tay áo lên, lập tức phong bế giọng A Sứu lại. A Sứu không ngừng động đậy miệng nhưng lại không phát ra âm thanh được.

Mặc kệ phản ứng của A Sứu, Đoạn Thần quay đầu nhìn về phía Hàn hộ pháp đang cúi đầu đứng ở cách đó không xa. Giọng nói rõ ràng ảo não: “Hàn hộ pháp, người đi dọn dò phòng ăn, mấy ngày nay không cần làm đồ ăn nữa.”

Hàn hộ pháp tuân lệnh, chân chạy như bay, vèo một cái, lập tức biến mất.

Sau khi Hàn hộ pháp biến mất, bên trong điện chỉ còn lại Đoạn Thần và A Sứu. Vươn tay giải trừ phong ấn giọng nói của A Sứu, kéo nàng đến bên cạnh, mắt lạnh lẽo nhìn A Sứu, Đoạn Thần lạnh lùng hỏi: “Biết mình sai ở đâu không?”

A Sứu lắc đầu, mặt đầy uất ức. Nàng cũng không biết nàng đã làm sai điều gì, tại sao lại bị phạt vài ngày không được ăn.

“Do miệng người hạ tiện! Tay chỉ bậy, không phân biệt được hoàn cảnh, đứng trước mặt người khác nói lung tung! Đói mấy ngày xem người có nhớ lâu không! Sau này còn dám độc miệng nói lung tung không!” Vừa rồi bị A Sứu nói như vậy trước mặt thuộc hạ, Đoạn Thần cảm thấy uy nghiêm của hắn ở trong lòng thuộc

hạ đều bị A Sứ phá hủy rồi! Đúng rồi, sao hắn lại quên uy hiếp Hàn hộ pháp, lơ hắn đi nói lung tung thì sao! Càng nghĩ, sắc mặt Đoạn Thần càng khó xem. Mắt nhìn A Sứ càng lúc càng lạnh, khiến A Sứ sợ hãi rùng mình một cái.

Mặc dù sợ hãi đến phát run, nhưng A Sứ vẫn thấy khó hiểu. Thưa dạ hỏi: “Sư phụ, cái gọi là ”Miệng hạ tiện“? Miệng có thể nhìn thấy đồ sao?”

Quả đấm nắm chặt đến mức nghe thấy tiếng răng rắc, nếu không phải coi A Sứ là nữ tử thì Đoạn Thần nhất định sẽ đấm cho nàng vài quyền! Đoạn Thần cắn răng giải thích cho A Sứ: “Người chỉ cần biết miệng hạ tiện chính là nói năng lung tung, sau này nếu còn nói lung tung, chỉ tay vào người khác bậy bạ sẽ bị khấu trừ đồ ăn! Nghe hiểu không!”

A Sứ cái hiểu cái không gật đầu, nói: “Sư phụ ta biết sai rồi, sau này không nói người xấu, cũng không chỉ bậy bạ trên người người nữa.”

Đoạn Thần cũng lười so đo với một tiểu cô nương không hiểu biết, phất tay nói: “Đi đi, đi chỗ khác chơi. Không được phép quấy rầy bản quân phê sổ con.”

A Sứ có chút do dự, nhếch miệng bám lấy hắn, vẻ mặt đáng thương nhìn Đoạn Thần, hỏi: “Sư phụ, ta đã biết sai rồi. Có thể đừng phạt ta không? Nếu không ăn thì bụng ta sẽ kêu.”

Đoạn Thần không còn gì để nói, suy nghĩ một chút rồi nói: “Không phạt người cũng được, bắt đầu từ đêm nay, không được phép ngủ chung với bản quân!”

A Sứ cuống quýt, nàng muốn ngủ cùng sư phụ, cũng muốn ăn đồ ăn. Ôm sư phụ hết sức thoải mái, nàng thích ngủ cùng sư phụ. Nhưng nghĩ tới việc nếu ăn thì không thể ngủ cùng sư phụ, không ăn thì bụng nàng sẽ khó chịu. Gương mặt đáng yêu bởi vì rối rắm mà mũi miệng đều nhăn lại tụ vào một chỗ, dienxdafnllequysdoon nhìn hết sức tức cười.

Đoạn Thần thấy thú vị, đầu ngón tay khẽ gõ bàn trà, chờ đáp án của A Sứ.

Suy nghĩ thật lâu, A Sứ mím miệng hỏi: “Sư phụ, ta không ngủ cùng người thì sẽ được ăn đúng không?”

Đoạn Thần nhẹ nhàng gật đầu, hắn đã đoán được quyết định của A Sứ.

“Vậy về sau ta không ngủ cùng sư phụ nữa.” Thấy Đoạn Thần gật đầu xác nhận, A Sứ nói thẳng ra sự lựa chọn của nàng.

“Bản quân sẽ dặn dò ma sĩ, chuẩn bị một tòa cung điện cho người. Bắt đầu từ đêm nay, người sẽ không ngủ với bản quân nữa.” Đoạn Thần suy nghĩ gõ nhẹ ngón tay. Xem ra nhược điểm của thứ xấu xí này là đồ ăn, có được nhược điểm để khống chế là tốt rồi. Nghĩ đến đây, tâm trạng của Đoạn Thần tốt lên rất nhiều.

“Vậy bánh quế hoa ngọt thì sao? Sư phụ mau kêu các hộ pháp chuẩn bị!” A Sứ nhớ kỹ cái này.

“Bản quân biết rồi, không cần người sai bảo!” Nhàn nhạt liếc A Sứ một cái, Đoạn Thần lơ đãng nói.

A Sứ hài lòng, bò lên ngai vàng, cầm lấy miếng vải dài lúc trước bị nàng xé nát một nửa, nghiêm túc xé tiếp.

Thấy vậy, ngón tay Đoạn Thần vẽ vài đường trong không trung, vung tay lên, ánh sáng trắng bay ra ngoài. Một lớn một nhỏ, yên tĩnh ngồi im ai làm việc nấy.

8. Chương 8: Thầy Trò Xuất Cung Du Ngoạn

Edit: susubluue

Mùa đông một phần ba con dân của Ma tộc đều ngủ đông, một phần ba còn lại thì đi tránh đông. Số còn hoạt động không nhiều lắm nên chuyện Đoạn Thần phải xử lý cũng bớt đi rất nhiều.

Tâm trạng không tệ, cảm thấy có chút nhàm chán Đoạn Thần dự định dẫn A Sứ xuất cung du ngoạn. Điều này làm A Sứ cực kỳ vui mừng, A Sứ rất hiếu kỳ về thức ăn ở ngoài cung, nàng còn chưa ra ngoài xem thử đâu, không biết bên ngoài trông thế nào.

Nhìn bộ dáng A Sứ như kẻ ngốc, Đoạn Thần giễu cợt. Nói với Viêm hộ pháp và Linh hộ pháp: “Hôm nay bản quân ra ngoài dò xét, các người không cần đi theo bản quân. Ở lại trong cung phòng thủ là được.”

Viêm hộ pháp lên tiếng nói: “Quân Thượng! Nên mang theo vài tiểu hộ pháp đi!”

Đoạn Thần phát tay, lắc đầu nói: “Không cần!”

Thấy vậy, Viêm hộ pháp cũng không khuyên bảo nữa.

Vì vậy, Đoạn Thần dẫn A Sứ ngốc nghếch ra khỏi Ma cung.

Đi ở trên đường, nhìn bảng hiệu ở cửa hàng hai bên, A Sứ tò mò vươn tay, diển;dafn*lle&quysdo0n chỉ vào những cửa hàng, hỏi Đoạn Thần: “Sư phụ, đây là đâu, hai bên nhiều phòng như vậy, đều là nhà sao?”

“Nơi này là phố Thái An, ở đây đều là ma sĩ tam phẩm mới đến. Hai bên đều là cửa hàng bán đồ.” Dắt tay A Sứ, Đoạn Thần nhéo thịt của nàng, giải thích cho nàng nghe.

A Sứ hiểu rõ gật đầu, lại hỏi tiếp: “Vậy mấy cửa hàng này bán cái gì?”

“Cái gì cũng bán. Vũ khí, đồ ăn, nhà cửa, quần áo, cái gì cần cũng đều có!” Đoạn Thần ngạo nghễ nhìn những nơi dưới quyền quản lý của hắn, ngay ngắn trật tự, đường phố muôn màu muôn vẻ.

“Có nhiều đồ như vậy! Vậy chúng ta có thể đi lấy chút đồ ăn không?” A Sứ hưng phấn nhìn chằm chằm trái cây đủ mọi màu sắc được bày ra trước một gian hàng, nói.

Cúi đầu nhìn thấy bộ dạng thèm ăn của A Sứ, Đoạn Thần không chút khách sáo gõ đầu nàng một cái. Nói: “Tất cả những thứ được bán đều phải dùng tiền để mua. Không có tiền thì không lấy được gì cả!”

“Tiền là gì? Có thể ăn không?” A Sứ nghi ngờ hỏi.

“Tiền là thứ tốt. Có tiền, người có thể mua một ngôi nhà lớn để ở, mua y phục xinh đẹp để mặc, mua vũ khí phòng thân, còn có thể mua rất nhiều rất nhiều thứ người muốn ăn.” Là vì tâm trạng không tệ nên nét mặt Đoạn Thần nhu hòa hơn, kiên nhẫn giải thích cho A Sứ.

“A! Tiền thật sự là đồ tốt, có thể đổi được nhiều đồ như vậy. Làm sao để lấy được tiền?” A Sứ nghiêng đầu, ngưỡng mộ Đoạn Thần.

“Muốn lấy được tiền sẽ phải lao động. Người nhìn những yêu ma đang xây dựng phòng ốc phía trước đi, bọn họ làm việc cho chủ, nếu chủ hài lòng sẽ đưa tiền cho bọn họ. Tiền được kiếm như vậy. Không có trả giá, sẽ không có tiền. Trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí. Nếu muốn có được cái gì thì nhất định phải bỏ công sức ra mới được hồi báo.” Thấy A Sứ dùng sức nhón chân, giống như nhìn không thấy, Đoạn Thần ôm nàng lên đến ngực.

Lần này A Sứ mới nhìn thấy được, nửa hiểu nửa không gật đầu: “Ừ, hình như ta đã hiểu.”

Đoạn Thần nắm mũi A Sứ, nhướn mày hỏi: “Người biết cái gì? Nói nghe thử coi.”

“Sư phụ nói thiên hạ không có đồ ăn miễn phí. Muốn ăn cái gì thì nhất định phải làm việc.” A Sứ cau mày, nghiêm túc hồi đáp.

“Xem ra vẫn không quá ngốc. Đi thôi, bản quân dẫn người đến phố Lăng Huyền xem thử. Nhìn cuộc sống của ma sĩ từ tứ phẩm đến lục phẩm.” Nàng mỉm cười A Sứ, Đoạn Thần xoay người, ôm A Sứ đi về một hướng khác.

Khác với bầu không khí yên tĩnh ở phố Thái An lúc này, ở phố Lăng Huyền, yêu ma trên đường cũng nhiều hơn. Người thấy một mùi thơm lạ lùng, A Sứ hít một hơi, nuốt nước miếng, lên tiếng hỏi: “Sư phụ, người có ngửi thấy mùi gì không?”

“Không có!” Biết rõ A Sứ muốn nói cái gì, Đoạn Thần lại giả bộ không hiểu ý nàng.

Thấy Đoạn Thần đi lâu như vậy rồi mà vẫn còn ôm nàng, A Sứ nóng nảy. Lắc lắc người, muốn nhảy xuống. “Sư phụ, người ôm ta lâu như vậy, nhất định là mệt rồi, người thả ta xuống đi!”

“Không sao! Hôm nay tinh thần bản quân tốt, ôm người đi một ngày cũng không sao.” Đoạn Thần hứng thú đùa giỡn với A Sứ.

Nghe vậy lòng mày A Sứ nhếch lên. Đôi mắt màu hổ phách chuyển tới chuyển lui, nói: “Sư phụ, ta đói, ta nghĩ thấy mùi thơm, muốn ăn cái gì đó.”

Không biết nghĩ đến cái gì, Đoạn Thần nhếch miệng. Ôm A Sứ lùi lại vài bước, dừng trước một cửa hàng bánh bao. Ném ba đồng tiền từ trong tay áo ra, Đoạn Thần lạnh nhạt nói: “Bán vài cái bánh bao.”

“Được rồi! Vị anh tài này, muốn nhân bánh bao gì? Trong tiệm ta có bánh bao nhân cây mây, bánh bao nhân hoa mẫu đơn, còn có bánh bao nhân cần tây nữa! Bảo đảm ngài ăn một lần sẽ muốn ăn thêm lần nữa!” Ông chủ nhiệt tình giới thiệu.

“Mỗi loại một cái nếm thử, ba cái đều bỏ thêm Hoàng Liên. Làm theo yêu cầu, tiền không cần thối.” Đoạn Thần tùy ý dặn dò.

Vốn dĩ ông chủ còn muốn nói gì đó, nhưng nghe thấy làm theo yêu cầu thì không cần thối tiền, trong lòng cao hứng, cũng không nói nhiều nữa. Lấy ba cái bánh bao lớn cỡ bàn tay từ trong lồng hấp ra, ông chủ vui sướng hài lòng cầm ra sau phòng bếp. Chốc lát sau, dùng giấy dầu bọc lại mang ra.

“Của ngài đây! Làm theo yêu cầu của ngài!” Ông chủ tươi cười đưa bánh bao cho Đoạn Thần.

Đoạn Thần không có vươn tay ra nhận mà là cọ xát cằm vào trán A Sứ, nói với nàng: “Người muốn ăn mà còn không nhận đi.”

— susubblue ~ diendan —

A Sứ nuốt nước miếng, cầm lấy bánh bao từ trong tay ông chủ. Vừa định ăn thì lại bị Đoạn Thần ngăn lại.

“Hiện tại không thể ăn, đợi tí nữa rồi ăn.”

A Sứ nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Đoạn Thần, nuốt nước miếng, hỏi: “Vì sao?”

“Không có lý do gì. Nếu không nghe lời, một miếng bản quân cũng không cho người ăn.” Vừa ôm A Sứ rời khỏi cửa hàng bánh bao, Đoạn Thần vừa tùy ý nói.

A Sứ sợ ngẩng thẳng cổ gật đầu, lại hỏi: “Vậy lúc nào thì mới có thể ăn?”

“Chờ khi người đói bụng.” Đôi mắt trắng bóc nhìn cảnh vật quanh phố Lăng Huyền, Đoạn Thần hết sức hài lòng với cách hẩn thống trị.

Nghe Đoạn Thần nói xong, mắt A Sứ chuyển động, không đầy một phút, một âm thanh từ bụng A Sứ phát ra. A Sứ trở mắt nhìn Đoạn Thần, có chút vui mừng nói: “Ta đói! Sư phụ, người nghe đi, bụng ta đang kêu rồi! Ta có thể ăn không?”

Đem A Sứ phóng lên một cái cây, Đoạn Thần lui ra sau vài bước, chậm rãi mở miệng: “Ăn đi! Cái này dùng tiền để mua, nếu không ăn hết thì sau này đừng nghĩ mua đồ ăn nữa!”

A Sứ không thể chờ đợi được nữa, cầm lấy một cái bánh bao trắng, cắn một miếng lớn rồi nhai. Trong lúc ăn, sắc mặt cũng thay đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo trông như chữ “Quần”.

Đoạn Thần nhìn thấy vậy thì vui mừng, nhưng trên mặt lại nghiêm túc, mặt không chút thay đổi uy hiếp nàng: “Đồ ăn tự mình chọn, dù hương vị có thể nào thì cũng phải ăn cho hết! Nếu dám lãng phí lương thực, thì sau này tất cả đồ ăn của người đều giảm đi một nửa!”

A Sứ khóc, mím miệng, mặt đầy uất ức nhìn Đoạn Thần.

Đoạn Thần càng xem càng cảm thấy thú vị, thấy A Sứ mím miệng, không nhai nữa. Lạnh giọng nói: “Không nghe lời sao? Bản quân nói được là làm được, không ăn hết những thứ này, dám lãng phí lương thực, sau này tất cả đồ ăn của người cũng sẽ dựa trên cơ sở này mà giảm bớt một nửa!”

Nước mắt A Sứ chảy ra nhiều hơn, vừa khóc vừa bắt đầu chậm rãi nhai bánh bao trong miệng.

Khi A Sứ ăn xong, đã là một canh giờ sau. Ghét bỏ lấy khăn lau nước mắt cho A Sứ, Đoạn Thần hỏi: “Sau này còn dám ăn bậy hay không?”

A Sứ hít mũi một cái, lắc đầu. Về mặt đáng thương, nước nở nói: “Không dám. Mấy thứ bên ngoài thật khó ăn, vẫn là đồ ăn trong cung điện ngon nhất.”

Đoạn Thần hài lòng, nhét khăn tay lau nước mắt cho A Sứ vào trong lòng. Ôm lấy nàng, nói: “Đồ bên ngoài tất nhiên kém hơn trong Ma cung rồi. Đồ trong Ma cung là tốt nhất Ma giới, đi theo bản quân, đó là vinh hạnh của người.”

A Sứ gật đầu, hỏi: “Sư phụ, hiện tại chúng ta đi đâu?”

“Đến phố Cửu Khúc, xem cuộc sống của ma sĩ lục phẩm đến cửu phẩm.”

A Sứ hiểu kỳ, hỏi: “Sư phụ, chẳng lẽ ma sĩ cấp bậc khác nhau thì chỗ ở cũng sẽ khác nhau sao?”

Đoạn Thần nhẹ nhàng gật đầu, trả lời: “Đúng vậy, không sai. Con dân không đồng đẳng cấp sẽ ở những nơi khác nhau, để phòng ngừa những yêu ma có pháp thuật cao hơn sẽ bắt nạt những yêu ma có pháp thuật thấp hơn.”

A Sứ hiểu gật đầu, nói: “Như vậy thật tốt!”

Chờ đến được phố Cửu Khúc, A Sứ phát hiện yêu ma nơi này nhiều hơn hơn con phố trước rất nhiều. Nghi ngờ hỏi: “Sư phụ, có phải yêu ma đẳng cấp cao hơn yêu ma đẳng cấp thấp không?”

“Đúng vậy. Nếu yêu ma yêu muốn thăng một cấp cũng đều không dễ dàng. Trở thành ma sĩ thì rất dễ, nhưng càng tu luyện lên trên, đẳng cấp càng cao thì tấn cấp sẽ càng khó. Có vài yêu ma dùng cả đời mà vẫn chỉ dừng lại ở ma sĩ đẳng cấp, không vượt qua được.” Đoạn Thần lơ đãng nói.

“Vậy Tứ đại hộ pháp dùng bao lâu để thăng cấp đến vị trí hiện tại?” A Sứ hỏi.

“Viêm hộ pháp và Hàn hộ pháp dùng bảy trăm năm và sáu trăm năm, Linh hộ pháp và Xích hộ pháp dùng bốn trăm năm và năm trăm năm.” Lúc nói chuyện, Đoạn Thần ôm A Sứ đi tới một quán trà. Bước chân thông thả, thanh thoi đi tới.

Mới vừa đi vào quán trà, A Sứ liền ngửi thấy một mùi thơm. Tâm tư muốn ăn lại bắt đầu rục rịch, dienxdafnllequysdoon lúc muốn mở miệng nhưng lại nghĩ lại, nghĩ đến ba cái bánh bao khó ăn lúc này, A Sứ liền im lặng không nói nữa.

Đoạn Thần chú ý tới phản ứng của A Sứ, khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Ồ! Vị anh tài này dẫn theo tiểu nữ đến đây muốn ăn cái gì?” Vừa nhìn thấy cách người này ăn mặc, liền biết là rất phú quý, tiểu nhị nhiệt tình chạy đến chào hỏi.

“Phòng trên, ba món ăn ngon nhất.” Đoạn Thần nói ngắn gọn.

Tiểu nhị chạy đến nghe thấy, liền khom lưng chấp tay mời: “Mời ngài đi về phía này, lên lầu ba, sẽ có yêu ma khác tiếp đón.”

Tiện tay ném vài đồng tiền, ngay cả liếc mắt nhìn Đoạn Thần cũng không thèm. Vững vàng ôm A Sứ đi về phía tiểu nhị chỉ.

Có sư phụ phúc hắc như thế thật đáng sợ mà TT_TT

9. Chương 9: Xấu hổ đỏ mặt

Edit: susubblue

Ngồi ở trong một căn phòng trang nhã, chờ người mang thức ăn lên, Đoạn Thần hỏi tiểu nhị vài vấn đề.

“Ta đến từ phố Thái An, vì muốn đến phố Âm Khẩu bé quan tu luyện một thời gian, trước khi đi tiếp nhận khảo nghiệm thăng cấp ta muốn biết gần đây ở đó có xảy ra chuyện lớn gì không?” Đạp A Sứ ngồi xuống ghé bên cạnh, Đoạn Thần ném mấy đồng tiền lên bàn.

Tiểu nhị vừa nhìn thấy thì mắt sáng lên, nhanh tay lẹ mắt nhận lấy tiền, cười ha hả trả lời câu hỏi của Đoạn Thần. “Vị anh tài này thật lợi hại! Có thể tu luyện tới đẳng cấp tam phẩm, không phải ai cũng có thể đâu. Gần đây phố Âm Khẩu không xảy ra gì cả. Nếu ngài có hứng thú, tiểu nhân có thể nói cho ngài nghe vài chuyện thú vị xảy ra gần đây.”

Đoạn Thần nhàn nhạt gật đầu. “Nói một chút nghe thử coi, có gì chuyện gì thú vị.”

Được Đoạn Thần đồng ý, tiểu nhị phát huy khả năng miệng lưỡi, kể lại mọi chuyện một cách êm tai: “Gần đây ở phố Âm Khẩu có chút chuyện thú vị. Hai tháng trước có một nhóm ma sĩ tam phẩm vì thăng cấp thất bại nên mới đổ hết lửa giận lên người những yêu ma khác. Bọn họ phá những yêu ma khác bé quan, dienxdaffnllequydoon vì không thăng cấp được nên cũng không cho những yêu ma khác thăng cấp. Đám ma sĩ này cực kỳ ngạo mạn, tuyên bố với những yêu ma đẳng cấp thấp hơn họ: “Ngay cả bọn họ cũng đánh không lại thì đừng nghĩ tới việc thăng cấp!”

“Về sau thì sao?” A Sứ tò mò hỏi, đối với mấy chuyện mới mẻ này nàng cảm thấy rất hứng thú.

“Sau đó họ đánh nhau! Những yêu ma bị coi thường không phục nên cùng nhau vây đánh đám ma sĩ kia. Nhưng họ lại đánh không lại nên đều bị thương không nhẹ! Hiện tại bọn họ đang nghĩ cách, cùng nhau góp tiền lại, treo giải thưởng cho yêu ma có đẳng cấp cao hơn, giúp bọn họ đối phó đám ma sĩ đó.” Lúc tiểu nhị nói chuyện thì lông mày không ngừng nhíu lên, khua tay múa chân, kể chuyện rất đặc sắc thú vị.

A Sứ nghe thấy thú vị nên hỏi: “Sau đó thì sao? Bọn họ có tìm được ma sĩ lợi hại hơn không?”

Tiểu nhị lắc đầu. “Đến nay vẫn không tìm được. Nghe nói đám ma sĩ kia có quan hệ với hộ pháp trong Ma cung. Mọi người không biết bọn họ biết còn là tiểu hộ pháp của Đại hộ pháp, tóm lại không có yêu ma nào dám gây chuyện.”

A Sứ nghe không rõ, không hiểu hỏi: “Tại sao vậy chứ?”

Tiểu nhị mới vừa muốn mở miệng giải thích thì lúc lại có yêu ma khác bưng thức ăn lên. Đoạn Thần lại ném ra vài đồng tiền, phát tay nói: “Lui xuống đi!”

Nhìn thấy tiền, tiểu nhị vui thích cất vào trong túi quần, không nhiều chuyện nữa, lập tức lui ra ngoài.

Lúc này A Sứ không còn chú ý đến chuyện tiểu nhị vừa nói nữa mà lại nhìn chằm chằm thức ăn vừa được bưng lên, muốn ăn lại không dám ăn, mặt mũi đầy rối rắm.

Đoạn Thần liếc mắt nhìn A Sứ, giọng nói bất thiện lời nói: “Nhìn cái gì vậy? Không phải là người đã ăn thử rồi sao? Còn muốn ném thử nữa ư? Vậy người ăn đi, bản quân nhường người ăn.”

Nếu Đoạn Thần không để cho A Sứ ăn, A Sứ sẽ càng muốn ăn. Nhưng hiện tại Đoạn Thần dứt khoát nhường A Sứ ăn như vậy lại khiến A Sứ sợ hương vị của thức ăn này sẽ khó ăn giống lần trước. Lúc lắc bàn tay nhỏ bé, A Sứ lắc đầu, rất ngoan ngoãn nói: “Sư phụ, ta ăn thử rồi, người ăn đi.”

Đoạn Thần hài lòng, cầm lấy đũa chậm rãi nhâm nhi thưởng thức.

Muốn ăn lại không dám ăn, trong phòng đầy mùi thơm của thức ăn, A Sứ có muốn không nghĩ thấy cũng khó. Nuốt nước miếng một cái, nhìn Đoạn Thần ăn ngon miệng, A Sứ không cam lòng bị bỏ quên ở một bên. Mở miệng quấy rầy Đoạn Thần ăn cơm, hỏi: “Sư phụ, chuyện vừa rồi yêu ma kia nói người không hiểu kỳ sao?”

“Ừ.” Đoạn Thần đáp lại bằng giọng mũi, ưu nhã tiếp tục ăn. Thong thả ung dung kẹp một miếng súp lơ, bỏ vào trong miệng.

”Ừ là có ý gì? Sư phụ người có nghe ta nói không?” A Sư không hài lòng vì Đoạn Thần trả lời lầy lẹ, tiếp tục quấy rầy.

“Hả?” Đoạn Thần lại trả lời bằng giọng mũi rồi tiếp tục ăn.

A Sư buồn bực, cúi đầu bắt đầu xé rách y phục của mình.

Hắn không nâng mắt lên nhìn, động tác gấp đồ ăn cũng không ngừng, lạnh giọng uy hiếp nói: “Nếu xé nát y phục, cơ thể trần truồng thì ở luôn bên ngoài đi, đừng có mong hồi cung với bản quân.”

Nghe vậy, A Sư không dám kéo quần áo nữa mà lại cầm lấy cái đệm ngồi dưới mông, bắt đầu vò nát.

“Làm hư đồ trong tiệm người khác thì phải bồi thường. Người không có tiền bồi thường thì ở lại đây làm việc cho ông chủ. Trước khi làm chuyện gì thì phải động não suy nghĩ, phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình.” Đoạn Thần cảnh cáo nhìn A Sư một cái.

A Sư nghe nói vậy, cũng không dám vò nát đệm ngồi nữa. Nhíu mày nhìn Đoạn Thần, oán giận nói: “Ai bảo sư phụ chỉ lo ăn mà không để ý tới ta nên ta chán.”

“Nhàm chán có thể làm chuyện xấu sao? Ở trong Ma cung thì bản quân mặc kệ người, nhưng ở bên ngoài người nhất định phải học cách kiềm chế bản thân. Người làm chuyện gì đều phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình. Bản quân sẽ không giúp người.” Đoạn Thần không chút lưu tình nói ra những lời này rồi ăn một miếng cơm.

A Sư cúi đầu, nhìn móng tay mình gần đây hơi dài, im miệng không nói nữa.

Liếc A Sư một cái, Đoạn Thần tiếp tục ăn cơm.

Sau khi dùng bữa trưa, trả tiền xong rồi đi ra khỏi quán trà, Đoạn Thần không ôm A Sư như lúc nãy nữa mà là dặt tay nàng, sờ sờ móng tay nàng. Trên mặt không có biểu cảm gì, trong lòng lại đang suy tư. Vốn dĩ Đoạn Thần cho rằng áp ra A Sư thì sẽ biết được nàng là thứ gì, có lai lịch ra sao. Không ngờ lại áp ra một A Sư có hình dạng hoàn chỉnh, điều này ngoài dự liệu của Đoạn Thần. Mất thấy A Sư lớn lên từng ngày, rõ ràng có rất nhiều thay đổi Đoạn Thần vẫn không biết A Sư là cái thứ gì. Trong lòng có chút lo lắng. Phải biết người biết ta, mới trăm trận trăm thắng. Bây giờ ngay cả lai lịch của đối phương ra sao cũng không biết, nếu sau này xảy ra chuyện thì Đoạn Thần sẽ không khống chế kịp, đây là điều mà Đoạn Thần không muốn nhìn thấy nhất.

Cúi đầu, Đoạn Thần lên tiếng hỏi A Sư: “Gần đây thân thể có khó chịu không?”

A Sư thấy kỳ quái, sao Đoạn Thần lại đột nhiên hỏi nàng cái này. Suy nghĩ một chút, nghiêm túc hồi đáp: “Ta muốn nắm cái gì đó.”

Ai cũng có thời kỳ này, nhưng đây không phải là trọng điểm, Đoạn Thần lại hỏi: “Ngoại trừ muốn nắm đồ thì còn có cảm giác gì đặc biệt hay không?”

A Sư lại nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói: “Gần đây ta đặc biệt muốn ăn, cũng thấy đói rất nhanh.”

Đoạn Thần không còn gì để nói, trên trán lại có vài vạch đen. Không tiếp tục đề tài này nữa, ngược lại nói: “Đi thôi, bản quân dẫn người đến phố Âm Khẩu xem một chút.”

” Phố Âm Khẩu? Có phải là chỗ mà vừa rồi tiểu nhị nói có ma sĩ đánh nhau hay không?” A Sư hứng thú hỏi.

“Ừ. Ở phố Âm Khẩu, đẳng cấp yêu ma gì cũng có. Chỗ đó hỗn loạn, là nơi khảo nghiệm của yêu ma muốn thăng cấp thành ma sĩ.” Đoạn Thần giải thích.

“Khảo nghiệm? Khảo nghiệm như thế nào? Sư phụ, chơi rất vui sao?” A Sư có chút mong đợi hỏi.

“Có vui hay không thì tự người đi xem sẽ biết.” Đoạn Thần cười không đứng đắn.

A Sư bị nụ cười của Đoạn Thần làm cho mơ hồ, ngược cổ nhìn Đoạn Thần, quên luôn cả mình đang đi đường. Bị Đoạn Thần dặt tay, thiếu chút nữa té ngã trên đất.

Nhìn thấy bộ dáng A Sứ ngu ngốc, Đoạn Thần bất mãn cứng rắn dạy dỗ: “Đi đường kiểu gì vậy! Đi đường thì phải nhìn đường dưới chân, người nhìn bản quân làm gì! Bản quân mới vừa dùng cơm xong, đừng hy vọng bản quân ôm người như lúc trước.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Sứ đột nhiên ửng đỏ, cúi đầu nhìn mũi giày của mình, giải thích: “Sư phụ, ta không có muốn người ôm ta. Ta chỉ cảm thấy người rất dễ nhìn, sư phụ, người cần phải cười nhiều một chút.”

Nhìn phản ứng của A Sứ, Đoạn Thần cảm thấy rất thú vị, ngồi xổm xuống nâng cằm A Sứ lên, nhìn vào mặt nàng: “Bản quân đẹp mắt sao? Nói nghe thử coi, ai đẹp hơn.”

A Sứ cảm giác mặt mình nóng nóng, thật sự là kỳ quái, nàng không có chạm vào nước nóng! Sao mặt lại cảm thấy nóng được? Nhìn Đoạn Thần thật lâu, diện mạo của A Sứ cảm thấy mặt nàng càng lúc càng nóng. Vươn tay ra bụm mặt, thấp giọng mở miệng: “Sư phụ, mặt ta thật nóng, vậy là thế nào?”

Đoạn Thần nhin không được, cười khê một tiếng. Búng trán A Sứ một cái, Đoạn Thần nói: “Sau này nếu còn nhìn chăm chăm nam nhân thì mặt người sẽ đỏ ửng như vậy.”

A Sứ dần dần gật đầu, không hiểu hỏi: “Vậy về sau ta không thể nhìn sư phụ nữa sao?”

Đoạn Thần không trả lời câu hỏi của A Sứ, hần cũng không biết trả lời thế nào, dứt khoát ôm nàng vào trong ngực, nói: “Đừng âm ỉ, im lặng một chút, bây giờ bản quân không muốn nói với người lời nào cả.”

A Sứ buồn bực, sao sư phụ lại thay đổi nhanh như vậy chứ? Quả thật là giống y như Linh hộ pháp nói, thay đổi thất thường! Hai tay ôm cổ Đoạn Thần, A Sứ ngoan ngoãn nằm trong lòng Đoạn Thần.

10. Chương 10: Đánh Thắng Ma Sĩ, Có Thưởng

Edit: susublu

Vừa bước vào phố Âm Khẩu liền nhìn thấy một đoàn yêu ma tụ tập, không biết đang xem náo nhiệt gì.

“Sư phụ, nơi này thật náo nhiệt! Chúng ta cũng đến xem một chút đi?” Kéo tóc Đoạn Thần, A Sứ chỉ về phía trước, kích động nói.

“Sau này không cho chạm vào tóc của bản quân! Chạm vào một lần thì đổi một lần!” Mặt Đoạn Thần khó coi nhìn A Sứ.

“A, ta sai rồi. Về sau nhất định không dám đụng vào tóc sư phụ nữa. Sư phụ, chúng ta đến phía trước xem náo nhiệt đi?” Thấy người vây quanh càng lúc càng nhiều, A Sứ ngược cổ nhìn không thấy bên trong, mặt đầy hiếu kỳ.

Đoạn Thần nhăn đầu lông mày lại, nói thật hần rất không muốn chen lấn với đám yêu ma này. Đặt A Sứ xuống, Đoạn Thần tìm một yêu ma dò hỏi: “Nơi này đã xảy ra chuyện gì?”

Bị Đoạn Thần hỏi nên hần không đi vào để xem được, có chút mất hứng vì bị quấy rầy. Quay đầu lại đánh giá Đoạn Thần một cái. Vẽ mặt tò mò hỏi: “Nhìn người thật lạ, tới đây tham gia khảo nghiệm lên cấp sao?”

Đoạn Thần gật đầu, dùng sức nhéo A Sứ đang nhìn chung quanh, bắt nàng đằng hoàng một chút.

Thấy Đoạn Thần gật đầu, yêu ma vội vàng nói: “Ồ, vậy thì chỉ sợ là không được rồi! Người không biết đó thôi, phố Âm Khẩu có vài ma sĩ tam phẩm cần rở đến đây. Bọn họ nói ngoại trừ có người đánh thắng được họ, nếu không thì đừng mơ tham gia khảo nghiệm lên cấp! Rất nhiều yêu ma muốn tham gia khảo nghiệm đã bị đám ma sĩ này đánh bại, kết cục vô cùng thê thảm! Ta khuyên người, đừng nên tham gia thì hơn.”

Đoạn Thần nhướn mày, cúi đầu suy nghĩ thấy A Sứ hết nhìn đông lại nhìn tây, dienxdafnllequysdoon muốn chen vào bên trong. Một hồi lâu mới nói: “Làm phiền giúp ta nói vài tiếng, tiểu đồ đệ của ta muốn thách đấu với mấy vị ma sĩ kia. Xin mọi người nhường đường, cho tiểu đồ đệ của ta đi gặp bọn họ.”

Yêu ma nghe thấy lời nói của Đoạn Thần thì giật mình nhìn về phía A Sứ chỉ đứng tới eo Đoạn Thần. Thần nghĩ “Người điên rồi sao”, khiếp sợ nhìn Đoạn Thần. Chỉ A Sứ, không thể tin nói: “Nàng sao? Một đứa nhóc muốn đánh nhau với ma sĩ tam phẩm sao? Nói đùa gì vậy! Đây không phải là đi chịu chết ư! Không phải nàng ta là nữ nhi kẻ thù của người chứ?” Yêu ma này hoài nghi Đoạn Thần và A Sứ có ân oán.

Nghe nói vậy, sắc mặt Đoạn Thần khó coi, khuôn mặt đen lại móc ra mấy đồng tiền, đưa cho yêu ma kia nói: “Người chỉ cần giúp ta kêu vài tiếng là được, thắng thua hay thua không cần người nói.”

Kêu vài tiếng đã lấy được mấy đồng tiền nên hắn cũng không hỏi nhiều nữa, trực tiếp dùng ma âm rống to: “Tránh ra! Có cao thủ đến đối phó mấy tên côn đồ càn rỡ này đây!”

Ma âm vang lên, tất cả mọi người rớt rít tránh đường. Hiếu kỳ và mong đợi nhìn về phía Đoạn Thần. Đoạn Thần bình thần ung dung dắt tay A Cửu đi vào bên trong.

Lúc này đã có ba gã yêu ma bị thương ngã xuống đất. Thấy người đi đến là một lớn một nhỏ, nhìn đạo hạnh có vẻ thấp, vài tên ma sĩ liếc nhìn khinh thường cười ha hả.

“Hừ! Ta còn tưởng là cao thủ phương nào! Chỉ là một tiểu yêu mặt trắng mà thôi! Còn dẫn theo một đứa nhóc miệng còn hôi sữa, đúng là không biết tự lượng sức mình, sống đủ rồi nên muốn đi tìm chết sao!” Ma sĩ nói chuyện có một đôi sừng trâu dài trên đỉnh đầu, lúc cười lộ ra hàm răng màu vàng làm người khác chán ghét.

Đoạn Thần không muốn nhìn thấy bộ mặt của hắn nên khom người xuống, thấp giọng nói với A Sứ: “Không phải người ngựa tay muốn xé đồ sao? Đi đánh cái đám gieo họa đó đi, nếu thắng bản quân thưởng Ma quả cho người ăn.”

Nghe nói đánh thắng thì được ăn nên mắt A Sứ sáng lên, hỏi: “Ma quả là cái gì? Ăn ngon không?”

“Chính là cái quả màu đỏ lúc người vừa ra đời đã cướp của bản quân. Gần đây vừa thu hoạch được mấy quả, nếu người thắng, sau khi trở về bản quân thưởng tất cả cho người.” Đoạn Thần kiên nhẫn giải thích cho A Sứ.

Nghĩ đến hương vị quả màu đỏ lúc đầu nàng ăn, A Sứ đột nhiên gạt đầu, nói với Đoạn Thần: “Sư phụ, ta nhất định sẽ thắng! Người không được phép gạt ta! Nhất định phải thưởng Ma quả cho ta!”

Nhéo khuôn mặt trơn mềm của A Sứ, Đoạn Thần giễu cợt, vỗ nhẹ lên đầu A Sứ hai cái, nói: “Vậy cũng phải xem người có thắng không đã. Đi đi, đi đánh bọn họ.”

A Sứ gạt đầu, hít sâu một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn học bộ dáng lúc Đoạn Thần không vui, cực kỳ nghiêm túc. Đám yêu ma nhìn thấy đều buồn cười, bắt đầu xì xào bàn tán, đàm luận.

Mấy ma sĩ ngạo mạn cực kỳ khinh thường, không muốn chấp nhất với một đứa trẻ như A Sứ.

A Sứ cũng không thèm quan tâm bọn họ làm trò gì còn không đứng ra đánh nhau với nàng, vươn hai cánh tay ra cong ngón tay lại, xông về phía ma sĩ sừng trâu lúc này nói chuyện. Tốc độ cực nhanh, lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng thì A Sứ đã đánh hắn bổ nhào xuống đất. Lúc này nàng đang cười trên người hắn, hai tay dùng sức bẻ hai cái sừng trâu trên đỉnh đầu. Chỉ nghe hai tiếng “Rắc” vang lên, hai cái sừng trâu đều bị A Sứ bẻ gãy.

Lúc này không có yêu ma nào dám xem nhẹ A Sứ nữa. Cách đó không xa Đoạn Thần nhìn thấy thì khóe miệng cũng nhếch lên. Không hổ là quả trứng do pháp lực của hắn ấp ra, hơn nữa còn đoạt lấy một trái Ma quả ngàn năm của hắn. Mặc dù A Sứ không biết pháp thuật, nhưng Đoạn Thần tin tưởng dựa vào sức mạnh tiềm ẩn trong cơ thể A Sứ thì đối phó với những ma sĩ này cũng đã dư dả rồi.

Sở dĩ để A Sứ ra sân đối phó với đám ma sĩ này là vì Đoạn Thần không muốn tự động thủ, ngoài ra hắn còn muốn quan sát cách thức tấn công của A Sứ. Nhìn nàng công kích và phòng ngự, có lẽ có thể đoán ra được nàng là cái gì. Nếu như có thể ép A Sứ nổi điên đến mức hiện nguyên hình thì càng tốt.

Lúc này trong đầu A Sứ toàn là dư vị của Ma quả lúc trước nàng ăn, càng muốn lấy được chúng thì động tác lại càng độc ác. Vài ma sĩ đứng bên cạnh thấy đồng bọn bị như vậy thì đồng loạt nhìn về phía A Sứ. Thấy đồng bọn bị A Sứ giày vò đến không ra hình dáng thì vội vàng cùng nhau hợp sức tấn công A Sứ.

— susublue ~ diendan —

Đầu tiên chúng duy trì một khoảng cách nhất định, dùng pháp thuật tấn công A Sứ. Nhưng không ngờ tia sáng pháp thuật tấn công A Sứ không những không làm nàng bị thương mà còn bị A Sứ nuốt hết vào bụng. Thấy vậy, chúng đều có chút sợ hãi. Dứt khoát cắn răng cầm lấy vũ khí lao về phía A Sứ.

A Sứ thấy tên sùng trâu đã không còn động đậy nữa mà mấy tên ma sĩ khác lại cầm vũ khí lao về phía nàng nên nàng liền đứng lên bỏ nhào về phía bọn chúng. Nói là bỏ nhào nhưng thật ra là giống như bay. Tốc độ nhanh như tia chớp khiến người khác không chuẩn bị kịp. Vũ khí trong tay đám ma sĩ cũng bị A Sứ dễ dàng bẻ gãy, sau đó, ngay cả bọn họ cũng đều bị A Sứ áp chế té xuống mặt đất. A Sứ đối phó bọn chúng giống như đối phó với tên sùng trâu. Nếu có sùng thì bẻ gãy, nếu không có thì bẻ cổ.

Thấy A Sứ mạnh như vậy, hai trong số đó cảm thấy sợ hãi. Nhìn vào trong đám người giống như đang tìm kiếm đường để trốn. Thấy A Sứ đang đối phó người khác, không chú ý tới bọn họ nên cả hai cùng nhìn nhau, tụ pháp lực lại rồi đánh về phía đám yêu ma đang vây xem.

Trong nháy mắt có rất nhiều yêu ma bị đánh bay đi. Thấy hai tên ma sĩ này muốn bỏ chạy, mà A Sứ lại đang hết sức chuyên chú đối phó mấy tên ma sĩ dưới người, không hề có chút phản ứng nào, Đoạn Thần truyền âm cho A Sứ: “Nếu có một tên trốn thoát thì dù người thắng cũng không tính, Ma quả cũng sẽ không thưởng cho người.”

Nghe thấy Đoạn Thần nói vậy, A Sứ cũng mặc kệ tên ma sĩ dưới thân đang bị cô dạy dỗ. Đứng dậy đuổi theo hai tên mới vừa chạy trốn không xa.

Hai tên ma sĩ bỏ trốn quay lại phía sau phát hiện A Sứ đuổi tới nơi thì kinh hãi khiếp đảm, sợ đến mức quên luôn cả việc dùng pháp thuật. Thấy A Sứ muốn bỏ nhào về phía mình thì cả hai liền ăn ý vồ lên người A Sứ cùng nhau vật lộn với nàng. A Sứ bị hai tên to con đè nặng, có chút khó chịu, không thoải mái muốn giãy giụa lại phát hiện mình không thoát được, cả người lập tức nóng lên.

Đột nhiên, một luồng sáng màu đỏ như lửa tỏa ra khắp người. Chỉ trong chớp mắt hai tên ma sĩ còn sống sờ sờ đã biến thành hai cỗ thi thể đen thui. Người đứng nhìn cũng nghẹn họng, không phát ra chút tiếng động.

Đoạn Thần có chút tiếc nuối, A Sứ biến hóa quá nhanh nên hấn nhìn không rõ. Thấy cả người A Sứ bần thủ đầy mùi khét chạy về phía hấn, mặt Đoạn Thần tỏ vẻ ghét bỏ.

Lúc này A Sứ thấy tất cả ma sĩ đều bị nàng giết chết, trong lòng lại thấy thỏa mãn và ngạo nghễ. Dưới ánh nhìn bội phục và sùng bái của mọi người, nàng chạy về phía Đoạn Thần, muốn ôm lấy hấn.

“Đứng lại! Không được phép dựa vào gần bản quân!” Đoạn Thần đẩy A Sứ, không cho nàng dựa vào gần.

A Sứ uất ức, không hiểu mở to hai mắt to hỏi: “Sư phụ, ta đã đánh thắng bọn họ. Vì sao không cho ta dựa vào gần người?”

Càng nhìn A Sứ, Đoạn Thần càng thấy ghét bỏ, không chút khách sáo nói: “Người nhìn người đi, cả người đều bần, khắp người toàn mùi thúi. Trước khi tắm rửa sạch sẽ thì đừng mơ tới gần bản quân.”

Lúc này sự vui sướng trong lòng A Sứ đều tan thành mây khói vì lời nói của Đoạn Thần. Cảm thấy trong lòng không thoải mái, có chút khó chịu, A Sứ không chịu thua kém khốc óa lên, chỉ Đoạn Thần mắng: “Sư phụ là đồ xấu! Là người kêu ta đánh bọn họ, ta đã giết hết bọn họ rồi vậy mà người lại không để ý tới ta!”

Yêu ma không biết chuyện thấy tiểu cô nương dưng mãnh khốc thì cũng bắt đầu chỉ trích Đoạn Thần.

Sắc mặt Đoạn Thần cũng trùng xuống, vẻ mặt âm u nhìn chằm chằm A Sứ, lạnh giọng nói: “Còn chưa lớn mà cánh đã cứng cáp. Bản quân nói người hai câu, người lại còn dám mắng bản quân! Mới vừa đánh nhau xong, gan cũng lớn lên không ít, dám hô hào với bản quân! Rất tốt! Nếu bản quân đã có thể cho người tính mạng thì cũng có thể chấm dứt nó!”

Thấy Đoạn Thần tức giận, A Sứu thu lại cơn tức, không dám lên tiếng nữa. Nàng thật sự sợ sư phụ tức giận, sợ sư phụ không cần nàng nữa. Nghĩ vậy, A Sứu bỏ nhào vào trong lòng Đoạn Thần gào khóc.

“Sư phụ! Ta không thích người ghét bỏ ta, ta, vừa rồi là vì ta không chịu nổi khi thấy người ghét bỏ ta. Sư phụ, ta sai rồi, sau này ta không dám nữa mắng người nữa. Người đừng không cần ta! A Sứu chỉ có một mình người là sư phụ!”

Bị A Sứu nhào vào người, Đoạn Thần sững sờ. Nghe A Sứu nói thế thì cơn tức của Đoạn Thần cũng bớt đi. Thấy tất cả mọi người đang nhìn hai thầy trò bọn họ thì Đoạn Thần vung tay lên di chuyển đến một nơi khác.

Bốn phía đầy tuyết trắng, không có khung cảnh gì cả. Thấy A Sứu vẫn còn khóc lớn không ngừng, Đoạn Thần vỗ nhẹ lưng nàng. Nhíu mày nói: “Được rồi, đừng khóc nữa! Nếu sau này còn dám như thế thì bản quân nói được làm được! Lần này bỏ qua cho người, trở về cung sẽ thưởng tất cả Ma quả cho người.”

Thấy A Sứu không những không dừng lại mà còn khóc càng lớn hơn, khóc đến đau xót ruột gan, giữa vùng tuyết trắng yên tĩnh này thì nghe rất vang tai.

Sắc mặt Đoạn Thần càng khó coi hơn, hét lớn: “Đủ rồi! Không được phép khóc nữa! Còn khóc nữa thì bản quân sẽ bỏ mặc người! Không cần người nữa!”

Vừa mới dứt lời, đột nhiên bên trên có một mảng tuyết thật dày rơi xuống nện vào đầu Đoạn Thần, diện*dafn;lle#quydo0n lúc này sắc mặt Đoạn Thần đã đen như mực.

Lúc này A Sứu nghe thấy lời nói uy hiếp của Đoạn Thần nên liền ngừng khóc. Ngẩng gương mặt nhem nhuốc lên, nhìn Đoạn Thần, nức nở nói: “Sư phụ, người nói thật sao?”

“Là thật! Cầm miệng cho bản quân, bây giờ bản quân không muốn nghe thấy bất cứ âm thanh gì từ người nữa!” Đoạn Thần cắn răng phui đóng tuyết trắng trên đầu xuống.

A Sứu ngoan ngoãn gật đầu, ngậm chặt miệng, không dám nói tiếng nào nữa. Cảm nhận được trong mũi có gì đó xảy ra, A Sứu nhẹ nhàng hít một cái, phát ra một chút âm thanh. Bị Đoạn Thần không vui trừng mắt, A Sứu lập tức không dám hít mũi nữa.

Không hít thì nước mũi lại chảy ra, A Sứu không khống chế được. Sợ Đoạn Thần thấy lại bị ghét bỏ, A Sứu lại bỏ nhào vào trong lòng Đoạn Thần, ôm chặt lấy hắn.

Lúc này Đoạn Thần lười so đo với A Sứu, bây giờ hắn chỉ muốn lập tức hồi cung tắm rửa sạch sẽ!

Sau nửa canh giờ, cuối cùng Đoạn Thần cũng ôm A Sứu trở lại Ma cung.

Viêm hộ pháp và Linh hộ pháp vừa nhìn thấy Ma quân trở về thì vội vàng đi lên nghênh đón. Đoạn Thần bỏ A Sứu xuống, ném nàng cho Linh hộ pháp, sắc mặt khó coi dặn dò: “Kêu ma nữ tắm rửa sạch sẽ cho nàng.”

Ánh mắt A Sứu có chút sợ hãi, nhỏ giọng mở miệng: “Ma quả...”

Đoạn Thần trừng mắt nhìn A Sứu một cái, tức giận nói: “Sẽ không quên! Nếu không tắm rửa cho sạch sẽ thì đừng nghĩ ăn!”

A Sứu yên tâm, bị Linh hộ pháp đưa về Thượng Duyên Điện tắm rửa.

Thấy A Sứu bị Linh hộ pháp ôm đi, Viêm hộ pháp có chút lúng túng liếc về nhìn y phục Ma quân, ho một tiếng. Hỏi: “Khụ, Quân Thượng, gặp phải chuyện gì sao?”

Thấy ánh mắt ngưng ngùn của Viêm hộ pháp, Đoạn Thần cúi đầu nhìn y phục của mình, phát hiện có không ít chất nhầy dính dính màu xanh. Cơn tức của Đoạn Thần lại lập tức dâng lên. Đồ xấu xa chết tiệt! Lại dám lau nước mũi lên người hắn!

Thấy sắc mặt Ma quân đen lại, Viêm hộ pháp không dám nhiều lời, chỉ nói: “Đi khảo sát một ngày, chắc Quân Thượng đã mệt rồi. Mời ngài vào trong điện ngâm người cho thoải mái, nghỉ ngơi thật tốt!”

Đoạn Thần âm trầm gật đầu, ánh sáng trắng chợt lóe lên, lập tức biến mất trước mắt Viêm hộ pháp.

11. Chương 11: Thuốc Thí Nghiệm, Ngăn Cản Luyện Đan

Edit: susubblue

Đoạn Thần vốn nghĩ sẽ thưởng cho A Sứ mấy trái Ma quả trăm năm, nhưng sau khi biết mình bị A Sứ chùi nước mũi vào người thì Đoạn Thần chỉ thưởng cho nàng Ma quả mấy chục năm. Hai loại kém nhau rất nhiều, vốn dĩ Ma quả trăm năm có thể gia tăng tu vi vài chục năm, nhưng bây giờ Ma quả mấy chục năm thì chỉ có thể tăng tu vi vài năm thôi.

Ngốc nghếch như A Sứ sau khi ăn cũng phát hiện ra có chút không bình thường, chạy tới hỏi Đoạn Thần: “Sư phụ, vì sao hương vị của nó không giống lần đầu ta ăn?”

“Người suy nghĩ nhiều rồi, đều giống nhau cả thôi. Có ăn hay không? Không ăn thì để đó cho bản quân.” Mí mắt lười mở ra, Đoạn Thần chuyên tâm luyện đan được.

“Ta ăn! Sư phụ người đã thưởng cho ta rồi, không thể lấy lại.” A Sứ bảo vệ ba trái ma quả còn dư lại.

Đoạn Thần liếc mắt nhìn A Sứ một cái, nhàn nhạt nói: “Người nhớ kỹ, bản quân có thể cho người cũng có thể lấy lại.”

A Sứ cúi đầu im lặng một chút, dienxdaffnlequydoon không có tinh thần đáp lại: “A, biết rồi.”

Đoạn Thần không thèm trả lời A Sứ, tiếp tục luyện đan được.

A Sứ từ từ gặm trái cây, tò mò nhìn chăm chăm động tác của Đoạn Thần. Hỏi: “Sư phụ, người đang làm cái gì vậy?”

“Luyện đan được. Người ngồi qua một bên đi đừng có làm phiền bản quân.” Ghét bỏ A Sứ vướng tay vướng chân, Đoạn Thần đuổi nàng đi.

“Đan được là cái gì? Có thể ăn được không?” A Sứ không lui ra sau mà ngược lại tò mò duỗi cổ về phía trước đi đến bên cạnh Đoạn Thần nhìn tay hắn đảo qua đảo lại.

“Có thể ăn, nhưng chỉ khi bị thương mới có thể ăn. Người muốn ăn cũng được, vừa đúng lúc làm vật thí nghiệm giùm bản quân.” Đoạn Thần nhướn mày không có ý tốt nhìn về phía A Sứ.

“A, vậy thì cho ta nếm thử đi! Sư phụ, ăn ngon không?” Ăn hết trái Ma quả cuối cùng, A Sứ mong đợi nhìn chăm chăm viên thuốc đủ màu sắc trong chén.

Đoạn Thần không trả lời câu hỏi của A Sứ mà trực tiếp cầm lấy viên thuốc, bóp cầm A Sứ, mở miệng nàng ra, ném viên thuốc vào miệng A Sứ.

A Sứ khép miệng lại, nếm vài cái, cảm thấy ngọt ngào, thấy rất thích hương vị này. Sau đó cắn một cái, lập tức một mùi vị đắng ngắt lẫn át vị ngọt trước đó.

Thấy sắc mặt A Sứ thay đổi, bộ dạng muốn ói. Đoạn Thần lạnh mặt đi, nhìn chăm chăm A Sứ, lạnh lạnh nói: “Còn nhớ lúc xuất cung bản quân đã nói với người cái gì không? Bản thân mình đã chọn cái gì thì mặc kệ hương vị thế nào cũng đều phải ăn cho hết. Nếu dám lãng phí lương thực thì sau này sẽ giảm một nửa đồ ăn.”

Mắt A Sứ đỏ lên, đôi mắt màu hổ phách ướm nhẹ nhìn chăm chăm Đoạn Thần. Gắng gượng nuốt viên thuốc xuống, mới mở miệng giải thích: “Đây không phải là ta chọn, là sư phụ chọn cho ta!”

“Còn dám cãi lại bản quân sao? Chẳng lẽ đã quên những lời bản quân nói rồi sao?” Mi lại nhếch lên thêm lần nữa, Đoạn Thần cao giọng nói.

A Sứ lắc đầu, nước mắt chảy ròng ròng nhìn Đoạn Thần. “Sư phụ, ta sai rồi. Có thể ăn thứ gì đó ngọt ngọt hay không, bây giờ miệng ta rất khó chịu, rất đắng.” Hiện tại A Sứ đã biết được tên những vị giác cơ bản.

“Thuốc của bản quân đều có mùi vị này.” Đoạn Thần đen mặt, nghiêm túc nói.

A Sứ vắn vẹo lông mày, mím miệng, vẻ mặt lúng túng: “VẬY ta đi tìm đồ ăn, để mùi vị của những món khác bù đắp lại vị đắng này.”

“Hôm nay ngươi đã dùng bữa trưa rồi, bây giờ còn chưa tới lúc dùng bữa tối, không được ăn nữa! Nếu bây giờ ngươi ăn thì bữa tối sẽ không có phần ngươi.” Đoạn Thần uy hiếp.

A Sứ xụ mặt xuống, trong lòng thầm mắng sư phụ quá xấu xa, bắt nạt nàng. Hiện tại A Sứ cũng không ra, không thể nói ra những bất mãn về Đoạn Thần, chỉ có thể oán thầm hẩn.

— susublue ~ diendan —

Thấy vẻ mặt đau khổ của A Sứ, cả người Đoạn Thần thoải mái. Trước mắt đã báo thù được việc bị nàng chùi nước mũi mấy ngày trước, tâm trạng Đoạn Thần thoải mái như trời quang sau cơn mưa vậy. Mặt bình tĩnh dạy dỗ: “Có học được gì không? Sau này còn dám ăn bậy bạ nữa không?”

A Sứ nghẹn khuất gật đầu, sau này nàng không dám ăn bậy bạ nữa. Ở ngoài cung ăn bậy đã phải chịu thiệt một lần, bây giờ lại thêm một lần nữa, A Sứ đã ghi nhớ rất kỹ.

Thấy A Sứ hối hận gật đầu, Đoạn Thần hài lòng. Nghiêm mặt, tiếp tục dạy dỗ: “Ngươi mới chỉ ăn đồ khó ăn có hai lần. Nếu sau này ăn phải thuốc độc thì không chỉ là khó ăn không thôi đâu. Đồ ăn có độc, nếu độc tính mạnh thì ngươi sẽ mất mạng. Nhất là những thứ ở ngoài cung, khó mà chắc chắn tất cả đều an toàn, ai biết có xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay không.”

A Sứ nghe nói vậy thì có chút sợ hãi, không hiểu hỏi: ” “Độc” là cái gì? Nghe qua không phải là đồ tốt, ăn vào sẽ chết sao?”

“Đúng vậy. Tóm lại, ngoại trừ thứ do bản quân đưa thì những vật khác nếu ngươi không sợ chết thì có thể ném thử.” Đoạn Thần bình thản cảnh cáo A Sứ.

A Sứ hiểu rõ gật đầu, sắc mặt cũng khôi phục lại bình thường, nhe răng cười một tiếng với Đoạn Thần, đáp: “Sư phụ, ta hiểu rồi. Sau này ta không dám ăn bậy nữa. Ta chỉ ăn đồ người đưa, sư phụ sẽ không hại ta.”

Thấy A Sứ đã hiểu, Đoạn Thần cũng không dong dài với nàng nữa, xoay người tiếp tục luyện đan.

A Sứ yên tĩnh đứng ở một bên, chống cằm nhìn chăm chăm Đoạn Thần không chớp mắt. Cho đến khi Đoạn Thần vo tròn xong đan dược, ném vào trong lò luyện đan, nhìn thấy Đoạn Thần thi hành pháp thuật với bếp lò thì A Sứ đứng lên, chỉ lò luyện đan mở miệng hỏi: “Sư phụ, cái này là vật gì? Trước kia ta cũng bị người ném vào trong, bên trong thật thối.”

Đoạn Thần đang dùng pháp thuật luyện đan, nghe vậy, trên trán xuất hiện vài vạch đen, thiếu chút nữa không khống chế được pháp thuật đánh trật về phía A Sứ. Sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, quay đầu lạnh nhạt nhìn A Sứ một cái, lạnh lùng nói: “Cấm miệng! Bây giờ bản quân không muốn nghe thấy giọng ngươi. Còn nói nhiều nữa thì ta sẽ nắm ngươi vào trong lò mấy ngày, không cho ăn uống!”

A Sứ bị giật mình, vội vàng vươn tay che miệng. Nhất thời trở nên rất thành thật, không hề phát ra một âm thanh nào nữa.

Thấy A Sứ đành hoảng lại, Đoạn Thần gia tăng pháp lực, lửa dưới bếp lò lại được đốt cháy lên.

Chờ Đoạn Thần thu hồi pháp lực lại, A Sứ liền đi lên, chỉ miệng mình hỏi thử xem có thể lên tiếng được chưa.

“Sau này lúc bản quân dùng pháp thuật luyện đan thì ngươi không được lên tiếng quấy rầy!” Đoạn Thần lướt qua A Sứ đi về phía trước điện.

A Sứ hấp tấp theo sau, con mắt xoay chuyển, nghĩ thông suốt lời nói của Đoạn Thần rồi mới dám lên tiếng hỏi: “Sư phụ, người muốn đi đâu?”

“Đến hậu cung.” Quay đầu lại liếc A Sứ một cái, thấy nàng bị tụt về phía sau một khoảng thì mới thả chậm bước chân.

“Hậu cung? Sư phụ, không phải đó là cấm địa sao? Linh hộ pháp nói cho ta biết, chỗ đó không được phép tiến đến gần. Nếu đến gần chỗ đó thì sẽ bị thương.” Cuối cùng đuổi kịp Đoạn Thần, A Sứ vươn tay nắm ống tay áo Đoạn Thần.

Đoạn Thần nhíu mày, cúi đầu nhìn thoáng qua bàn tay nhỏ bé A Sứ đang nắm lấy ống tay áo của hắn, liền dứt khoát cầm lấy tay của nàng. Chậm rãi giải thích: “Hậu cung thật sự là cấm địa, chỉ có bản quân có thể vào. Yêu ma khác không thể đến gần, cũng không có khả năng bước vào.”

A Sứ hiếu kỳ, ngẩng đầu hỏi: “Vậy ta có thể vào theo sư phụ sao?”

“Người có thể thử xem, nếu có thể đi vào, tất nhiên bản quân sẽ không ép buộc người.” Đoạn Thần khinh thường cúi đầu nhìn A Sứ.

12. Chương 12: Ma Chưởng Trí Mạng

Edit: susubblue

Trên đường đến hậu cung, càng đi càng thấy ít thạch sùng ma sĩ. A Sứ không có chút sợ hãi, ngược lại còn thấy hưng phấn.

Cảm nhận được cảm xúc của A Sứ, Đoạn Thần cúi đầu giới thiệu cho nàng một gáo nước lạnh: “Dù hưng phấn người cũng không vào được, kích động cái gì?”

“Sao sư phụ biết ta không vào được! Chưa thử qua làm sao mà biết! Ngày đó rất nhiều yêu ma xem thường ta, cảm thấy ta đánh không thắng mấy tên ma sĩ đó, nhưng không phải là ta đã đánh thắng rồi sao! Hừ!” A Sứ kêu ngạo cong miệng lên.

“Ngay cả Viêm hộ pháp cũng không thể đến gần một bước, người cảm thấy người có thể đến gần sao?” Đoạn Thần cười nhạo nói.

Nghe nói vậy, A Sứ nghi ngờ hỏi: “Viêm hộ pháp cũng không thể đến gần hậu cung sao?” Sự hưng phấn trong lòng chậm rãi biến mất, A Sứ có chút bận tâm.

“Tất nhiên. Ở Ma giới này ngoại trừ bản quân thì không ai đến gần hậu cung được chứ nói chi là bước vào hậu cung.” Đây là lời nói thật, Đoạn Thần không phải Đoạn Thần ngạo mạn.

A Sứ bắt đầu do dự, trên mặt có chút sợ hãi. Hỏi: “Sư phụ, ngay cả Viêm hộ pháp cũng không thể đến gần, vậy ta đến gần có thể chết ngay lập tức hay không?”

Biết sợ rồi sao? Đoạn Thần nhếch khóe miệng, trấn an: “Sẽ không chết. Người là do bản quân dùng pháp lực để ấp ra, cần nuốt nhiều pháp lực của bản quân như vậy, bọn họ không dám tổn thương người. Còn về việc có thể vào được hay không thì phải xem năng lực của người. Nếu người có năng lực khiến bọn họ công nhận thì bọn họ tự nhiên thả cho người đi vào.”

” “Bọn họ” là ai? Hậu cung có ma sĩ phòng thủ sao?” A Sứ không hiểu.

“Cũng không phải là ma sĩ, mà là ma binh.” Lúc trả lời, trên mặt Đoạn Thần có chút kính nể, hạ khóe miệng lúc này nhếch lên xuống.

“Ma binh? Sao ta chưa nghe nói qua? Bọn họ là yêu ma đẳng cấp gì? Đẳng cấp của bọn họ còn cao hơn cả các hộ pháp sao? Nơi mà ngay cả Viêm hộ pháp cũng không thể đến gần, vậy mà bọn họ lại canh gác ở đó, nhất định là rất lợi hại?” Về mặt A Sứ hiếu kỳ, tò mò ngẩng đầu hỏi Đoạn Thần.

“Đúng là bọn họ lợi hại hơn các hộ pháp. Nếu người có thể đi vào, bản quân sẽ nói cho người biết chuyện của bọn họ.” Đoạn Thần nghiêm túc nói với A Sứ.

Thấy Đoạn Thần nghiêm túc, A Sứ không dám hỏi nhiều. Bị Đoạn Thần nắm lấy tay, một ngón tay cong lên gãi gãi lòng bàn tay Đoạn Thần.

Đoạn Thần không lên tiếng, nắm chặt tay A Sứ hơn.

Chờ đến khi đến hậu cung, nhìn thấy cảnh tượng tiêu điều, ngay cả tuyết cũng không có, điều này làm A Sứ khiếp sợ. Chỉ tay về phía trước, kinh ngạc mở miệng: “Sư phụ! Phía trước không có tuyết! Một chút tuyết cũng không có! Thật sự là quá kỳ quái!”

Hiện tại khắp Ma giới đều bị tuyết trắng bao phủ, chỉ cần ra bên ngoài là sẽ thấy tuyết trắng dày đặc. Nhìn thấy chỗ này không hề có chút tuyết, thật sự làm cho người khác sợ hết hồn.

“Đi về phía trước mười bước, đó chính là phạm vi của hậu cung. Bản quân sẽ không dẫn người đi vào, muốn đi vào thì tự dựa vào năng lực của chính mình đi.” Sau khi ăn mấy trái Ma quả thì rõ ràng năng lực của A Sứ đã cao hơn một chút, tóc cũng trở nên đen hơn, bây giờ mặt cũng sắc nét. Đoạn Thần khom người nhìn thẳng A Sứ, bình tâm tĩnh khí nghiêm túc nói với nàng.

“Vậy, vậy nếu ta xảy ra chuyện thì sao? Làm sao bây giờ?” A Sứ có chút sợ hãi. Ngay cả các hộ pháp cũng không đến gần được, nàng thật có thể đi vào sao?

“Bản quân sẽ không để cho người gặp chuyện không may. Nếu sợ thì người đứng ở bên ngoài chờ bản quân.” Lúc này sắc mặt Đoạn Thần lấm liệt.

A Sứ lắc đầu, nhào vào trong lòng Đoạn Thần, ôm Đoạn Thần. Nói: “Không! Ta không sợ! Sư phụ nhất định sẽ không để ta gặp chuyện không may, ta tin tưởng sư phụ!”

Đoạn Thần vỗ nhẹ đầu A Sứ, rồi lập tức biến mất.

A Sứ mờ mịt sững sờ nhìn tay mình một lúc rồi mới phục hồi phục tinh thần lại. Nắm chặt quả đấm, đi về chỗ cửa chính của cung điện phía trước.

— susublue ~ diendan —

Vừa đi vừa đếm bước chân, cho đến khi đếm tới bước tám, nhích tới gần cửa cung, A Sứ vẫn không có cảm giác gì khác thường, trong lòng có chút vui mừng. Vươn tay muốn đẩy cửa cung ra. Không ngờ, tay vừa đụng đến cửa sắt, cả người A Sứ đã cảm thấy bắt đầu choáng váng.

Sau đó nàng nhìn thấy rất nhiều đồ ăn, có Ma quả, còn có các loại điểm tâm và thức ăn khác nữa. Vừa nhìn thấy những thứ này, A Sứ vội vàng nhảy dựng lên, tinh thần vô cùng phấn chấn xông tới trước. Đầu tiên là cầm lấy Ma quả, rồi lại nhét hết những trái cây khác vào trong lòng. Cho đến khi ngực nhét đến phình ra thì A Sứ mới nhìn về phía điểm tâm và thức ăn. Trong những thứ này có rất nhiều loại nàng chưa từng thấy qua, A Sứ nhìn thấy thì hoa cả mắt, nước miếng cũng nhỏ xuống y phuc.

Đi tới cầm một miếng điểm tâm hình lá cây lên, A Sứ nuốt nước miếng. Vừa định bỏ vào trong miệng nếm thử thì đột nhiên nhớ tới cái gì đó, A Sứ dừng ngay lại.

Sư phụ đã nói không thể ăn bậy bạ! Nghĩ đến điều này, A Sứ bắt đầu cuống quýt. Đầu óc chậm rãi tỉnh táo lại, nhớ về những chuyện xảy ra lúc trước.

Đúng! Nàng và sư phụ đi đến hậu cung, sau đó sư phụ bỏ lại nàng không thấy đâu, để cho nàng tự mình đi đến hậu cung. Sau khi nàng mở cửa cung ra thì... thì đi đến nơi này.

Nhớ lại mọi chuyện lúc nãy, A Sứ nhú lông mày, khó hiểu nhìn xung quanh một chút. Phát hiện trong căn phòng này đều là đồ ăn nàng thích, còn có một vài loại nàng chưa bao giờ thấy qua. Nhìn chằm chằm điểm tâm trên tay, A Sứ do dự một chút nhưng vẫn để xuống. Nhớ tới cái gì đó lại rụt tay lại lấy hết trái cây và Ma quả lúc nãy nhét vào ra ra ngoài.

Sau đó, A Sứ đi vòng quanh phòng một vòng, phát hiện căn phòng này không có cửa. Điều này đã hù A Sứ sợ, cuối cùng cũng nhận ra nguy hiểm. Ngược lại, A Sứ nghi ngờ. Trong phòng sáng ngời, nhưng lại không có nến, ánh sáng từ đâu mà ra? A Sứ nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lên trên thì thấy trên đỉnh đầu có một ô cửa sổ hình vuông. Cái cửa sổ đó cách mặt đất tối thiểu cũng ba mươi trượng, điều này thật sự làm khó nàng.

Mặc dù nơi này có rất nhiều thứ nàng thích ăn, nhưng không có sư phụ nàng thích nhất. A Sứ không muốn sống ở chỗ này, nàng muốn đi tìm sư phụ, sống cùng sư phụ!

Ngước đầu nhìn chằm chằm cửa sổ trên đỉnh đầu, rồi lại nhìn xung quanh. Một căn phòng lớn như vậy, tất cả đều là đồ ăn, không có cái gì để có thể leo lên. A Sửu buồn bực, cao như vậy thì sao mà leo lên được?

Đi qua đi lại, A Sửu sờ cằm, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa. Nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên A Sửu cười sáng lạn. Lấy tất cả thức ăn được đặt trên bàn trà và trên những xấp văn thư xuống đất. Kéo bàn dài đến đối diện cửa sổ ở trên mái nhà, sau đó mở từng tập văn thư ra xếp từ từ lên cao. Cho đến khi A Sửu với không tới nữa thì mới cẩn thận ôm một xấp văn thư leo lên bàn tiếp tục xếp tiếp. Sau đó lại cẩn thận bò xuống, lập đi lập lại động tác này cho đến khi xếp xong tất cả, khoảng cách phía trên cửa sổ cũng chỉ còn một trượng.

Trong phòng không còn thứ gì khác có thể lợi dụng được nữa, A Sửu đành phải leo lên. Nàng cảm thấy nếu như nàng cố gắng nhảy thì vẫn có thể với tới.

Vì vậy, sau khi leo lên, A Sửu nắm chặt quả đấm, dùng sự dũng mãnh lúc chiến đấu với đám ma sĩ, bỗng nhiên đứng dậy nhảy lên trên. Vươn tay ba nắm lấy cạnh bên của cửa sổ ở trên mái nhà, A Sửu dùng tay cố gắng níu lấy. Thở sâu một hơi, từ từ bắt đầu lung lay người, cong người lên, diệnxxdafnllequysdoon nàng nhân cơ hội vươn tay ra nắm lấy khung cửa sổ. Rồi đồng thời bám cả hai cánh tay. A Sửu dựa vào lực tay, đỡ người đứng dậy, bò lên trên.

Chờ lúc leo lên trên mái nhà thì A Sửu mệt đến thở không nổi. Nàng có thể cảm nhận được nhịp tim đập dồn dập. A Sửu ôm ngực nhìn xung quanh phát hiện tất cả đều là cây khô. Mỗi nhánh cây khô đều có treo một cái túi gấm.

A Sửu hiếu kỳ đứng lên, đi tới đó. Nhón chân lên, định tháo một cái túi gấm xuống xem thử bên trong có cái gì.

“Đừng động!” Một giọng nói vang lên, quát lớn ngăn động tác của A Sửu lại.

13. Chương 13: Giận Dỗi Muốn Hái Túi Gấm

Edit: susubluue

“Sư phụ! Người ở đâu! Sao ta không thấy người!” Nghe thấy giọng Đoạn Thần, A Sửu nhìn xung quanh, nhưng lại không phát hiện bóng dáng Đoạn Thần, A Sửu có chút nóng nảy.

“Đừng động vào những túi gấm treo trên cây khô, người đi thẳng về phía trước, đi vào cánh rừng cây khô, bản quân ở bên trong chờ người.” Giọng Đoạn Thần vang lên giữa làn khói mù mịt trên bầu trời.

Nghe Đoạn Thần nói xong, A Sửu rất vui vẻ làm theo lời Đoạn Thần, nhanh chân chạy về phía cánh rừng. Nhưng sau khi A Sửu đi vào thì đầu óc liền bối rối. Bốn phía đều là cây khô nhìn tương tự nhau, trên mỗi nhánh cây đều treo một cái túi gấm khiến A Sửu cảm thấy mơ màng.

Dừng chân lại, A Sửu ngửa cổ lên bầu trời hô to: “Sư phụ! Ta vào rồi, nhưng ta không thấy người ở đâu hết! Sư phụ, người ở đâu?”

Giọng A Sửu vang ra khắp bốn phía, trong chốc lát lại vọng trở về phía A Sửu. Đợi một lúc lâu vẫn không nhận được hồi âm, A Sửu có chút luống cuống. Mắt bắt đầu đỏ ửng, từ từ rướm rướm nước, diện*dafnlle#quys;do0n A Sửu ngồi chồm hồm trên mặt đất chôn mặt xuống đầu gối, nhỏ giọng khóc thút thít.

Khóc được một lát, A Sửu cực kỳ uất ức ngửa cổ lên bầu trời hô to: “Sư phụ! Ta đến rồi, sao người không ra gặp ta. A Sửu sợ quá, sư phụ người đi ra đi được không?”

Đáp lại A Sửu vẫn là sự im ắng như cũ, A Sửu khóc lớn hơn, thậm chí trút hết sự bực tức trong lòng ra mắng Đoạn Thần.

“Sư phụ là tên khốn kiếp! Đại khốn kiếp! Nói chuyện không giữ lời!”

A Sứ khóc khoảng nửa giờ đồng hồ, đột nhiên dừng khóc, lấy ống tay áo lau nước mắt trên mặt. Chọn một gốc cây cổ thụ rồi chậm rãi leo lên.

Hừ! Không cho nàng chạm vào túi gấm thì nàng càng muốn chạm vào! Còn phải tháo nó xuống để xem thử bên trong là cái gì.

Khi tay A Sứ gần chạm vào túi gấm thì thân thể đột nhiên bị bay lên không trung rồi được một ai đó ôm lấy.

A Sứ nhìn thấy Đoạn Thần, đôi mắt vốn đã khô lại lập tức ướt át. Hai tay ôm chặt cổ Đoạn Thần, A Sứ khóc rờn nói: “Ô ô ô - - sư phụ, vì sao người không xuất hiện!”

Mặt Đoạn Thần vốn đã âm trầm khó coi, bây giờ lại bị A Sứ ôm chặt cổ như vậy, nước mắt nước mũi chui hết lên người hắn, sắc mặt Đoạn Thần càng lúc càng đen như đáy nồi. Cấn rặng, Đoạn Thần để A Sứ yên tĩnh lại: “Cầm miệng! Còn khóc nữa bản quân lập tức ném ngươi đi!”

Nghe vậy, A Sứ lập tức ngừng khóc, hít nước mũi, uất ức nhìn chằm chằm Đoạn Thần. “Sư phụ, là người không tốt. Ta nghe lời người nói chạy vào đây nhưng người không chịu gặp ta. Một mình ta bị nhốt ở đây, ta rất sợ.”

“Cho nên người liền cố ý làm trái lời của bản quân, muốn hái túi gấm để ép bản quân đi ra phải không?” Đoạn Thần híp mắt nhìn A Sứ, trong mắt có ý lạnh.

Mặt Đoạn Thần âm u khiến A Sứ cảm thấy sau lưng có chút lạnh lẽo, co rụt thân thể, cọ vào trong lòng Đoạn Thần. Mím miệng nói: “Ta không cố ý, sư phụ người đừng trách ta.”

“Bản quân thấy người hoàn toàn cố ý!” Cấn rặng, Đoạn Thần lạnh lùng nhìn A Sứ.

Thấy sư phụ thật sự nổi giận, A Sứ cũng không ngại biện nữa. Hai tay nịnh nọt kéo cổ Đoạn Thần xuống, thân thiết hôn một cái. Để lại một bãi nước miếng ướt nhẹp trên mặt hắn.

Đoạn Thần lập tức nổi gân xanh, đè nén sự tức giận gần từng chữ: “Người tự mình bỏ xuống hay là để bản quân ném ngươi xuống!”

Thấy Đoạn Thần không chỉ tức giận bình thường, A Sứ không dám chọc hắn nữa. Ngoan ngoãn nhảy xuống khỏi người Đoạn Thần, mắt nơm nớp lo sợ nhìn Đoạn Thần, sau đó cúi đầu xuống.

Hít sâu một hơi, Đoạn Thần lấy khăn tay ra hung hăng lau nước miếng trên mặt. Lau xong thì vứt khăn xuống người A Sứ. Trong giọng nói còn có chút tức giận, ra lệnh cho A Sứ: “Cầm lấy!”

— susublue ~ diendan —

A Sứ nhanh tay lẹ mắt cầm lấy khăn tay, vội vàng nhét vào trong lòng. A Sứ từng xem sách thiếu nhi, trong đó miêu tả rất nhiều hoạt động giúp trẻ con lấy lòng người lớn, A Sứ suy nghĩ muốn thử với Đoạn Thần nhưng không ngờ vừa rồi chỉ thử một cái mà hiệu quả không như ý muốn, không hề giống những gì trong sách ghi. A Sứ âm thầm nhớ kỹ, thì ra sư phụ không thích nàng làm vậy với hắn! Ừ, sau này không được làm như vậy với sư phụ nữa!

Thấy Đoạn Thần bỏ đi, A Sứ vội vàng rụt đầu lại. Yên tĩnh đi theo phía sau Đoạn Thần, không dám phát ra âm thanh nào.

Không biết đi bao lâu, cơn tức của Đoạn Thần mới chậm rãi lắng xuống, dừng bước, xoay người lại, đang muốn mở miệng nói chuyện với A Sứ thì lại bị A Sứ đụng trúng. Cơn tức mới vừa tiêu tan lại dâng lên, Đoạn Thần mắng: “Ai dạy người cúi đầu đi đường? Cúi đầu bước đi có thể nhìn đường sao! Lần này là đụng phải bản quân, nếu lần sau không chú ý đụng vào cái gì khác thì sao!”

“Ta sai rồi, sau này không cúi đầu bước đi nữa, sư phụ đừng nóng giận.” A Sứ nịnh nọt tiến đến bên cạnh Đoạn Thần, cười toét miệng với hắn.

Đoạn Thần nhàn nhạt liếc A Sứ một cái, chậm rãi nói: ” Bên trong những túi gấm này là hồn phách của ma binh, nếu người chạm vào túi gấm bị mở ra, linh hồn ma binh sẽ chạy mất.”

A Sứ mở to hai mắt, tiện tay chỉ một túi gấm rồi giật mình nói: “Bên trong chứa hồn phách ma binh sao? Sư phụ, rốt cuộc là sao?”

“Trên mỗi cành cây trong hậu cung đều có treo một cái túi gấm, trong mỗi túi gấm đều phong ấn một hồn phách của ma binh. Bọn họ là những tiên bối có pháp lực cao cường nhất Ma giới, bởi vì thân thể đã tới giới hạn nên đành giữ lại hồn phách, phong ấn ở đây.” Đoạn Thần cầm lấy bàn tay A Sứ đang chỉ túi gấm, bàn tay to lớn bao trùm bàn tay nhỏ bé của nàng.

A Sứ không hiểu hỏi: “Sư phụ, tại sao phải phong ấn bọn họ?”

“Họ đều là những tiên bối uy vũ một thời, đạo hạnh pháp lực thâm sâu. Nếu để họ đầu thai chuyển thế như vậy thì có chút tiếc nuối. Vì vậy bản quân thương lượng với bọn họ, giữ lại một hồn hai phách của bọn họ ở đây. Nếu có một ngày Ma tộc đánh nhau với ngoại tộc thì sẽ giải phong ấn cho bọn họ, để bọn họ xuất chiến, cống hiến sức lực cuối cùng vì Ma tộc.” Nói đến đây hai đầu lông mày của Đoạn Thần có chút tang thương.

A Sứ nghe xong lời nói của Đoạn Thần, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên hết sức nghiêm túc. Nói với hắn: “Sư phụ, vừa rồi ta bất kính với bọn họ, để ta đi xin lỗi bọn họ được không?”

Đoạn Thần vươn tay sờ đầu A Sứ nói: “Không cần, mỗi một tiếng nói cử chỉ của người bọn họ đều biết hết. Bọn họ có thể cảm nhận được sự áy náy và lòng thành của người.”

“Thật vậy không? Ma binh cũng có thể cảm nhận được sao? Ta sợ bọn họ giận ta.” A Sứ thẹn thùng cúi đầu xuống.

Đoạn Thần đột nhiên xoay người về phía sau, sau đó cười khê xoay người lại, vươn tay vỗ A Sứ một cái, trấn an nàng: “Bọn họ nói cảm thấy người thành tâm nên tha thứ cho người.”

A Sứ hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn Đoạn Thần, hỏi: “Sao sư phụ biết? Chẳng lẽ ma binh nói cho người biết sao?”

“Ừ, bọn họ vừa mới nói với bản quân. Còn nói hết sức thích người, hy vọng người thường xuyên đến thăm bọn họ.” Đoạn Thần nhéo nhéo mặt A Sứ. Hiện thời bộ dáng A Sứ giống một tiểu cô nương khoảng mười hai tuổi, sau khi ăn Ma quả thì biến hóa quá nhanh, diệnxxdafnllequydoon đã không còn cái mặt bánh bao như lúc mới ra đời nữa.

“Ha ha! Sư phụ, bọn họ rất yêu thích ta sao? Nếu như bọn họ yêu thích ta vậy ta có thể thường xuyên đến thăm bọn họ sao?” A Sứ cười tươi như một đóa hoa, sáng lạn và xinh đẹp.

Đoạn Thần búng trán A Sứ một cái, cười mắng: “Ngu ngốc! Chỉ cần nghe lời, bản quân sẽ cho người đi vào đây. Nhưng chuyện người có thể tiến vào không được để cho những thứ yêu ma khác biết. Người có thể bảo đảm không?”

“Ta nhất định bảo đảm!” A Sứ cười rất ngọt ngào.

14. Chương 14: Không Thể Đến Gần Chỗ Đó

Edit: susublu

Đoạn Thần dẫn A Sứ bước chậm trong rừng cây khô, hỏi: “Lúc này trong phòng, vì sao người cảm nhiều Ma quả như vậy? Tại sao bỏ vào trong người rồi mà không lập tức ăn?”

“A, ta thích ăn Ma quả. Ta nhớ sư phụ cũng thích ăn Ma quả, lần đầu tiên đã đoạt lấy Ma quả của sư phụ, sư phụ rất tức giận, ta chưa từng quên. Cho nên ta lấy nhiều là muốn đợi khi gặp sư phụ thì sẽ cho sư phụ. Ta lấy đến khi y phục không bỏ đủ nữa thì mới dừng tay.” A Sứ khuya tay múa chân nói, còn sờ sờ bộ ngực bằng phẳng của mình.

Đoạn Thần lẳng lặng nghe xong lại hỏi: “Vì sao sau đó lại thả hết ra ngoài?”

“Ừ, bởi vì nhớ lại lúc trước sư phụ đã nói Ma quả không dễ kết trái, rất lâu mới có một quả. Ta thấy chỗ đó có nhiều Ma quả như vậy nên cảm cảm hết sức không thích hợp. Sau đó thì không dám cầm nữa mà trả hết về chỗ cũ. Hơn nữa lúc ấy ta còn thấy có rất nhiều điểm tâm, cầm lấy một miếng định ném thử, lúc chuẩn bị ăn thì đột nhiên nhớ tới hai lần trước bị dạy dỗ. Sư phụ đã cảnh báo ta hai lần, kêu ta không được ăn bậy bạ. Nghĩ đến cái này nên ta không dám ăn nữa.” Mặt A Sứ có chút đắc ý.

“Coi như ngươi không quá ngốc!” Lại duỗi thân tay ra búng trán A Sứ một cái, Đoạn Thần hài lòng với thành quả dạy bảo của mình.

“Sư phụ, không phải cái đó là bẫy chứ? Linh hộ pháp từng nói với ta, người phàm rất thích lấy đồ ăn để dụ loài vật.” A Sứ sờ sờ cái trán bị Đoạn Thần búng, cảm thấy có chút đau.

“Ừ, là bẫy. Cái bẫy này vốn được dựng lên dựa vào thứ mà trong lòng ngươi thích nhất, nó sẽ được biến chuyển thành ma chướng. Nếu ăn phải ma chướng trong đồ ăn thì có thể sẽ mất mạng. Đây là khảo nghiệm của nhóm ma binh dành cho ngươi. Bản quân hết sức vui mừng vì ngươi đã ghi nhớ lời của bản quân ở trong lòng.” Từ khi Đoạn Thần quyết định để A Sứ làm người kế tiếp nhiệm chức quân chủ của Ma tộc thì liền bắt đầu căn cứ theo sở thích của A Sứ để dạy dỗ. Thấy A Sứ không phụ kỳ vọng của hắn, trong lòng Đoạn Thần cảm thấy tự hào.

“Sư phụ đã nói thì ta sẽ nhớ kỹ! Mãi mãi sẽ không quên!” A Sứ nghiêm túc ngẩng đầu ngưỡng mộ Đoạn Thần, kiên định nói.

“Nhớ kỹ là được.” Đoạn Thần suy nghĩ rồi nhìn thoáng qua đầu tóc và mắt của A Sứ, cả hai cái đều có màu đậm hơn nhiều, hỏi: “Gần đây cảm thấy thân thể có gì khác thường không?”

A Sứ nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi hỏi đáp: “Có! Ta cảm thấy có đôi khi bụng hơi đau.”

“Do ngươi ăn nhiều, sau này ăn ít một chút.” Không còn gì để nói nữa, liếc mắt nhìn bụng của A Sứ, dienxxdaffnlleequysdoon Đoạn Thần tiếp tục đi về trước, vòng qua một gốc cây khô.

A Sứ đi theo sau, sờ bụng giải thích: “Không phải, không phải do ăn nhiều. Sư phụ, ta cũng không biết nó là cảm giác gì, dù sao không phải là do ăn nhiều.”

Lười phải cãi cọ với A Sứ, Đoạn Thần nâng cằm hất về phía cái túi gấm, nói: “Thấy không, bên trên mỗi cái túi gấm có vài chữ, đó là tên của ma sĩ bị phong ấn trong túi gấm.”

A Sứ hiểu rõ gật đầu, nói ra: “Sư phụ, ta đã nghiêm túc học chữ với Linh hộ pháp. Linh hộ pháp nói ta học với tiến độ như vậy thì tới đầu xuân là có thể học xong tất cả chữ.”

“Ừ, không sai.” Đoạn Thần không hề keo kiệt mà mở miệng khen ngợi.

Nghĩ đến điều gì đó, A Sứ buồn buồn hỏi: “Sư phụ, khi nào thì người sẽ dạy pháp thuật cho ta? Ta phát hiện không có pháp thuật thì có rất nhiều chuyện không làm được, không tốt chút nào. Lúc này ta ở trong cạm bẫy, chỗ đó không có cửa, chỉ có cái cửa sổ trên đỉnh đầu. Mà nó thì lại cách mặt đất khá cao! Ta phải dùng rất nhiều sức mới bò ra ngoài được. Nếu như ta biết pháp thuật, nhảy lên một cái là có thể bay lên trên, như vậy rất tốt!”

” Không phải không có pháp thuật ngươi vẫn ra được khỏi nơi đó sao?” Đoạn Thần lơ đãng.

“Nhưng phải dùng rất nhiều sức. Nếu ta biết pháp thuật thì sẽ có thể bay lên ngay lập tức, vốn không cần chịu khổ như vậy.” A Sứ nhíu mi nói.

“Ngươi cho rằng biết pháp thuật thì làm chuyện gì cũng dễ dàng sao? Làm bất cứ chuyện gì cũng đều cần phải trả giá rất lớn. Ngươi thấy lúc bản quân và các hộ pháp dùng pháp thuật thoải mái nhưng trên thực tế thân thể cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi.” Đoạn Thần gõ đầu A Sứ một cái.

A Sứ trợn mắt há mồm, giật mình nói: “Thật vậy không? Sư phụ, sau khi các ngươi dùng pháp thuật xong thân thể cũng sẽ mệt ư?”

“Nói nhảm! Đợi sau này ngươi biết pháp thuật, tự mình cảm nhận thì sẽ biết.” Đẩy A Sứ một cái, Đoạn Thần tiếp tục đi về phía trước.

“Vậy khi nào sư phụ dạy ta pháp thuật?” A Sứ tung tăng như chim sẻ, xoa xoa tay, bộ dáng có chút bí ối.

Đoạn Thần luôn nhìn về phía trước, không quay đầu nhìn A Sứ. Nhìn chăm chăm tòa tháp ở trước mặt, Đoạn Thần thả chậm bước chân.”Chờ tới đầu mùa xuân, có rất nhiều học viên pháp thuật khai giảng, bản quân sẽ đưa người đến đó học pháp thuật.

A Sứ thấy kỳ quái, hỏi: “Sư phụ, không phải là người dạy ta sao?”

“Chờ người học được pháp thuật cơ bản, pháp thuật đã đạt được đẳng cấp của ma sĩ thì bản quân sẽ tự mình dạy người học pháp thuật.” Đoạn Thần đột nhiên dừng bước.

“Oa, sư phụ, đến lúc đó có phải người sẽ dạy ta pháp thuật lợi hại nhất hay không?” Trên mặt A Sứ có chút ít hưng phấn, đôi mắt màu hổ phách sáng như ngọc lưu ly mong đợi nhìn Đoạn Thần.

“Ừ, bản quân cũng dự định như vậy. Đi thôi, trở về đi.” Đoạn Thần vẫy đầu A Sứ một cái.

A Sứ nghi ngờ, chỉ toà tháp phía trước hỏi Đoạn Thần: “Sư phụ, chỗ đó là chỗ nào, vì sao không dẫn ta đến xem một chút?”

“Chỗ đó có nhốt một linh hồn, người không thể đến gần. Sau này nếu đến hậu cung, tuyệt đối không thể đến gần chỗ đó!” Đoạn Thần nghiêm mặt nói với A Sứ.

Thấy Đoạn Thần nghiêm túc, A Sứ gật đầu. Đi theo Đoạn Thần trở về, đi vài bước, A Sứ lại tò mò quay đầu lại nhìn tòa tháp đó mấy lần.

Đi ra khỏi rừng cây khô, diện tích rộng rãi A Sứ không nhận được sự hiếu kỳ, hỏi: “Sư phụ, người nói trong tòa tháp đó giam giữ một linh hồn, vậy đó là yêu ma gì? Cũng là ma binh sao?”

“Hắn không phải là ma binh, là yêu mà mà bản quân ghét nhất! Cái linh hồn đó có pháp thuật cực cao, nếu người nhích tới gần, bị nó phát giác được, pháp lực và tu vi người không bằng nó, sẽ bị nó nhập thể. Thân thể người bị hắn chiếm đoạt thì cũng sẽ bị hắn khống chế! Sau đó, hắn sẽ từ từ thôn tính linh hồn người. Khi linh hồn người bị hắn tiêu diệt thì sau này thân thể người sẽ hoàn toàn thuộc về hắn. Nói tóm lại, nhớ kỹ không được phép đến gần chỗ đó!” Đoạn Thần rành mạch ra lệnh, nghiêm khắc cảnh cáo A Sứ.

A Sứ nghe xong, trong lòng lại cảm thấy sợ hãi, gật đầu thật mạnh, nhu thuận nói: “Sư phụ, ta biết rõ rồi. Ta nhất định nghe lời sư phụ, không đến gần chỗ đó!”

Đoạn Thần hài lòng nhẹ nhàng gật đầu, kéo A Sứ ra khỏi hậu cung.

15. Chương 15: Tức Giận Vì Bị Cướp Mất Đồ

Edit: susublu

Đầu mùa xuân, Ma giới trở nên cực kỳ náo nhiệt. A Sứ được Linh hộ pháp dẫn ra khỏi cung, đi đến ‘Học viện Hạo Hãn’ tốt nhất của Ma giới để báo danh.

Nhìn thấy trên đường nhiều yêu ma như vậy, bầu không khí rất hồi hộp, náo nhiệt, nên A Sứ không muốn đi. Duỗi cổ nhìn bên này một cái, bên kia một cái. Nhìn chung quanh, cổ hết sức duỗi dài cổ ra để xem náo nhiệt.

Linh hộ pháp có chút đau đầu, hắn không thể túm lấy A Sứ, như vậy là bất kính với tiểu chủ. Chỉ có thể ôn tồn thúc giục A Sứ đi nhanh lên: “Ai da, tiểu chủ của ta. Chúng ta đi nhanh đi. Đến muộn sẽ không báo danh được! Khi trở về Quân Thượng sẽ tức giận!”

“Chờ một chút, ta nhìn xong lập tức đi ngay!” A Sứ phát tay cho có lệ, đôi mắt hưng phấn nhìn chăm chăm người ta đang nhào nặn bột mì thành các loại hình dáng khác nhau.

Linh hộ pháp nhìn thấy A Sứ như vậy, biết rõ trong một lúc A Sứ nhất định sẽ không đi. Suy nghĩ một chút, cúi đầu nói với A Sứ: “Tiểu chủ, người có muốn thứ đồ biến hóa đó không? Hay là thuộc hạ mua cho người một cái, sau đó cầm lấy vừa chơi vừa đi đến học viện được không?”

“Được được! Người mua cho ta một cái đi!” A Sửu vô cùng vui vẻ gật đầu, sau đó chỉ vào một cái, hỏi ông chủ: “Ông chủ, hình dáng gì người cũng có thể nặn ra sao?”

“Tất nhiên! Tiểu cô nương có muốn một cái hay không?” Ông chủ nhìn y phục A Sửu mặc cũng biết là nữ nhi nhà có tiền.

“Vậy người nặn cho ta một mỹ nam tuần tú đi!” Thật ra A Sửu muốn nói nặn ra hình dáng của Đoạn Thần nhưng Đoạn Thần có dặn dò khi xuất cung thì không thể bại lộ thân phận.

“Ồ! Tiểu cô nương nhỏ như vậy mà đã biết yêu rồi sao! Được rồi, nặn cho người một nam nhân tuần tú nhất!” Ông chủ trêu ghẹo A Sửu một câu rồi sau đó nhanh tay lẹ mắt bắt đầu nặn.

Chờ đến khi nặn ra, A Sửu vừa định cầm lấy hình người mà ông chủ đưa cho nàng thì đột nhiên bị một bàn tay thô kệch cướp mất. A Sửu mở mắt nhìn, thấy không biết từ lúc nào bên cạnh nàng có thêm một tiểu cô nương không lớn hơn nàng bao nhiêu. Tiểu cô nương kia cao hơn A Sửu nửa cái đầu, khuôn mặt trái xoan, mày liễu, nhìn qua cũng là một tiểu mỹ nữ, bên cạnh có một yêu ma cao lớn thô kệch.

A Sửu mất hứng, kéo Linh hộ pháp đang trả tiền, uất ức chỉ vào tiểu nữ nhân đó nói: “Linh! Nàng cướp đồ của ta!”

Linh hộ pháp nghe vậy liền dừng động tác trả tiền lại. Nhìn theo hướng A Sửu chỉ, phát hiện trên tay tiểu mỹ nữ đang cầm “Tiểu tuần lang” mà ông chủ vừa mới nặn cho A Sửu. Linh hộ pháp cũng liền thấy không vui, dienxxdaffnlequydoon sắc mặt bất thiện nhìn chằm chằm đôi chủ tớ đó, lên tiếng nói: “Các người không thấy tiểu chủ tử nhà ta mua trước sao? Vì sao lại cướp đồ người khác!”

“Hừ! Trên đó có viết tên của các người sao? Các người có trả tiền chưa? Chưa trả tiền thì đây không phải là của các người, kêu cái gì kêu!” Tiểu mỹ nữ ngạo mạn hất cằm, khinh thường liếc mắt nhìn A Sửu. Mà ma bộc bên cạnh nàng lập tức lưu loát ném tiền cho ông chủ.

A Sửu tức giận, trừ sự phụ ra thì không có ai dám đối xử với nàng như vậy! Cắn răng chỉ vào mặt tiểu mỹ nữ, mắng: “Người không biết xấu hổ! Có hiểu thứ tự trước sau hay không!”

“Không hiểu!” Tiểu mỹ nữ đắc ý nhếch mày liễu, nở nụ cười ngọt ngào ti tiện nhìn A Sửu. Sau đó xoay người muốn bỏ đi.

Đoạt đồ của nàng mà còn muốn chạy? Không dễ dàng như vậy đâu. A Sửu chạy đến trước mặt bọn họ, vươn tay ngăn cản. “Người đoạt đồ của ta, nhất định phải nói xin lỗi ta!”

Tiểu mỹ nữ lại liếc A Sửu một cái, mở miệng nói với ma bộc bên cạnh: “A Man, có người không có mắt cảm đường bồng tiểu thư, người biết nên xử lý thế nào chưa?”

Ma bộc cao lớn thô kệch gật đầu, nhấc chân muốn đạp bay A Sửu thì lại bị Linh hộ pháp ngăn lại nhanh như tia chớp. Tay bắt lấy mắt cá chân của ma bộc, dùng sức bẻ về bên trái, một tiếng răng rắc vang lên, ma bộc đau đến mức tru lớn thành tiếng.

Tiểu mỹ nữ thấy vậy có chút ít kinh hoảng. Không ngờ lại gặp được yêu ma lợi hại hơn cả ma sĩ nhị phẩm như A Man bởi vậy nên có chút sợ hãi.

A Sửu thấy vậy nên có chút bớt giận, hất cằm nhìn tiểu mỹ nữ, lên tiếng nói: “Người có nói xin lỗi hay không? Không xin lỗi thì đây cũng là kết cục của người!”

Tiểu mỹ nữ kinh sợ, nàng thật sự rất sợ bị đánh giống như A Man. Lát nữa nàng còn muốn đến học viện báo danh, nếu bây giờ bị thương đi khắp khiêng đến đó sẽ rất mất mặt!

“Ta sai rồi, thật xin lỗi. Ta bồi thường cho người gấp đôi tiền, người kêu ông chủ làm một cái khác đi!” Tiểu mỹ nữ biết tự lượng sức mình móc ra vài đồng tiền, muốn đưa cho A Sửu.

A Sửu hừ một tiếng, nắm lấy tay Linh hộ pháp, không mảy may không nhặt nói: “Thả hẳn đi!”

Linh hộ pháp buông chân A Man ra, ghét bỏ phỉ tay.

Thấy A Sứ không nhận tiền, tiểu mỹ nữ có chút lúng túng. Lại vươn tay về phía trước một chút, lúc sắp đụng phải A Sứ thì bị Linh hộ pháp chặn lại. Hung ác nhìn chăm chăm nàng, cứng ngắc hỏi: “Người muốn làm gì chủ tử của ta?”

Tiểu mỹ nữ cười gượng phát tay, giải thích: “Ta không muốn làm gì nàng cả, ta chỉ muốn bồi thường tiền cho nàng thôi.”

Linh hộ pháp nghiêm túc từ chối: “Chủ tử nhà chúng ta không thiếu chút tiền lẻ này, người quỳ xuống dập đầu mấy cái với chủ tử của ta là được.”

A Sứ bị Linh hộ pháp che ở phía sau sáng mắt lên, thật muốn lập tức khen ngợi Linh hộ pháp.

Tiểu mỹ nữ nghe vậy thì mặt liền tỏ vẻ tức giận, nắm chặt tiền đồng trong tay. Lui ra sau, cắn răng nói: “Vậy người tránh ra! Dập đầu thì dập đầu!”

Linh hộ pháp né qua bên cạnh hai bước, A Sứ thấy sắc mặt nàng ta không tốt thì trong lòng liền sáng khoái. Tính cách này rất giống Đoạn Thân, thầy trò hai người đều lòng dạ hẹp hòi như nhau.

Tiểu mỹ nữ chậm rãi quỳ xuống dập đầu với A Sứ. Dập 5 cái thấy A Sứ không kêu dừng thì tức giận đến đỏ mặt, ngẩng đầu hỏi A Sứ: “Như vậy đủ chưa?”

Thấy yêu ma chung quanh đã vây thành một vòng để nhìn bọn họ thì A Sứ mới gạt đầu, tỏ vẻ khoan dung độ lượng “Ta không so đo với người”, phát tay nói: “Được rồi, tha thứ cho người. Sau này không được phép cướp đồ của người khác! Phải hiểu được thứ tự trước sau!”

Tiểu mỹ nữ được ma bộc đỡ đứng dậy, một chủ một tớ chen ra khỏi đám đông bỏ đi.

Thấy bọn họ đi rồi, diện mạo tâm trạng A Sứ rất tốt, nhìn ông chủ đang co rúm người lại, vừa định kêu nặn một cái khác thì lại bị Linh hộ pháp lên tiếng ngăn cản.

“Tiểu chủ, chờ sau khi đến học viện ghi danh xong người muốn đi dạo bao lâu thuộc hạ đều đi cùng người, hiện tại báo danh quan trọng hơn!” Về mặt Linh hộ pháp đau khổ cầu xin A Sứ.

Suy nghĩ một chút, A Sứ gạt đầu. “Vậy cũng được, là người nói đó. Chờ báo danh xong, ta muốn đi dạo bao lâu người đều đi theo ta, không được phép gạt ta!”

“Thuộc hạ nào dám lừa người. Tiểu chủ, chúng ta đi nhanh thôi! Thời gian không còn sớm nữa, nếu không đi báo danh thì học viện sẽ đóng cửa!” Linh hộ pháp mời A Sứ đi.

A Sứ gạt đầu, liếc mắt nhìn gian hàng bên cạnh, nói với ông chủ: “Ông chủ, người nặn cho ta thêm một tuần lang đẹp hơn lúc này. Lát nữa ta trở về lấy!”

Ông chủ gạt đầu đồng ý. Trong lòng vẫn đang suy nghĩ: Hôm nay không xem hoàng lịch, đắc tội hai vị tiểu thư có thân phận tôn quý. Không được, đợi lát nữa đám yêu ma đi hết rồi phải lập tức thu quán về nhà! Sau này không bán ở con đường này nữa.

A Sứ thấy ông chủ đồng ý, hài lòng đi đến Linh hộ pháp đi đến học viện Hạo Hãn báo danh.

16. Chương 16: Khóc Lóc Khác Với Trước Kia

Edit: susublu

“Tên là gì? Bao nhiêu tuổi? Đã học chữ chưa, luyện pháp thuật chưa?” Một lão nhân râu dài nhẹ nhàng nâng mí mắt, liếc nhìn A Sứ một cái, hỏi.

“Ta tên là A Sứ, ta không lớn, ta biết rất nhiều chữ, chưa từng học qua pháp thuật.” A Sứ nghiêm túc trả lời câu hỏi của lão nhân râu dài.

“Phụt! Các ngươi có nghe thấy không? Nàng nói nàng tên là ”A Sứ“! Chắc là do nguyên hình quá xấu nên mới bị đặt cái tên này? Còn nữa, các ngươi có chú ý tới lời nói của nàng ta không? Lão tiên sinh hỏi tuổi, nàng lại trả lời một câu không liên quan, giống y như một kẻ ngốc! Đần độn, ngu xuẩn!” Một yêu ma đã báo danh xong đứng chỉ trỏ bàn tán A Sứ với đám bạn bên cạnh.

Nghe thấy có yêu ma đang nghị luận tiểu chủ của mình, Linh hộ pháp trừng mắt cảnh cáo nhìn mấy tên tiểu yêu ma.

Lão nhân râu dài cũng nghe thấy lời nói của đám tiểu yêu ma, ho hai tiếng, ngẩng đầu nhìn A Sứ, nói: “Ta hỏi ngươi bao nhiêu tuổi!”

A Sứ không hiểu, quay đầu nhìn Linh hộ pháp ở sau lưng. Linh hộ pháp có chút lúng túng, diexxndanfle-quysdoon suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói với A Sứ: “Tiểu chủ, ngươi mới có năm tháng.”

A Sứ nghe thấy, lập tức quay đầu nói cho lão nhân râu dài: “Ta năm tháng.”

Lần này lão nhân râu dài không còn lạnh nhạt nữa, ý muốn nói ‘Ngươi đang gạt ta’, trừng mắt nhìn A Sứ, lạnh lùng nói: ”Đừng nói giỡn! Thành thật khai báo tuổi! Nói xong là được, điều này không thể đùa được”

A Sứ uất ức, nghiêng đầu nhìn Linh hộ pháp. Linh hộ pháp đứng ra, giải thích: “Tiên sinh, tiểu chủ chúng ta xuất thế vào cuối mùa thu đầu mùa đông, đến bây giờ là vừa hơn năm tháng.”

Nhìn thấy Linh hộ pháp là cao thủ pháp thuật cao cường, nghe hắn nói vậy thì ông liền tin. Mở to mắt nhìn chăm chăm A Sứ, giống như là nhìn chăm chăm vào vật gì quý hiếm vậy, mắt đầy hiếu kỳ. Có chút kích động hỏi: “Ngươi là loài gì? Sao lại biến hình người nhanh như vậy?”

A Sứ nhíu lông mày, im lặng một chút rồi nói: “Sư phụ ta nói cho ta biết, vốn dĩ ta là một quả trứng xấu xí, do ta cướp Ma quả của sư phụ nên mới biến thành như vậy.”

Ma quả! Thì ra là như vậy! Ánh mắt lão nhân râu dài nhìn A Sứ trở nên có chút sâu xa. Có một cao thủ ma sĩ pháp lực cao cường làm ma bặc, còn có một sư phụ có Ma quả, xem ra bối cảnh tiểu yêu ma này không tầm thường!

“Ừ, vậy ngươi vào lớp A đi!” Cuối cùng lão nhân râu dài vung tay lên, thêm tên A Sứ vào trong danh sách lớp A.

Báo danh xong, A Sứ vui mừng ra về cùng Linh hộ pháp. Nhưng lại không biết sau khi bọn họ rời đi, từ sau núi giả bên cạnh có một tiểu yêu ma đi ra. Nếu A Sứ và Linh hộ pháp ở đây thì nhất định có thể nhận ra đây là tiểu mỹ nữ đã cướp đồ của A Sứ lúc nãy.

Tiểu mỹ nữ lạnh lùng nhìn A Sứ rời đi rồi mới dám đi ra. Người bạn nàng mới kết giao nhìn thấy thì oán giận nói: “Ai nha! Gia Hòa nhìn cái người mới vừa đi kia! Người không biết vừa rồi lúc người không ở đây có một kẻ ngốc đến, bộ dáng ngu xuẩn, lại còn được tiên sinh sắp xếp vào lớp A với chúng ta, sau này phải học cùng lớp với nàng, thật sự quá đáng ghét!” Người nói chuyện là tiểu yêu ma lúc nãy lấy A Sứ ra làm trò cười.

“Nàng ta không đơn giản! Nàng có bối cảnh lớn!” Gia Hòa hừ lạnh nói.

Nghe nói vậy thì tiểu yêu ma kia lại kinh ngạc nói: “Làm sao ngươi biết? Không phải vừa rồi ngươi không ở đó sao?”

“Ta đoán, không phải ngươi nói nàng ta là một kẻ ngốc không có nền tảng pháp thuật sao, vậy thì sao tiên sinh lại xếp nàng vào lớp A được!” Gia Hòa khinh thường nói, trong mắt có chút hận ý.

“Nói không sai! Gia Hòa, ngươi thật thông minh!” Tiểu yêu ma sùng bái nhìn Gia Hòa.

Hai người nói thêm vài câu khinh bỉ A Sứ rồi tán gẫu qua chuyện khác.

A Sứ trở về theo đường cũ nhưng không nhìn thấy gian hàng nặn hình kia nữa, cuối cùng đành phải buồn bã trở về cung. Vừa về tới cung, ăn một bữa điểm tâm ngọt ngào trước rồi sau đó kể lại chuyện đã xảy ra cho Đoạn Thần nghe.

Nghe nói A Sứ bị thương, Đoạn Thần dừng động tác phê duyệt sổ con lại, nhíu mi, chờ đợi đoạn sau.

“Nhưng cuối cùng Linh hộ pháp đã bắt nàng ta quỳ xuống nói xin lỗi ta, ta cũng thả nàng đi. Trước khi đi rõ ràng ta đã nói với ông chủ để hấn nặn thêm một cái khác cho ta, ông chủ đã đồng ý rồi nhưng khi ta báo danh xong trở về thì không thấy gian hàng đâu nữa.” A Sửu ngẩng đầu, vẻ mặt buồn bực.

Đoạn Thần vươn tay xoa nhẹ đầu A Sửu, nói: “Bản quân có nói là đi báo danh trước không? Vì sao không ghi nhớ lời dặn của bản quân? Bản quân không ở đó người liền không thêm quan tâm lời của bản quân nữa đúng không?”

A Sửu còn tưởng rằng Đoạn Thần sẽ an ủi nàng, không ngờ lại nói tới cái này, lập tức càng thêm u buồn. Bùm mặt, không dám nhìn Đoạn Thần: “Sư phụ, ta đi báo danh! Nhưng trên đường đi báo danh thì đụng phải nữ yêu ma kia, không giải quyết nàng thì sao có thể đi báo danh!”

“Sao? Người còn dám ngụy biện? Nếu không phải thì sao không dám đối mặt với bản quân, vì sao phải dùng tay che mặt? Bỏ tay ra!” Đoạn Thần nâng giọng bắt A Sửu bỏ tay che mặt ra.

— susublue ~ diendan —

A Sửu bỏ tay ra, rồi rầm nhìn Đoạn Thần, nói: “Sư phụ, nghe Linh hộ pháp sau khi ghi danh hai ngày thì ta sẽ phải đến học viện. Một tháng mới có thể trở về một lần! Sư phụ, ta không muốn đến học viện, ta không rời khỏi người. Hay là người kêu Linh hộ pháp dạy ta pháp thuật đi, ta sẽ ngoan ngoãn học!”

“Không được, đã báo danh rồi, ngày mai người đi thu dọn đồ đạc, bản quân sẽ kêu hộ pháp đưa người đến học viện. Kỳ nghỉ cuối tuần mỗi tháng sẽ để các hộ pháp đi đón người về. Nếu người học mau, có thể sớm rời khỏi học viện. Tất cả đều dựa vào thiên phú và sự cố gắng của người.” Đoạn Thần tiếp tục cúi đầu, phê duyệt sổ con, cũng không thèm nhìn A Sửu nữa.

A Sửu khổ sở, mím miệng hờn dỗi một mình. Hôm nay lời tiểu yêu ma kia nói nàng cũng nghe thấy, các nàng đang cười nhạo tên của nàng, còn mắng nàng ngốc. A Sửu không hề thích những nhưng yêu ma đó cũng không muốn ở chung với các nàng.

Yên tĩnh một lúc lâu, không nghe thấy động tĩnh của A Sửu, Đoạn Thần thoáng nghiêng đầu nhìn A Sửu. Thấy nàng bực mình khó chịu thì mở miệng hỏi: “Sao vậy? Người không muốn làm theo sự sắp xếp của bản quân sao?”

A Sửu không lên tiếng, cúi đầu nghịch ngón tay của mình.

“Không nghe thấy bản quân hỏi người sao? Bị điếc hả? Dám không quan tâm lời nói của bản quân đúng không?” Đoạn Thần vút bút qua một bên, cứng rắn nhìn về phía A Sửu.

A Sửu kinh sợ, uất ức lên tiếng nói: “Ta không có.”

“Không có? Vậy bộ mặt đó của người là sao!” Đoạn Thần cảm thấy nuông chiều được nhưng tuyệt đối không thể dung túng.

“Ta chỉ không muốn rời khỏi sư phụ, không muốn ở chung với những yêu ma kia. Các nàng cười nhạo ta, mắng ta ngốc, nói ta ngu xuẩn, ta không thích các nàng chút nào!” A Sửu đỏ mắt ngẩng đầu nhìn Đoạn Thần.

“Người làm chuyện ngu xuẩn gì mà khiến bọn họ mang người ra làm trò cười?” Đoạn Thần hiếu kỳ hỏi.

Nghe Đoạn Thần hỏi, A Sửu không nhịn được nữa khóc òa lên. Há mồm khóc to hơn lúc trước rất nhiều, lúc này A Sửu khóc thút tha thút thít, vô cùng uất ức.

Đoạn Thần nhìn thấy thì cảm thấy rất khó hiểu. Hấn vốn không đoán ra nguyên nhân vì sao A Sửu lại đột nhiên khóc như một đứa bé thế này. Đúng, là cảm giác này. Khóc thê lương hơn lúc trước rất nhiều, lúc này A Sửu khóc như mưa, khiến người khác phải động lòng. Nước mắt chảy trên gương mặt trắng nõn, chậm rãi rơi xuống đất, đây lại là một vẻ đẹp khác. Đoạn Thần nhìn thấy thì ngây ngẩn cả người. Nếu A Sửu còn gào khóc giống như lúc trước thì Đoạn Thần nhất định sẽ lập tức cao giọng quát lớn, uy hiếp A Sửu một phen, để cho nàng ngừng khóc. Nhưng hôm nay A Sửu khóc thành như vậy lại khiến Đoạn Thần không biết phải làm sao.

A Sứ thấy mình khóc như vậy mà sư phụ còn không bị lay động thì cảm thấy trong lòng khó chịu hơn nữa, khóc càng đáng thương hơn.

Thấy A Sứ càng khóc lớn hơn nữa thì Đoạn Thần mới hoàn hồn. Nhíu mi lại, dịch chuyển đến gần A Sứ. Vỗ vỗ đầu nàng, Đoạn Thần bình tĩnh nói: “Có gì uất ức thì nói với bản quân, khóc thì có thể giải quyết được cái gì?”

A Sứ từ từ ngừng lại, hít mũi hỏi: “Vậy ta đừng khóc, sư phụ có thể đừng bắt ta đến học viện không?”

Đoạn Thần lấy khăn ra lau nước mắt cho A Sứ, không có trả lời câu hỏi của A Sứ. Chờ lau xong nước mắt thì mới chậm rãi mở miệng: “Không được, đã báo danh rồi thì nhất định phải đi.”

Mới vừa nói xong, thấy A Sứ lại nghẹn ngào bắt đầu muốn khóc, Đoạn Thần đen mặt lại nghiêm nghị nói: “Không được phép khóc! Bản quân mới vừa lau nước mắt cho ngươi, nếu lại khóc lem luốc nữa thì trong mấy ngày nay ngươi đừng mơ rửa mặt, cứ vác cái mặt bản đến học viện đi! Để cho mấy yêu ma khác cười chết ngươi!”

A Sứ cắn môi, nghiêng đầu không nhìn Đoạn Thần nữa.

Thấy A Sứ như vậy, không khóc nữa thì Đoạn Thần mới nói với nàng: “Học viện nhất định phải đi, ngươi không muốn ở với mấy yêu ma kia thì bản quân có thể dẫn dò thuộc hạ, sắp xếp chỗ ở khác cho ngươi, cách xa các nàng ra. Bản quân sẽ sắp xếp hai ma nữ đi theo chăm sóc ngươi, nếu không muốn gặp lại những yêu ma kia thì khi hết giờ học liền ngoan ngoãn về phòng, không nên chạy loạn, muốn cái gì thì kêu ma nữ đi làm là được. Ngày thường thì chỉ có khi đi học mới phải chạm mặt với bọn họ, như vậy ngươi đã hài lòng chưa?”

Quả nhiên A Sứ động tâm, diện*dafn;lle#quys;do0n đột nhiên cảm thấy thật ra sư phụ đối với nàng rất tốt. Có chút thẹn thùng xoay đầu lại nhìn Đoạn Thần, A Sứ cúi đầu nhỏ giọng nói: “Cám ơn sư phụ.”

Nâng cằm A Sứ lên, Đoạn Thần chăm chú nhìn nàng, hỏi: “Hiện tại hài lòng rồi, không tức giận nữa sao?”

“Sư phụ, ta sai rồi.” A Sứ cảm giác mặt có chút nóng.

Búng trán A Sứ một cái, Đoạn Thần tức giận nói: “Sau này bớt động một chút là khóc đi. Nếu như khóc có thể giải quyết được mọi chuyện thì vì sao các yêu ma lại phải không ngừng tu luyện pháp thuật? Cứ đi luyện tập cách khóc không phải sẽ tốt hơn sao! Chỉ có kẻ yếu mới khóc, kẻ mặt không bao giờ khóc để tự khiến mình uất ức. Nếu bây giờ ngươi có năng lực chống lại bản quân thì bản quân cần gì phải làm điều dư thừa, đưa ngươi đến học viện để học tập pháp thuật? Nếu muốn cái gì thì nhất định phải tự mình tranh đoạt, chỉ có khi ngươi đủ mạnh thì mới không bị người khác định đoạt.”

A Sứ hiểu rõ gật đầu, nói: “Ta biết rõ, sư phụ là vì muốn tốt cho ta mới đưa ta đến học viện, để ta học tập pháp thuật. Bây giờ ta đã biết rõ nỗi khổ tâm của sư phụ rồi, tất nhiên sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của sư phụ. Ta sẽ đến học viện cố gắng học tập pháp thuật. Tranh thủ sớm ngày ra khỏi học viện để sư phụ tự mình dạy ta pháp thuật!” A Sứ kiên định, nắm chặt quả đấm.

Đoạn Thần vui mừng nhẹ nhàng gật đầu, giải quyết xong A Sứ thì liền đuổi nàng đi, rồi quay về chỗ ngồi tiếp tục phê duyệt sổ con. Đầu mùa xuân Ma giới náo nhiệt hẳn lên, chuyện Đoạn Thần phải xử lý cũng nhiều hơn, hẳn không có nhiều thời gian để trông coi A Sứ.

17. Chương 17: Không Thi Triển Được Pháp Thuật

Edit: susublu

Xuân về trăm hoa đua nở. Ánh nắng tươi sáng, nhưng tâm trạng A Sứ lại tăm tối. Khuôn mặt tươi cười ngày thường lúc này lại lạnh như sương.

“Lão hủ dạy học mấy trăm năm mà chưa bao giờ thấy học viên ngu xuẩn như vậy! Gỗ mục không thể đục đẽo được! Gỗ mục không thể đục đẽo được mà! Nhìn cái gì vậy! Ánh mắt của ngươi là sao? Ta nói ngươi đó, ngươi còn không phục đúng không? Ngươi đứng ra đây cho ta! Thực hành lại một trăm lần những gì hôm nay ta dạy! Thiếu một lần cũng không được rời khỏi học đường!” Lão nhân rũ lông mày xuống trừng mắt nhìn A Sứ, không chút lưu tình mắng chửi.

A Sứ siết chặt quả đấm, cắn răng không lên tiếng. Cúi đầu, không thèm nhìn lão đầu này.

“Nói ngươi đi! Ngươi tên là cái gì Sứ, ngươi không nghe lời lão hủ phải không? Còn nhỏ tuổi mà đã nặng tai thì còn tới nơi này học pháp thuật làm gì!” Lão nhân thấy A Sứ không nói lời nào thì trong lòng lại căm tức. Hắn dạy học nhiều năm mà chưa thấy qua ai ngoan cố như thế, diện;dafn*lle#quysdo0n vừa ngốc lại vừa không nghe lời! Thật sự là tức đến mức đau gan mà! Không được, tan học phải đi mua vài bình ngọc lộ giảm bớt cơn tức mới được.

“Ta biết rồi!” A Sứ cắn răng nói xong, tiếp tục cúi đầu xuống.

“Đã như vậy thì hôm nay học đến đây thôi. Các ngươi ai muốn ở lại giúp vi sư giám thị kẻ ngu ngốc này?” Lão nhân quét một vòng nhìn đám học viên đang đứng thẳng tắp.

Gia Hòa đứng ở hàng thứ hai nhếch khóe miệng lên, giơ tay nói: “Mạnh tiên sinh, ta tình nguyện giúp tiên sinh giám sát nàng!”

Lão nhân họ Mạnh vui mừng gật đầu, vươn tay phải lên vén lông mày dài màu trắng ở mắt trái lên liếc một vòng rồi nhàn nhạt nói: “Vậy thì ngươi ở lại đi! Giúp lão hủ giám sát nàng. Nếu nàng lười biếng, trước giờ học sau ngươi nói cho lão hủ biết, lão hủ sẽ không cho nàng học hôm đó nữa!”

“Dạ biết, ta nhất định sẽ giúp tiên sinh giám sát nàng thật tốt!” Gia Hòa cực kỳ cung kính hành lễ với Mạnh lão đầu.

Mạnh lão đầu hài lòng, tuyên bố tan học.

Nhìn đám yêu ma rời đi, chỉ còn lại nàng và A Sứ, Gia Hòa cực kỳ đặc ý hắt cằm nhìn A Sứ, cười bí ối nói: “Còn thất thần làm gì! Không may làm theo lời tiên sinh luyện tập một trăm lần đi? Nếu không ta kêu tiên sinh trở về tự canh chừng ngươi!”

A Sứ nắm chặt quả đấm răng rắc, vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn Gia Hòa, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Ngươi cố ý ở lại nhìn ta thành trò cười đúng không?”

“Đúng vậy! Ta cố ý thì sao? Ngươi còn muốn đánh ta sao? Ta nói cho ngươi biết, nơi này chính là học viện. Nếu ngươi đánh ta, cẩn thận viện trưởng gọi người nhà ngươi đến, đến lúc đó sẽ xử phạt ngươi!” Gia Hòa mang bộ dáng tiểu nhân đắc chí, hắt cằm sắp lên cao.

“Sau này ngươi sẽ hối hận!” A Sứ oán hận trừng mắt liếc Gia Hòa, bắt đầu luyện lại pháp thuật hôm nay Mạnh lão đầu dạy.

Hôm nay Hạo Hãn học viện khai giảng ngày đầu tiên, học viên đi theo tiên sinh học pháp thuật, biểu hiện của A Sứ rất ngốc nghếch. Nàng đã nỗ lực hết sức, nhưng không hiểu vì sao lúc nào cũng học không tốt! Các yêu ma khác đều học dễ dàng, vì sao nàng lại học khó khăn như vậy!

A Sứ phát tiết lửa giận trong lòng qua pháp thuật gà mờ vừa mới học được. Pháp thuật hôm nay Mạnh lão đầu dạy mọi người là điều khiển đồ vật từ xa, để học viên luyện tập với hòn đá nhỏ trước. Trong lòng A Sứ đầy giận dữ, thấy ở đây ngoại trừ Gia Hòa mà nàng chán ghét nhất thì cũng không có yêu ma khác. A Sứ liền nảy ra ý xấu, cố sức nhắm vào cái tảng đá to lớn có khắc chữ đối trong nội viện, muốn dùng khối đá lớn này để đe dọa Gia Hòa.

Hiển nhiên, Gia Hòa cũng nhìn ra ý đồ của A Sứ, nhưng nàng cũng không sợ, ngược lại châm biếm A Sứ: “Muốn di chuyển tảng đá lớn này để đe ta, ngươi thật không biết tự lượng sức mình! Ha ha, thật sự là đồ ngu xuẩn!”

A Sứ cắn răng, trán có chút mồ hôi, sắc mặt bắt đầu đỏ bừng. Thấy không nâng tảng đá dậy nổi thì A Sứ lại bốc lửa giận, hận không thể lập tức học được pháp thuật, cử động ngón tay huy động tảng đá bay về phía thứ ma quỷ chán ghét như Gia Hòa.

Gia Hòa nhìn thấy bộ dáng này của A Sứ thì vui mừng, miệng vẫn không quên châm chọc A Sứ. “Ồ! Người lại muốn nâng tảng đá kia lên để đập ta sao!”

Sắc mặt A Sứ đã đen như lá gan, ngay cả lỗ tai trắng non mềm mại và cần cổ cũng đều biến thành màu đỏ. Không biết là do tức giận hay là dùng quá sức mà khiến mình bị nghẹn thành như vậy, có lẽ là cả hai đi.

Đột nhiên A Sứ như trút được sự tức giận, choáng ngã xuống trên mặt đất. Điều này làm cho Gia Hòa bị dọa sững sờ, không biết A Sứ đang giở trò quỷ gì. Gia Hòa không dám dựa vào gần A Sứ, dù sao trước khi A Sứ ngã xuống không hề thu hồi pháp lực. Theo lời tiên sinh nói, nếu đối phương còn chưa thu hồi pháp lực thì không thể đến gần, nếu không thì khả năng bị thương sẽ rất lớn.

Mặc dù A Sứ hết sức ngu xuẩn, pháp thuật cũng học không giỏi nhưng Gia Hòa cũng không dám xem nhẹ thực lực của A Sứ. Hôm đó nàng trốn ở phía sau hòn non bộ đã chính tai nghe được A Sứ đã ăn một viên Ma quả! Ma quả, nàng đã nghe gia gia và các bậc cha chú nói qua, chỉ có khi được Ma quân bộ hạ ban thưởng thì mới có, nếu không thì yêu ma bình thường cả đời cũng không lấy được đồ tốt như vậy. Mà năm của Ma quả khác nhau thì mức độ tu vi gia tăng cũng sẽ khác nhau. A Sứ là có thể biến hóa thành như vậy chỉ trong năm tháng thì nhất định là đã ăn viên Ma quả lâu năm rồi, nhất định tu vi cũng không ít.

Bản khoản hết lần này đến lần khác, Gia Hòa phát tay, dùng pháp thuật lúc này học được để nâng hòn đá từ xa lên đập về phía A Sứ. Ném hai hòn đá vào người A Sứ mà nàng đều không có phản ứng gì thì Gia Hòa thật sự sợ hãi. Lỡ như A Sứ thật sự xảy ra chuyện! Không được, hiện tại ngoại trừ nàng ra thì không có yêu ma nào khác ở đây, không có người nào có thể chứng minh A Sứ gặp chuyện không may là không liên quan đến nàng. Nàng vẫn nên sớm chuẩn bị, đến lúc đó tiên sinh hỏi thì nói A Sứ không nghe lời, diensdafnllequysdoon nàng chạy đi tìm tiên sinh rồi chuyện sau đó không biết gì cả! Nghĩ như vậy Gia Hòa gật đầu. Chạy ra khỏi học đường, không thấy yêu ma nào trên đường thì yên tâm tiếp tục chạy về phòng của nàng.

Nghe thấy tiếng bước chân của Gia Hòa càng lúc càng xa, A Sứ đang “Hôn mê” cong khöhe miệng lên, ngồi dậy từ trên mặt đất. Hừ hừ, xem ra những gì Linh hộ pháp dạy nàng cũng rất có ích.

A Sứ ngồi dưới đất sờ cằm trầm tư, nàng cảm thấy giả bộ ngất xỉu như vậy không phải là cách. Lần một lần hai còn có thể hù dọa Gia Hòa, nhưng sau này thì khó mà nói. Nhìn đá vụn trên mặt đất, còn có tảng đá lớn trước mặt nữa, A Sứ phiền muộn đứng lên. Nàng thật sự đã làm theo những gì lão đầu kia dạy nhưng vì sao lại không thành công? Rất cuộc là nguyên nhân gì khiến cho nàng không thể thi triển được pháp thuật?

A Sứ tiện tay nhặt một cục đá nhỏ ném đi, nhíu mi suy nghĩ sâu xa một lúc lâu. Lại đứng lên lần nữa, hít sâu một hơi, bình tâm tĩnh khí từ từ vận lực với cục đá nhỏ nhất trên mặt đất. Khi mở mắt ra thì cục đá vẫn còn ở chỗ cũ, không hề biến hóa chút nào, A Sứ tức giận. Cúi đầu ủ rũ trở về phòng, nàng cần ăn một chút đồ ngon để tự an ủi mình. Ăn nhiều một chút gì, không chừng ngủ một giấc dậy thì ngày mai sẽ có thể luyện thành công! Nghĩ như vậy, tâm trạng A Sứ tốt lên rất nhiều, ngâm nga đi về phòng mình.

18. Chương 18: Nỗi Nhớ Nhung Làm Cho Ma Cũng Bực Bội

Edit: susubluue

Trong Huyền Diệp điện, ông trúc bên cạnh bàn trà cắm hoa đào thơm ngào ngạt. Đoạn Thần vừa phê vài quyển sổ con đã thấy không yên lòng để bút xuống, nhìn chằm chằm hoa đào đến xuất thần.

Hôm nay tới phiên Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp trực. Hai người này ít nói nhất trong tứ đại hộ pháp, trừ phi Đoạn Thần hỏi, nếu không bình thường cũng sẽ không nói chuyện với Đoạn Thần.

Đoạn Thần thẫn thờ một hồi lâu, phiền muộn đẩy hết sổ con sang một bên. Dựa người ra sau, tay phải chống ngai vàng, tay trái vịn đầu hổ làm bằng bạch ngọc, bộ dáng trông rất biếng nhác.

Hàn hộ pháp và Xích hộ pháp nhìn nhau, cả hai đều nhìn ra đối phương đang bối rối. Không biết có nên lên tiếng hỏi Ma quân xem ngài có gì phiền lòng hay không.

Huyền Diệp điện to như vậy, đốt đèn hương để có thể bình tâm suy nghĩ. Đèn hương theo gió bay đến bên cạnh Đoạn Thần, đèn hương lúc nhất thời trộn lẫn với hương hoa đào thơm ngát khiến Đoạn Thần nhăn mày lại. Bực bội phất tay, Đoạn Thần lên tiếng nói: “Đẹp cái mùi đèn hương này đi cho bản quân!”

Xích hộ pháp đi đến trước lư hương, thổi tắt đèn hương. Sau đó đứng một lúc rồi bảm báo với Đoạn Thần: “Quân Thượng, đã dập tắt rồi.”

“Ừ. A Sứ đến học viện được bao nhiêu ngày rồi?” Đoạn Thần không thèm đếm xỉa gạt đầu, hỏi.

Xích hộ pháp trầm mặc một chút, đếm thử ngày, nói thật hần không có nhớ rõ ngày A Sứ rời đi. Hàn hộ pháp thấy Xích hộ pháp im lặng lâu không lên tiếng, đứng ra hỏi đáp: “Khởi bẩm Quân Thượng, tiểu chủ đã ở trong học viện hai mươi tám ngày rồi. Hai ngày nữa là có thể đón tiểu chủ hồi cung.”

“Ừ. Hai ngày nữa kêu Linh hộ pháp đi đón nàng, dặn dò phòng ăn làm chút đồ nàng thích ăn. Thuận tiện kiểm tra cho bản quân xem trong kho phòng còn bao nhiêu Ma quả.” Đoạn Thần nhắm hai mắt lại, môi mỏng khe khẽ mở, chậm rãi ra lệnh.

“Thuộc hạ biết rõ!” Hàn hộ pháp ôm quyền.

Xích hộ pháp thấy Ma quân hỏi về Ma quả, vừa vặn hôm qua hần và Viêm hộ pháp mới vừa kiểm kê kho phòng xong nên đứng ra bẩm báo: “Quân thượng, hôm qua thuộc hạ và Viêm hộ pháp mới vừa kiểm kê kho xong. Ma quả hơn ngàn năm còn sáu viên, Ma quả trăm năm trở lên có 563 viên, còn trăm năm trở xuống thì hơn ngàn viên.”

“Chuẩn bị mấy viên 500 năm trở lên, chờ A Sứ trở về cho nàng ăn.” Nghĩ đến A Sứ bộ dáng tròn mắt và nuốt nước miếng khi thấy Ma quả của A Sứ thì Đoạn Thần lại nhếch miệng.

“Dạ!” Trông thấy Ma quân nhắm hai mắt lại cười, Xích hộ pháp đáp một tiếng, liếc nhìn Hàn hộ pháp một cái. Hiển nhiên Hàn hộ pháp cũng chú ý thấy Ma quân mỉm cười. Xem ra Ma quân đang nhớ tiểu chủ, hai vị hộ pháp không cần nói cũng biết.

Hai ngày trôi qua trong chớp mắt, trời còn chưa sáng thì Linh hộ pháp đã chạy tới cửa Hạo Hãn học viện. Chờ nửa ngày, cuối cùng cũng nhìn thấy A Sứ đi ra, lập tức nhiệt tình đi lên nghênh đón.

“Tiểu chủ! Người ra rồi, thuộc hạ chờ người nửa ngày rồi!” Toàn bộ Ma cung ngoại trừ Đoạn Thần thì người thân thuộc với A Sứ nhất là Linh hộ pháp. Không có A Sứ, Ma cung lại trở về vẻ vắng lạnh như lúc trước, lúc Linh hộ pháp trực cũng cảm thấy không có ý nghĩa.

A Sứ nghẹn khuất ở trong học viện tròn một tháng cuối cùng cũng nhìn thấy người quen, tâm trạng bỗng chốc tốt hẳn lên. Ôm Linh hộ pháp một cái, A Sứ cười rất vui vẻ, hỏi: “Linh, sư phụ kêu người đến đón ta phải không?”

Những yêu ma khác cũng đi từ trong học viện ra, Linh hộ pháp cúi đầu xuống nói nhỏ bên tai A Sứ: “Chính là Quân Thượng kêu thuộc hạ đến đón tiểu chủ! Mấy ngày trước đây Quân Thượng còn cầu nhàu nhắc đến tiểu chủ, đặc biệt dặn dò phòng ăn, ngày tiểu chủ hồi cung thì phải chuẩn bị nhiều thức ăn người thích hơn ngày thường. Thậm chí Quân Thượng còn kêu Xích hộ pháp chuẩn bị mấy viên Ma quả 500 năm trở lên chờ tiểu chủ trở về ăn nữa!”

A Sứ nghe thấy vậy thì vẻ mặt liền trở nên hưng phấn, không ngờ sư phụ lại nghĩ cho nàng như vậy, nàng cũng rất nhớ sư phụ! Vỗ Linh hộ pháp một cái, A Sứ kích động nói: “Vậy chúng ta mau trở về đi!”

Linh hộ pháp gạt đầu, đang muốn dẫn A Sứ rời đi thì đột nhiên nghe thấy bên cạnh có vài giọng nói bàn tán về nàng nên thả chậm bước chân, mãi không rời đi.

“Chao ôi! Các người nhìn xem, phía trước không phải chính là con nhóc ngu xuẩn, không có tuệ căn nhất lớp A sao!”

“A! Chính là nàng! Nhìn không ra nha! Ta nghe nói nàng ta tên là ”A Sứ“, ta nghĩ cũng bởi vì lớn lên quá xấu nên mới có cái tên đó nhưng mà nhìn nàng cũng khá xinh đẹp! Thật không ngờ nàng lại không thông minh như vậy, pháp thuật dễ nhất cũng không học được, thật sự quá ngu xuẩn! Ma tộc chúng ta sao lại có yêu ma ngu như vậy chứ!”

Thấy Linh hộ pháp đi chậm rì rì, A Sứ đi đằng trước thấy kỳ quái quay đầu lại kêu Linh hộ pháp: “Linh! Sao người đi chậm vậy! Chúng ta mau chóng trở về đi! Ta nhớ sư phụ!”

Trong lòng Linh hộ pháp có chút cảm tức vì lời nói của mấy tiểu yêu ma sau lưng, nghe thấy A Sứ đang gọi hần thì siết chặt quả đấm, một luồng sáng nhàn nhạt đánh về phía đám yêu ma đang nói chuyện. Bọn họ đều há miệng ra nhưng lại đột nhiên không phát ra được âm thanh nào nữa. Không nghe thấy tiếng nói chuyện ồn ào phía sau nữa Linh hộ pháp mới hài lòng đuổi theo A Sứ.

Đọc theo đường đi A Sứ lú lú hỏi Linh hộ pháp lúc nàng không ở Ma cung Đoạn Thần sẽ thế nào. Linh hộ pháp chỉ trả lời đơn giản rồi hỏi ngược lại A Sứ: “Tiểu chủ, người ở trong học viện có tốt không? Có bị yêu ma khác bắt nạt không?”

Mặt A Sứ thoáng mất tự nhiên, nghiêng đầu qua một bên, không nhìn Linh hộ pháp, tùy ý nói: “Cũng bình thường, không khác gì lúc người dạy chữ cho ta ở trong cung.”

Thấy A Sứ như vậy, Linh hộ pháp đột nhiên đau lòng cho nàng. Đối với Linh hộ pháp, hần rất thích A Sứ, chăm sóc A Sứ như nữ nhi. Từ lúc này nghe mấy yêu ma nói vậy, Linh hộ pháp nhận định A Sứ ở học viện đã bị ức hiếp. Trong lòng cảm thấy cảm tức khó nói, muốn bắt hết đám yêu ma đã bắt nạt A Sứ lại hung hăng dạy dỗ một trận để báo thù cho A Sứ.

“Sao lại không khác biệt được. Tiểu chủ, có phải người bị ức hiếp không? Người nói cho thuộc hạ biết đi, thuộc hạ sẽ đi dạy dỗ cái đám yêu ma dám bắt nạt người!” Linh hộ pháp siết chặt quả đấm, dè nén cơn tức nói.

A Sứ cúi đầu, đá hòn đá nhỏ dưới chân, thấp giọng nói: “Thật ra cũng không có gì. Chỉ là ta học pháp thuật không giỏi, bị yêu ma khác cười nhạo mà thôi. Ta không hiểu được vì sao ta cố gắng như vậy mà lúc nào cũng không thể luyện thành.”

Linh hộ pháp đang siết chặt quả đấm nghe vậy thì lập tức giang hai tay ra nhện không được vươn tay vỗ đầu A Sứ, an ủi: “Tiểu chủ, không cần buồn. Thuộc hạ cùng với ba vị Đại hộ pháp khác đều là cao thủ của Ma giới chỉ đứng sau Quân Thượng thôi. Tiên sinh ở học viện dạy không tốt thì còn có ta. Ta nhất định có thể dạy được tiểu chủ! Chẳng lẽ tiểu chủ không có lòng tin với chúng ta sao?” Linh hộ pháp cười với A Sứ một cái.

A Sứ ngẩng đầu lên sáng mắt nhìn Linh hộ pháp rồi cười ngọt ngào, nói: “Ta đương nhiên tin tưởng các người. Sư phụ nói, các người đều là cao thủ lợi hại nhất Ma giới!”

“Không sai.” Thấy A Sứ bình thường trở lại thì tâm trạng của Linh hộ pháp cũng tốt lên.

“Chúng ta mau hồi cung! Ta đói bụng rồi, ta muốn ăn Ma quả trước! Đó là món ngon nhất!” A Sứ nghĩ vậy liền nuốt nước miếng, dienxdafnlequysdoon mặt cũng hơi mờ mịt, giữa lông mày đều là vẻ hưng phấn và mong đợi.

“Được!” Linh hộ pháp cười gật đầu với A Sứ, trong lòng lại trầm xuống. Xem ra sau khi đưa tiểu chủ hồi cung xong thì hần nhất định phải tự mình đến học viện điều tra thử xem vì sao A Sứ lại không học được pháp thuật? Giữa hai bên nhất định có một bên có vấn đề? Rất cục là do A Sứ hay là do tiên sinh dạy học có vấn đề? Lúc trước là hần dạy A Sứ biết chữ, A Sứ thông minh lanh lợi Linh hộ pháp không hề nghi ngờ. Hần có chút hoài nghi vấn đề là do tiên sinh dạy bảo A Sứ, điều này phải tra xét kỹ hần mới có thể bẩm báo cho Ma quân.

19. Chương 19: Vì Sao Lại Nghĩ Một Đẳng Nói Một Nẻo

Edit: susublue

Thấy A Sứ được Viêm hộ pháp dẫn về, Đoạn Thần nhướn mày, không đếm xỉa đến vẻ mặt vui sướng của A Sứ, hỏi Viêm hộ pháp: “Tại sao lại là người đưa nàng về?”

Thấy Đoạn Thần không nhìn nàng, A Sứ không. Giành trả lời: “Linh hộ pháp đưa ta vào cung rồi hẳn nói có chuyện quan trọng phải đi làm, giao ta cho Viêm hộ pháp rồi quay đi. Sư phụ, một tháng không gặp, ta rất nhớ người, người có nhớ ta không?” A Sứ đi tới ôm lấy eo Đoạn Thần, ngẩng đầu nhìn hẳn.

“Không nhớ!” Đoạn Thần không chút nghĩ ngợi, trực tiếp nói.

Viêm hộ pháp đứng bên cạnh có chút lúng túng, chấp tay lên tiếng: “Nếu như Quân Thượng không còn gì dặn dò thì thuộc hạ vào kho lấy Ma quả cho tiểu chủ.”

Đoạn Thần gật đầu với Viêm hộ pháp, cúi đầu nhìn A Sứ, nhàn nhạt nói: “Buông tay. Người cũng không còn nhỏ nữa, không thể cứ dính lấy bản quân như trước được.”

A Sứ nghe vậy thì càng ôm chặt hơn. “Không muốn! Ta muốn ôm sư phụ! Ta thích dính với sư phụ! Sư phụ, người nghĩ một đẳng nói một nẻo, rõ ràng người cũng nhớ ta, sao lại không nói thật.”

Đoạn Thần ghét bỏ liếc mắt nhìn A Sứ, nghiêm mặt nói: “Ai nói bản quân nhớ người? Da mặt dày! Mau buông tay ra, người không còn nhỏ nữa, không thể cứ dính lấy bản quân như thế.”

” Không muốn! Ta cứ thích dính lấy sư phụ! Nếu như lớn lên mà phải rời khỏi sư phụ thì ta thà rằng không lớn!” A Sứ lắc đầu, sắc mặt có chút không tốt.

Đoạn Thần có chút đau đầu, nghiêm túc nói với A Sứ: “Sau khi nữ tử lớn lên thì không thể ở cùng nam tử nữa, chỉ có thể ở cùng với phu quân thôi. Cho dù là sư phụ thân thuộc với người nhất thì sau này cũng phải giữ khoảng cách. Người rõ chưa?”

A Sứ lắc đầu, nhíu mày nói: “Ta không hiểu. Ta chỉ muốn ở cùng sư phụ, không muốn ở cùng một nam tử khác!”

Đoạn Thần hết cách, không biết phải nói thế nào, dứt khoát lạnh mặt nói: “Tóm lại sau này người không được phép dính với bản quân! Nhất định phải giữ khoảng cách với bản quân. Ví dụ như hiện tại, người mau buông tay ra. Bỏ tay người ra khỏi hông của bản quân.”

Một tiếng chào hỏi cũng không nói, A Sứ chảy nước mắt. Không nói gì chạy ra ngoài.

Lúc Đoạn Thần đang ngây người thì đã không thấy A Sứ đâu nữa. Cẩn rằng đuổi theo ra ngoài điện, Đoạn Thần tức giận nói: “Thật sự là càng lớn càng không coi bản quân ra gì! Muốn làm gì thì làm cái đó, thật là ngang ngược mà!”

Gọi ma sĩ tới, Đoạn Thần ra lệnh cho bọn họ. Tìm được A Sứ thì trói nàng mang tới gặp hẳn.

A Sứ cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu. Vốn dĩ trong khoảng thời gian này đã phải ghen khuấy ở trong học viện, khắp nơi đều bị chế giễu, còn bị lão đầu thú phạt suốt ngày. Nàng mong đợi trở về, diện;dafn*lle#quysdo0n cho rằng sư phụ sẽ tươi cười chào đón nàng nhưng không ngờ chỉ có quả trách. A Sứ cảm thấy giờ phút này tâm trạng giống như bị vật gì đó đè nặng, chèn ép khiến nàng khó chịu.

Chạy tới hậu cung như một làn khói, A Sứ tiến vào rừng cây khô thì liền khóc lớn tiếng.

“Vì sao tất cả mọi người đều không thích ta? Đám yêu ma trong học viện thì khiêu khích ta suốt ngày chỉ vì ta không luyện được pháp thuật. Còn lão đầu thú dạy pháp thuật thì lúc nào cũng nhấn nhó nhìn ta, không phải cũng bởi vì không luyện được pháp thuật sao! Ta đã rất nỗ lực rồi! Nhưng mà luyện không được, vì sao không người nào chịu hiểu hết vậy!”

Khóc xong, A Sứ hạ thấp giọng thút thít. Lầm bầm lầu bầu nói: “Còn sư phụ nữa, rõ ràng hẳn nhớ ta, nhưng vì sao lại nghĩ một đẳng nói một nẻo? Ghét bỏ ta như vậy, không cho ta ôm hẳn, chẳng lẽ ta đáng ghét như vậy sao?”

Đột nhiên A Sứ nghe thấy âm thanh kỳ quái từ xa truyền đến. Nàng lập tức dừng khóc, đứng lên đi về phía âm thanh phát ra.

Càng đi về phía trước, A Sứ càng cảm thấy giống như sa vào một cái vực sâu, càng lún càng sâu. Khi đến gần thì A Sứ mới nhớ ra Đoạn Thần nói không thể đến gần tòa tháp đó. Nhớ tới lời nói của Đoạn Thần, A Sứ bối rối dừng bước lại, không đi về phía trước nữa.

Nào ngờ khi A Sứ dừng lại thì âm thanh phát ra từ tòa tháp đó lại càng vang dội hơn. Dẫn dụ được tâm trạng hoảng loạn của A Sứ, nhớ tới lời nói giữ khoảng cách của Đoạn Thần lúc trước, A Sứ siết chặt quả đấm, tiếp tục đi về phía trước.

Mới vừa đi được hai bước, A Sứ thấy toàn bộ túi gấm trên cây khô xung quanh đồng loạt lay động. A Sứ cảm thấy kỳ quái, lúc này không có gió, vì sao túi gấm lại lay động được?

A Sứ đi đến cành cây gần nàng nhất, nhìn túi gấm đang lung lay trước mặt. Hít mũi một cái, A Sứ lên tiếng hỏi: “Ma binh tiền bối tôn kính, vì sao các người lại lay động?”

Chờ một hồi lâu, A Sứ không nghe thấy câu trả lời. Thấy những túi gấm từ từ bình tĩnh lại, A Sứ cảm thấy kỳ quái, không nghĩ ra nên cũng không muốn nghĩ nữa. Lúc này, A Sứ lại nghe được âm thanh từ phía tòa tháp đó, giống như có thứ gì đó sụp đổ. Lòng hiếu kỳ thúc giục A Sứ từ từ đi về phía trước hai bước.

Lúc này túi gấm lại bắt đầu lay động. A Sứ cảm thấy nơi này thật kỳ lạ, lui về phía sau mấy bước, đi đến trước chiếc túi gấm màu đỏ đang lay động mạnh nhất. Hỏi lần nữa: “Ma binh tiền bối, các người làm sao vậy? Các người có chuyện gì thì có thể nói cho ta biết, mặc dù ta không có lợi hại, nhưng ta sẽ cố gắng hết sức để giúp các người!”

Đợi một lúc lâu, A Sứ vẫn không nghe thấy lời đáp lại, nàng có chút thất lạc. Cúi đầu buồn bã ỉu xiu chậm rãi đi về phía trước. Trong lúc hoang mang lo sợ, tâm trạng không tập trung, A Sứ bất tri bất giác đi về phía tòa tháp.

Khi A Sứ bước ra khỏi rừng cây khô đến gần tòa tháp thì đột nhiên mặt bị vật gì đó đánh rất đau. A Sứ bị dọa vội vàng lui về phía sau vài bước, lập tức tỉnh táo lại, cảnh giác nhìn chằm chằm thứ đánh nàng. Thứ đó chính là một cành cây khô, túi gấm trên cành cây đang lung lay rất mạnh, xung quanh túi gấm có một màu xanh nhàn nhạt quần quanh.

Nàng nhìn về phía trước, chỉ còn một khoảng cách nhỏ nữa là A Sứ đã bước vào khu vực của tòa tháp rồi. A Sứ sợ mất hồn mất vía, sắc mặt trở nên tái nhợt như sáp ong. Cuối cùng nàng cũng nghĩ ra rồi, dienxxdafnllequysdoon thì ra đám ma binh không ngừng lay động là vì muốn cảnh cáo nàng không thể đến gần tòa tháp này!

Nàng đi về phía gốc cây vừa rồi đánh, quỳ xuống trước túi gấm treo trên bái lạy mấy cái, A Sứ cảm kích nói: “Cám ơn ma binh tiền bối, cám ơn các người! Là A Sứ quá ngu xuẩn, mấy lần không để ý tới ý tốt của các người. A Sứ đã biết cảnh giác rồi, bây giờ lập tức rời khỏi nơi này!” Nói xong, A Sứ đứng dậy, chạy nhanh như một làn gió.

Chờ khi chạy xa, A Sứ mới dám quay đầu lại nhìn. Phát hiện trước mắt mình ngoại trừ cây khô ra thì chỉ có túi gấm treo trên cành, không nhìn thấy tòa tháp nữa thì mới thở phào nhẹ nhõm. Vươn tay lên vỗ nhẹ ngực, nàng cảm thấy tim còn đang đập bình bịch. Thật sự quá nguy hiểm, không biết vừa rồi đầu óc nàng nghĩ cái gì nữa! Sao lại có thể đi về phía cái tòa tháp phong ấn linh hồn kia chứ! Hồi tưởng lại A Sứ liền ngậy ngấn cả người. Nàng cũng càng lúc càng tin lời của Đoạn Thần đã cảnh cáo mình: Cái tòa tháp đó có phong ấn một linh hồn có pháp thuật cao thâm, không thể đến gần nó!

20. Chương 20: Không Tìm Thấy A Sứ

Edit: susubluu

Linh hộ pháp điều tra mọi chuyện rõ ràng, rồi vội vã trở về như gió lốc. Thấy đám ma sĩ trong cung nháo nhào lục soát cái gì đó nên chặn một tên lại hỏi: “Có chuyện gì? Không lo làm nhiệm vụ mà tìm cái gì vậy?”

“Bẩm Linh hộ pháp, ta phụng lệnh của Quân Thượng, lục soát tìm tiểu chủ. Quân Thượng dặn dò, tìm được tiểu chủ thì trối lại dẫn đến trước mặt Quân Thượng.” Ma sĩ cung kính trả lời Linh hộ pháp.

Nghe hẳn nói vậy, Linh hộ pháp lo lắng hỏi: “Nhưng vì sao Quân Thượng lại phải trối tiểu chủ?”

“Thuộc hạ không biết.” Ma sĩ lắc đầu.

“Người đi tìm đi! Tìm được tiểu chủ thì đừng có thô lỗ với nàng, cẩn thận sau này nàng ghét các người.” Sợ đám ma sĩ này sẽ thô bạo trối A Sứ lại, Linh hộ pháp ụ hiếp trước.

Thấy ma sĩ lại vội vàng đi tìm A Sứ, Linh hộ pháp cũng nhanh chân đến điện Huyền Diệp. Mặc dù không biết Ma quân và tiểu chủ đã xảy ra chuyện gì, nhưng chuyện tiểu chủ không luyện được pháp thuật thì nhất định phải bẩm báo với Quân Thượng.

Một canh giờ trôi qua, vẫn không có ma sĩ nào trối A Sứ đến, Đoạn Thần có chút bực bội. Nội dung trong sổ con cũng không lọt vào mắt, dứt khoát vứt qua một bên, lưỡi không muốn xem nữa. Nghe thấy có tiếng bước chân thì Đoạn Thần mở mắt ra nhìn, thấy người tới là Linh hộ pháp mà không phải là A Sứ, sắc mặt lại khó chịu hỏi: “Lúc trước bản quân kêu người đi đón A Sứ, người dẫn nàng vào cung sau đó gấp rút đi làm cái gì?”

“Thuộc hạ tham kiến Quân Thượng! Bẩm Quân Thượng, lúc trước thuộc hạ đi đón tiểu chủ nghe đám yêu ma bàn tán, nói tiểu chủ không có tuệ căn, luyện không được pháp thuật. Thuộc hạ nghi ngờ chuyện này cho nên đưa tiểu chủ hồi cung rồi vội vã đến học viện để điều tra.” Linh hộ pháp quỳ gối với Đoạn Thần, nói thẳng.

Nghe vậy, Đoạn Thần nhăn mi, hỏi: “Người điều tra được cái gì, nói cho rõ ràng.”

“Khởi bẩm Quân Thượng, thuộc hạ tra được tiểu chủ sống ở học viện cũng không tốt. Bởi vì không thi triển được pháp thuật nên luôn bị người ta ghét bỏ, châm chọc khiêu khích. Ngay cả Mạnh tiên sinh dạy pháp thuật cho tiểu chủ cũng có thành kiến. Bởi vì tiểu chủ không thi triển được pháp thuật nên ngày nào cũng đều phạt.” Linh hộ pháp nói rất nghiêm túc, không hề giấu giếm chút nào.

Đoạn Thần im lặng, hiện tại hẳn đã hiểu vì sao A Sứ lại đột nhiên khóc rồi bỏ chạy. Thì ra lúc ở học viện đã chịu không ít uất ức và bị chán ghét, vừa về đến nơi lại bị hắt dạy bảo nên không nhịn được mà khóc. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ bàn trà, Đoạn Thần trầm ngâm thật lâu mới mở miệng: “Người kêu đám ma sĩ bên ngoài đừng tìm A Sứ nữa, nhưng nếu bọn họ gặp A Sứ thì hãy đưa nàng đến chỗ bản quân.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Linh hộ pháp ôm quyền, cúi chào rồi lập tức rời đi.

Sau khi Linh hộ pháp rời đi, hai đầu lông mày của Đoạn Thần không còn vẻ bực bội như lúc trước nữa, dienxxdafnllequysdon về mặt tỉnh táo rồi vừa suy nghĩ vừa nhẹ gõ bàn trà bạch ngọc.

Linh hộ pháp truyền đạt mệnh lệnh của Đoạn Thần, cũng đi tìm kiếm A Sứ. Đi khắp cả Ma cung cũng không tìm được A Sứ. Cuối cùng phát giác có chút không thích hợp, Linh hộ pháp sốt ruột vội vàng chạy về điện Huyền Diệp bẩm báo với Ma quân.

“Người nói cái gì? Không thấy A Sứ?” Đoạn Thần bỗng nhiên đứng dậy, lạnh lùng nhìn chằm chằm Linh hộ pháp.

“Quân Thượng, thuộc hạ và đám ma sĩ đều đã tìm toàn bộ Ma cung, tất cả nơi có thể trốn đều không bỏ qua, thật sự tìm không thấy tiểu chủ! Thuộc hạ hỏi tiểu hộ pháp canh cửa bọn họ cũng nói không nhìn thấy tiểu chủ xuất cung. Thuộc hạ lo lắng tiểu chủ đã xảy ra chuyện!” Linh hộ pháp thật sự lo lắng cho A Sứ, nghĩ đến việc tiểu cô nương đáng yêu này gặp chuyện không may, Linh hộ pháp lại thấy không dễ chịu.

“Tìm toàn bộ Ma cung mà cũng không thấy? Cũng không ai thấy nàng xuất cung sao?” Giọng Đoạn Thần khá cao, hỏi xác thật lại.

“Dạ.” Linh hộ pháp cúi đầu, không dám nhìn Ma quân.

“Bản quân biết rồi, người kêu đám ma sẽ trở lại cương vị của mình đi. Sau đó người đi nói với Viêm hộ pháp, mấy trái Ma quả chờ tối rồi mới lấy ra.” Đoạn Thần đã mơ hồ đoán được A Sứ đi đâu.

“Quân Thượng, vậy không tìm tiểu chủ...”

Linh hộ pháp chưa nói xong đã bị Đoạn Thần vươn tay cắt ngang. Đoạn Thần nhàn nhạt nói: “Bản quân tự mình đi tìm nàng, các người không cần lo.”

Thấy vậy, Linh hộ pháp yên tâm cáo lui.

Đoạn Thần một mình đi đến hậu cung, vừa mới tiến vào đã nhìn thấy A Sứ dựa lưng vào một thân cây, hai mắt vô thần ngời ngậy người ở dưới gốc cây.

Cho đến khi Đoạn Thần đi đến trước mặt A Sứ thì nàng mới bị dọa hồi phục tinh thần lại.

“Sư phụ? Sao người lại tới đây!” A Sứ nghiêng qua một bên, hai tay chống ở sau lưng, mở to hai mắt nhìn Đoạn Thần.

“Bản quân không đến, sợ là người sẽ ngang ngược cố ý đến gần toà tháp phong ấn hồn ma kia, đối nghịch với bản quân.” Đoạn Thần tức giận nói. Lúc đoán được A Sứ có thể đến hậu cung thì hẳn lại thấy lo lắng. Dù sao, A Sứ đã từng có tiền án, lúc trước bởi vì bất mãn hẳn không chịu hiện thân, đã thiếu chút nữa hái túi gấm xuống.

“Ta, ta không có!” A Sứ chột dạ cúi đầu xuống, chậm rãi đứng lên.

“Không có thì tốt.” Đoạn Thần vươn tay kéo A Sứ.

A Sứ đứng lên, cúi đầu im lặng. Đoạn Thần có chút ít không quen khi thấy A Sứ im lặng như vậy, chủ động lên tiếng hỏi: “Ở học viện không được tốt sao?”

A Sứ cúi đầu thấp hơn một chút nữa, không lên tiếng.

Đoạn Thần đi đến hai bước, vươn tay nâng cằm A Sứ, bắt nàng nhìn thẳng vào hắn. “Sao? Vì sao chịu uất ức mà không chịu nói với bản quân?”

A Sứ đỏ mắt, méo miệng nói: “Ta muốn nói với sư phụ nhưng vì ta vừa về đến sư phụ đã quở trách ta.”

“Người cảm thấy uất ức cho nên mới bỏ chạy?” Đoạn Thần bình tĩnh hỏi.

A Sứ không nói, cắn khởi miệng.

” Những gì bản quân nói với người đều rất nghiêm túc. Nữ tử lớn rồi thì nhất định phải giữ khoảng cách với nam tử, bản quân tự nhận là người dạy dỗ người. Bây giờ người không hiểu bản quân vì muốn tốt cho người, đợi sau này người trưởng thành thì sẽ hiểu.” Đôi mắt trắng bóc nhìn A Sứ, đoạn;dafn*lle#quysdon Đoạn Thần vươn ngón tay ra, lau chùi môi A Sứ, không cho nàng tiếp tục cắn nữa.

A Sứ xoay đầu đi, không cho Đoạn Thần chạm vào nàng. Mặc dù A Sứ biết rõ sư phụ vì tốt cho nàng, nhưng nàng không muốn tốt kiểu như vậy!

“A, còn tiếp tục ngang bướng sao?” Đoạn Thần vươn tay nâng cằm A Sứ lên, ép nàng nhìn vào hắn.

“Người nói như thế nào thì cứ như thế đó đi, dù sao người cũng là sư phụ ta!” A Sứ tức giận nói.

“Mà thôi, bản quân không tranh luận cái này với người nữa. Nói chuyện của người ở học viện đi! Rất cục là vì sao người lại không thi triển được pháp thuật?” Đoạn Thần nghiêm túc hỏi.

Nói đến đây, A Sứ liền buồn bực. Về mặt đau khổ: “Ta cũng không biết, sư phụ, ta đã cố gắng hết sức làm theo sự chỉ dẫn của lão già kia, nhưng lại không thành công! Sư phụ, bọn họ đều nói ta không có tuệ căn, có phải ta thật sự giống như bọn họ nói hay không?”

“Trong cơ thể người có một nửa tu vi của bản quân, sao có thể không có tuệ căn được! Đừng bị những thứ phạm phu tục tử kia ảnh hưởng, nghiêm túc học tập thì người nhất định có thể luyện thành. Đồ nhi của bản quân sẽ không ngu xuẩn như vậy!” Đoạn Thần sờ đầu A Sứ, an ủi.

“Nhưng ta đã vô cùng nỗ lực rồi mà vẫn không làm được, sư phụ, ta bắt đầu hoài nghi chính mình.” A Sửu không hề để ý đến Đoạn Thần đang an ủi, uể oải cúi đầu.

“Luyện không thành nhất định là có nguyên nhân. Trong hai ngày, người hãy luyện lại những gì học được cho bản quân xem thử, bản quân sẽ tìm nguyên nhân cho người.”

Nghe Đoạn Thần nói vậy thì A Sửu ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt màu hổ phách có chút ít mong đợi. Cong mắt cười nói: “Được! Ta tin tưởng sư phụ! Sư phụ là lợi hại nhất trong cả Ma giới! Nhất định có thể giúp ta tìm ra nguyên nhân, giúp ta luyện thành pháp thuật!”

Cười giễu cợt một cái, Đoạn Thần kéo A Sửu ra khỏi hậu cung.

21. Chương 21: Tìm Kiếm Nguyên Nhân Thất Bại

Edit: susublu

A Sửu hết sức chăm chú luyện mấy lần nhưng đều không thể thành công. Đoạn Thần nhướn mày, lúc A Sửu thử lại lần thứ bảy thì mở miệng hô ngừng: “Được rồi, người đừng luyện nữa.”

A Sửu có chút khấn trương, chạy đến ngồi xuống cái chiếu bên cạnh Đoạn Thần, thấp thỏm lên tiếng hỏi: “Sư phụ, người nhìn ra vấn đề ta luyện pháp thuật chưa?”

Đoạn Thần nhẹ lắc đầu, ngưng trọng cúi đầu nhìn chằm chằm A Sửu. Đột nhiên nắm lấy tay A Sửu, mười ngón đan xen với nhau, Đoạn Thần ra lệnh: “Nhắm mắt.”

A Sửu sửng sốt hỏi: “Sư phụ, tại sao phải nhắm mắt?”

“Nhắm mắt lại, tâm phải phẳng lặng, không được có bất cứ tạp niệm gì. Bản quân muốn điều tra bên trong cơ thể người, xem thử coi có gì ngăn cản người thi triển pháp thuật hay không.” Đoạn Thần nghiêm túc giải thích cho A Sửu.

A Sửu vừa nghe vậy thì mặt lập tức khấn trương, nghiêm túc gật đầu. “Ta biết rồi, sư phụ, ta sẽ làm theo lời người nói.”

“Nhắm mắt đi! Nhớ kỹ, tâm phải phẳng lặng, không được có tạp niệm.” Đoạn Thần dặn dò.

Thấy mặt A Sửu chuyển từ căng thẳng thành trầm tĩnh, cho đến khi vẻ mặt yên tĩnh không có bất kỳ một chút sắc thái nào thì Đoạn Thần hài lòng, cũng nhắm mắt lại. Tập trung tinh lực, tách nguyên thần ra đi vào thân thể A Sửu.

Thấy sắc trời dần tối đi, xem chừng cũng sắp tới giờ ăn tối. Linh hộ pháp dặn dò yêu ma chuẩn bị đồ ăn, mang đến Lăng Hoa Điện. Đến Lăng Hoa Điện, Linh hộ pháp cung kính truyền âm vào bên trong: “Quân Thượng, bữa tối đã chuẩn bị xong, người dùng bữa luôn không ạ?”

Chờ thật lâu nhưng không thấy ai có đáp lại, Linh hộ pháp cảm thấy kỳ quái. Lúc trước trừ khi Ma quân bế quan, còn lại những lúc khác chỉ cần Ma quân ở bên trong thì sẽ đáp lại, nhưng như vậy là sao?

Lẳng lẳng chờ một lúc lâu, ma sĩ bưng cơm nhin không được nhỏ giọng hỏi Linh hộ pháp: “Linh Đại hộ pháp, chờ lâu như vậy mà không thấy cho gọi vào, có phải Quân Thượng không ở bên trong hay không?”

Linh hộ pháp lắc đầu, hắn có thể cảm nhận được lúc này kết giới ở Lăng Hoa Điện mạnh hơn bất cứ lúc nào, diện tích nhất định Ma quân có ở bên trong! Không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì. Lúc này không ai trả lời, chỉ sợ là không muốn bị ai quấy rầy. Suy nghĩ cẩn thận lại thì Linh hộ pháp vươn tay nói: “Lui ra.”

Ma sĩ còn muốn nói tiếp gì đó nhưng bị ma sĩ bên cạnh đá một cước nên đành phải ngậm miệng lại đi theo Linh hộ pháp rời khỏi Lăng Hoa Điện.

Ánh hoàng hôn vàng óng dần dần bị bầu trời xanh sẫm thăm thẳm thôn tính, trăng sáng nhô lên cao, trên đường phố cực kỳ náo nhiệt, mà trong Ma cung, ngoại trừ tiếng bước chân của ma sĩ tuần tra thì hoàn toàn yên lặng.

“Phụt - -” Đoạn Thần phun một ngụm máu đỏ tươi chói mắt ra, vệt vàng thu hồi pháp lực, đi qua một bên.

Đoạn Thần lau sạch vết máu ở miệng, nắm chặt nắm đấm, đôi mắt trắng bóc đầy nguy hiểm. Nhìn chăm chăm về mặt bình tĩnh, không chút gợn sóng của A Sứ.

Một hồi lâu, trên mặt A Sứ cũng trở nên bất ổn, đôi mi thanh tú cau lại, chậm rãi mở mắt ra. Vừa mới mở mắt ra thì đã nhìn thấy biểu cảm của sư phụ xa lạ như vậy, A Sứ có chút sợ hãi hỏi: “Sư phụ, người làm sao vậy? Vì sao lại nhìn ta như vậy?”

Đoạn Thần lắc đầu, thu lại sắc mặt nguy hiểm đó, lạnh nhạt liếc mắt qua chỗ khác.

Thấy Đoạn Thần không nói lời nào, A Sứ cảm thấy kỳ quái, lên tiếng hỏi: “Sư phụ, không phải người điều tra trạng thái cơ thể ta sao? Hiện tại tra xong rồi sao?”

Đoạn Thần đứng dậy, đi ra phía sau điện, đi được hai bước thì ngừng lại nhưng không có xoay người mà đưa lưng về phía A Sứ, lạnh nhạt nói: “Bản quân không điều tra ra gì cả, không còn sớm nữa, người hồi cung nghỉ ngơi đi.”

A Sứ cảm thấy lúc này sư phụ rất kỳ quái, cực kỳ không thích hợp! Sư phụ cũng chỉ điều tra cơ thể nàng một chút, sao sau khi tra xét thì thái độ lại xoay chuyển long trời lở đất như vậy! Nhất định là có vấn đề! A Sứ chạy tới ôm lấy Đoạn Thần từ phía sau, dấn gò má lên lưng Đoạn Thần, nói ra: “Sư phụ, có phải người tra ra vấn đề gì rất lớn cho nên mới không muốn để ý đến ta không?”

“Không phải, người hồi cung nghỉ ngơi sớm một chút đi! Bản quân mệt mỏi, có gì ngày mai nói sau.” Đoạn Thần không nhúc nhích, giọng nói lạnh nhạt.

Nghe vậy, A Sứ từ từ buông lỏng tay ra, cúi đầu lui về sau hai bước, lặc lỡng nói: “Như vậy thì sư phụ nghỉ ngơi thật tốt đi. Ngày mai ta lại nói tiếp chuyện tối nay với người.”

“Ừ.” Đoạn Thần nhàn nhạt đáp lại bằng giọng mũi, cất bước tiếp tục đi ra sau điện.

Thấy sư phụ không quay đầu nhìn nàng cái nào, trong lòng A Sứ có chút khổ sở, lặc lỡng đi ra ngoài.

Xác định A Sứ đã ra khỏi Lăng Hoa Điện, Đoạn Thần vẽ vài chữ trong không trung, viết xong, vung tay áo lên truyền mệnh lệnh đi. Sau đó tạo kết giới ở Lăng Hoa Điện, Đoạn Thần cỡi y phục, ngâm người trong ao.

Nước ấm bao phủ quanh người, Đoạn Thần vuốt ngực mình. Không biết đang suy nghĩ gì, mặt không chút thay đổi, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh không chút sóng gió. Sự bình tĩnh như vậy giống như là bình minh trước sóng gió vậy.

Đoạn Thần không ngờ khi nguyên thần tiến vào trong cơ thể A Sứ để dò xét lại bị A Sứ gây thương tích. Trong cơ thể A Sứ có một thứ gì đó chống lại sự xâm nhập của hắn, thứ này Đoạn Thần chưa bao giờ thấy trên người yêu ma nào! Vật đó cũng không phải là nguyên thần của A Sứ, trông giống như là một ngọn lửa thiên biến vạn hóa vậy. Có thứ này bảo vệ trong cơ thể A Sứ nên Đoạn Thần không thể theo dõi tình huống trong cơ thể nàng. Đoạn Thần chưa bao giờ gặp qua thứ nào lợi hại hơn hắn, hơn nữa lại còn có thể gây tổn thương cho nguyên thần của hắn!

Lần này dò xét, Đoạn Thần có thể xác định A Sứ cũng không phải là Ma tộc! Nếu A Sứ đã không thuộc Ma tộc thì cũng giải thích được vì sao nàng liên tục không luyện được pháp thuật Ma tộc. A Sứ không phải là thân dân Ma tộc vậy chỉ có thể là của Minh giới hoặc là Thần giới. Còn về việc A Sứ là hậu duệ của thể lực nào thì tạm thời Đoạn Thần chưa đoán ra. A Sứ đẹp, tinh khiết không nhiễm bụi trần. Nhưng sâu bên trong nàng lại cất giấu một ngọn lửa đầy tà khí, điều này khiến Đoạn Thần không dám quá quá quyết.

Vốn dĩ Đoạn Thần nhìn trúng tư chất của A Sứ nên muốn bồi dưỡng nàng trở thành người thừa kế vương vị của hắn. Nhưng không ngờ A Sứ lại không thuộc Ma tộc, điều này làm Đoạn Thần có chút lúng túng.

Nguyên thần bị đánh văng ra khỏi cơ thể A Sứ, sau khi trở lại thân thể thì Đoạn Thần lập tức động sát tâm với A Sứ. Muốn thừa dịp A Sứ còn chưa lớn giết chết đối thủ mạnh mẽ này.

Nhưng khi nhìn vào khuôn mặt tinh khiết của A Sứ thì Đoạn Thần lại không hạ thủ được. Nàng là do hấn áp ra đời, nhận làm đồ nhi lâu như vậy rồi nếu hôm nay giết A Sứ thì sau này cuộc sống của hấn lại khôi phục lại sự cô đơn như lúc trước, Đoạn Thần do dự nên không ra tay được.

Bực bội đứng dậy từ trong nước, Đoạn Thần thay y phục lên giường nghỉ ngơi. Nằm trên giường một hồi lâu, dienxdafnlllequydoon tìm Đoạn Thần rối loạn như mặt nước gợn sóng khi bị một cục đá ném mạnh vào. Tâm tư bị nhiễu loạn, Đoạn Thần không thể bình tĩnh để nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên hấn ngồi dậy rồi xếp bằng hai chân, hai tay để trên đầu gối, nhắm mắt bắt đầu niệm chú để tĩnh tâm.

22. Chương 22: Đột Nhiên Bé Quan

Edit: susublu

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau, A Sứ đã có thói quen dậy sớm khi ở học viện nên không có ngủ nướng, sử soạn xong liền chạy đến Lăng Hoa Điện.

Thấy Hàn hộ pháp canh giữ ở cửa Lăng Hoa Điện, A Sứ tùy ý chào hấn một tiếng: “Hàn hộ pháp buổi sáng tốt lành!”

“Thuộc hạ tham kiến tiểu chủ!” Hàn hộ pháp cản đường A Sứ, nửa quỳ xuống.

“Miễn lễ, người đứng lên đi! Ta muốn gặp sư phụ, phiền người nhường đường.” A Sứ nhớ chuyện tối qua nên có chút sốt ruột.

Hàn hộ pháp không động dậy, cúi đầu nói: “Khởi bẩm tiểu chủ, hôm nay Quân Thượng bắt đầu bế quan.”

“Sư phụ bế quan! Tại sao người lại phải bế quan?” A Sứ kinh ngạc. Đây là tình huống gì? Vì sao tối hôm qua còn tốt mà hôm nay liền bế quan? A Sứ chưa bao giờ thấy Đoạn Thần bế quan, dienxdafnlllequydoon không hiểu tại sao hấn phải bế quan.

“Thời tiết bắt đầu dần nóng lên, lúc trước khi trời nóng Quân Thượng cũng sẽ bế quan.” Hàn hộ pháp giải thích cho A Sứ.

Nghe vậy, A Sứ ngẩng đầu nhìn trời rồi lại cúi đầu nhìn Hàn hộ pháp, hỏi: “Nhưng rõ ràng bây giờ thời tiết không nóng! Cảnh thẳng tư tươi đẹp, gió mát mềm mại, thời tiết ôn hòa, tại sao sư phụ phải bế quan?”

“Quân Thượng là hổ, hổ sợ nhiệt, tiểu chủ không hiểu cũng là bình thường.” Hàn hộ pháp kiên nhẫn giải thích.

A Sứ bán tín bán nghi suy nghĩ lời nói của Hàn hộ pháp, đôi mắt xoay một vòng rồi nói: “Sư phụ bế quan một mình bên trong nhất định hết sức cô đơn, ta đi vào với sư phụ sẽ tốt hơn!” Nói xong, vượt qua Hàn hộ pháp, đi vào trong.

Hàn hộ pháp vội vàng đứng dậy ngăn cản A Sứ, vẻ mặt nghiêm túc cảnh cáo: “Xin tiểu chủ đừng quấy rối! Hàng năm lúc Quân Thượng bế quan đều không cho phép ai quấy rầy, xin tiểu chủ đừng làm trái với mệnh lệnh của Quân Thượng!”

Thấy Hàn hộ pháp không chịu nhượng bộ, A Sứ nhớ tới thái độ kỳ lạ của Đoạn Thần tối hôm qua thì bàn tay trong ống tay áo nắm lại thành quyền. Sắc mặt A Sứ lập tức thay đổi, rét lạnh như băng, đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn hộ pháp, giọng nói dè dặt sự tức giận, hỏi: “Có phải sư phụ không muốn gặp ta không? Vì vậy mà cố ý trốn tránh không cho ta gặp hấn?”

“Tiểu chủ nghĩ nhiều rồi, Quân Thượng chỉ đang bế quan. Chờ đến lúc thì Quân Thượng sẽ đi ra.” Hàn hộ pháp không sợ hãi lên tiếng nói với A Sứ.

Thở sâu một hơi, A Sứ nhìn chằm chằm cánh cửa màu đỏ phía trước, có chút mong đợi hỏi: “Vậy lúc nào sư phụ sẽ đi ra?”

“Đến đúng lúc thì Quân Thượng sẽ đi ra.” Hàn hộ pháp vẫn nói câu nói kia.

“Vậy khoảng thời gian đó là bao lâu!” A Sứ đỏ mắt, quát Hàn hộ pháp. Nhớ lời Đoạn Thần nói không thể khóc trước mặt người khác, A Sứ hơi ngẩng đầu lên, cố gắng không chế nước mắt, không cho nước mắt chảy ra.

“Thuộc hạ không biết.” Hàn hộ pháp cúi đầu xuống.

A Sứ đã hiểu, hít mũi xoay người bỏ chạy.

Trên mặt Hàn hộ pháp có chút lúng túng, suy nghĩ một chút rồi dặn dò ma sĩ bên cạnh: “Mau đuổi theo tiểu chủ! Bảo vệ tiểu chủ, nếu tiểu chủ xảy ra chuyện gì, cẩn thận căn cốt của các người!”

Hai ma sĩ nghe thấy lệnh của Hàn hộ pháp thì liền vội vàng gật đầu, đuổi theo A Sứ.

Trong Lăng Hoa Điện, cách lớp kết giới và cửa son quyền quý, Đoạn Thần nghe thấy rõ tình huống bên ngoài. Thấy A Sứ đã đi thì thở dài.

Viêm hộ pháp đứng bên cạnh thấy thế, hỏi: “Quân Thượng, có phải tiểu chủ hiểu lầm cái gì hay không? Có cần thuộc hạ đi giải thích với tiểu chủ không?”

Đoạn Thần khoát tay, nhàn nhạt nói: “Thôi, không cần làm điều thừa. Các người quản miệng cho tốt, không được cho nàng biết rõ tình trạng hiện tại của bản quân.”

“Dạ!” Viêm hộ pháp cúi đầu, đáp lại.

Đoạn Thần nhắm mắt, tạo một kết giới ngăn cách hẳn với Viêm hộ pháp, bắt đầu niệm chú thanh lọc cơ thể.

A Sứ vốn muốn chạy đến hậu cung tố khổ với nhóm ma binh, nhưng nửa đường lại gặp được Linh hộ pháp nên bị hấn ngăn lại.

Hôm nay Linh hộ pháp vốn nên nghỉ ngơi, nhưng sáng sớm tinh mơ hấn đã được Viêm hộ pháp thông báo, nói Ma quân bế quan. Ma quân bế quan thì tứ đại hộ pháp cũng phải trấn thủ Ma cung. Sáng sớm Linh hộ pháp đã đến trực, nhưng lại bị Viêm hộ pháp sắp xếp đi chăm sóc A Sứ. Dẫn Ma sĩ cầm đồ ăn sáng đưa đến Thượng Duyên Điện, nhưng không nhìn thấy A Sứ, Linh hộ pháp sốt ruột. Nghĩ rằng có thể A Sứ đã đến Lăng Hoa Điện cho nên đi thẳng đến Lăng Hoa Điện, giữa đường thì đụng phải A Sứ đang khóc nhe.

“Ai da! Tiểu chủ, người làm sao vậy? Đừng khóc! Có chuyện gì người nói cho thuộc hạ biết, thuộc hạ nhất định giải quyết giúp người!” Vừa nhìn thấy A Sứ khóc thì cả người Linh hộ pháp cũng không tốt. Cẩn A Sứ lại, sốt ruột dò hỏi.

Thấy trước mặt là Linh hộ pháp, A Sứ dùng ống tay áo lau nước mắt, đè nén cảm xúc mắt không chế vừa rồi, A Sứ hít mũi lắc đầu nói: “Ta không sao.”

“Tiểu chủ, người đã khóc như vậy sao lại không sao được! Người nói cho thuộc hạ đi, thuộc hạ nhất định sẽ cố hết sức giải quyết cho người!” Linh hộ pháp thề son sắt.

“Ta đột nhiên nghe nói sư phụ bế quan, sau này sẽ không thể gặp người trong một khoảng thời gian nên thấy khó chịu.” Lúc nói chuyện A Sứ có chút nghẹn ngào.

“Tiểu chủ, lúc trước khi trời nóng Quân Thượng đều bế quan, chờ trời giá rét thì sẽ ra.” Linh hộ pháp an ủi A Sứ.

“Nhưng vì sao ta hỏi Hàn hộ pháp thì hấn không nói cho ta biết thời gian chắc chắn đâu?” A Sứ nghi ngờ hỏi.

“Chuyện này, tiểu chủ, cái tên kia luôn như vậy, người không nên để trong lòng.” Trên mặt Linh hộ pháp có chút vội vã.

A Sứ nhạy cảm cảm thấy Linh hộ pháp có gì giấu nằng nhưng lại không lên tiếng, đi qua Linh hộ pháp tới hậu cung.

Linh hộ pháp không yên tâm, ma sĩ đuổi theo A Sứ, còn hần cũng đi theo sau lưng A Sứ. Thấy A Sứ mạnh mẽ khác thường cũng không dám hỏi nhiều. Cho đến khi đến gần cửa chính hậu cung thì Linh hộ pháp lại cản A Sứ ại.

“Tiểu chủ, phía trước chính là hậu cung. Chỗ này chúng ta không thể đến gần, cũng đến gần không được!”

Nghe nói vậy, A Sứ dừng lại, diện;dafn#lleguys*doon đi đến một góc tường. Ngồi xổm xuống, lưng dựa vào chân tường, hai tay ôm đầu gối. Linh hộ pháp thấy thế cũng gấp rút đi lên, ngồi xổm xuống với A Sứ.

Im lặng thật lâu, A Sứ lên tiếng, giọng nói hơi khàn khàn, hỏi Linh hộ pháp: “Linh, có phải các người có chuyện gì giấu ta đúng không?”

“Không có! Tiểu chủ suy nghĩ nhiều rồi.” Linh hộ pháp không dám nhìn A Sứ.

“Linh, ta ghét nhất là bị lừa gạt! Sư phụ làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Vì sao lại đột nhiên bé quan?” A Sứ nhìn chằm chằm Linh hộ pháp, thái độ ngang ngạnh hỏi.

“Tiểu chủ, Quân Thượng chỉ là bé quan sớm mà thôi, không khác gì lúc trước cả” Linh hộ pháp kiên trì giải thích.

“Gạt ta! Trong cung rõ ràng tăng cường đề phòng! Nếu như sư phụ không xảy ra việc gì, vì sao Hàn hộ pháp phải đích thân dẫn ma sĩ trấn thủ ở Lăng Hoa Điện!” A Sứ gặng hỏi Linh hộ pháp từng chữ một, trên mặt nửa giận nửa lo.

Linh hộ pháp im miệng không nói gì nữa, nhìn chằm chằm A Sứ một chút. Ngược lại nhìn ra phía bốn phía, mặc dù không có yêu ma khác nhưng Linh hộ pháp vẫn cảnh giác tạo một cái kết giới.

23. Chương 23: Ai Làm Ma Quân Bị Thương

Edit: susublue

Chờ Linh hộ pháp hạ kết giới xong, A Sứ hỏi: “Nói đi, rốt cục sư phụ đã xảy ra chuyện gì?”

“Trước khi nói cho tiểu chủ biết thì xin tiểu chủ nói cho thuộc hạ biết tối hôm qua người và Quân Thượng đã xảy ra chuyện gì trong Lăng Hoa Điện?” Linh hộ pháp nghiêm túc hỏi.

“Tối hôm qua sư phụ kêu ta luyện lại pháp thuật đã học được trong học viện cho người xem. Sau đó người nói muốn đích thân tra thử tình huống trong cơ thể ta, giúp ta tìm nguyên nhân không thi triển được pháp thuật. Sư phụ và ta đan xen ngón tay vào nhau rồi ta nhắm mắt lại, những chuyện sau đó ta cũng không biết. Khi ta mở mắt ra thì phát hiện ánh mắt sư phụ nhìn ta trở nên kỳ lạ, hết sức xa lạ và lạnh lùng khiến ta có chút sợ hãi. Lúc ấy ta còn muốn quẩn quít hỏi sư phụ xem người có tra được gì hay không. Nhưng sư phụ nói người mệt mỏi rồi đuổi ta hồi cung nghỉ ngơi. Sau khi ngủ một giấc tỉnh lại ta vốn định đi hỏi xem tối hôm qua sư phụ bị làm sao thì không ngờ sư phụ lại bé quan.” Nói xong, A Sứ im lặng.

Vốn lúc ở ngoài Lăng Hoa Điện A Sứ cho là vì người không vui chuyện tối hôm qua nên sư phụ cố ý trốn không muốn gặp nằng. Nhưng vừa đi vừa khóc mới chú ý tới thủ vệ trong cung có thay đổi, nhất là thủ vệ gần Lăng Hoa Điện, rõ ràng nhiều gấp ba lần so với trước kia, diện;dafn*lle*quysdoon điều này khiến A Sứ có chút nghi hoặc. Sau đó đụng phải Linh hộ pháp, thấy hần chần chừ thì A Sứ mới sinh lòng nghi ngờ, phát giác có gì đó không thích hợp cho nên cố ý dẫn Linh hộ pháp đến hậu cung thừa thốt bóng người, muốn ép hỏi hần xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Nghe A Sứ kể xong, Linh hộ pháp im lặng. Ánh mắt nhìn A Sứ có chút hoài nghi, vẻ mặt kỳ quái.

Thấy Linh hộ pháp nhìn nàng như vậy, A Sứu có chút khấn trương hỏi: “Vì sao ngươi lại nhìn ta như vậy? Chẳng lẽ sự phụ gặp chuyện không may có liên quan đến ta?”

Linh hộ pháp cúi đầu im lặng lần nữa. A Sứu thấy thế thì trong lòng có chút khủng hoảng hỏi: “Sự phụ gặp chuyện không may nhất định có liên quan tới ta có đúng không? Linh, ngươi nói cho ta biết được không?” A Sứu cầm lấy tay Linh hộ pháp, cầu xin nhìn hắn.

“Tiểu chủ, người đừng kích động. Người tỉnh táo lại trước đi, chờ khi người tỉnh táo lại thì thuộc hạ sẽ nói cho người biết.” Thấy A Sứu như vậy, Linh hộ pháp lại không dám nói chân tướng ra.

“Được, ta tỉnh táo. Chờ ta tỉnh táo lại người nhất định phải nói cho ta biết!” A Sứu hít sâu, cố gắng ép mình bình tĩnh lại.

Rất lâu sau A Sứu cảm thấy mình bình tĩnh hơn nhiều, mở miệng hỏi Linh hộ pháp: “Hiện tại có thể nói chưa?”

Xác định hai đầu lông mày của A Sứu không có xao động vội vàng như lúc nãy, Linh hộ pháp nghiêm túc suy đoán: “Hôm nay lúc thuộc hạ tới trực có nghe Viêm hộ pháp nói Quân Thượng bị thương, bỗng chốc dùng ba viên Ma quả ngàn năm.”

A Sứu ngây người ra, khiếp sợ và lo lắng, sững sờ hỏi: “Sự phụ bị thương? Bị thương rất nặng sao? Chuyện gì xảy ra?”

Linh hộ pháp lắc đầu, nói: “Thuộc hạ không biết. Người có thể gây thương tổn đến Quân Thượng, trên đời này rất ít. Ngay cả Thiên đế Thần giới, pháp lực đều dưới Quân Thượng. Cho nên lần này Quân Thượng bị thương khiến cho tứ đại hộ pháp chúng ta rất coi trọng. Viêm hộ pháp phái Xích hộ pháp trấn thủ Ma cung, tăng cường đề phòng trong Ma cung. Sắp xếp Hàn hộ pháp ở trấn thủ ngoài Lăng Hoa Điện, Viêm hộ pháp tự mình chăm sóc Quân Thượng trong điện. Thuộc hạ được Viêm hộ pháp sắp xếp tới bảo vệ tiểu chủ.”

“Các người không biết rõ vì sao sự phụ bị thương?” A Sứu có chút không tin.

“Đúng, tiểu chủ. Đại hộ pháp chúng ta không có ai biết rõ Quân Thượng bị thương thế nào, cũng không rõ Quân Thượng bị thương tới mức nào.” Lúc này về mặt Linh hộ pháp thâm trầm, suy nghĩ một chút rồi nhìn A Sứu nói: “Tiểu chủ, bọn thuộc hạ không biết nhưng có lẽ có thể người biết...” Nói đến đây, Linh hộ pháp ngậm miệng lại.

“Ta có thể biết sao?” A Sứu có chút mê man, không biết nên chỉ mình, hỏi.

Linh hộ pháp hoài nghi đánh giá A Sứu từ trên xuống dưới, im lặng một chút rồi dứt khoát mở miệng nói: “Tối hôm qua nguyên thần của Quân Thượng tiến vào trong người tiểu chủ tra xét, có lẽ là dưới tình huống mơ hồ tiểu chủ đã làm Quân Thượng bị thương, đây là suy đoán của thuộc hạ.”

“Cho nên là ta làm sự phụ bị thương sao?” A Sứu không dám tin chỉ vào mình.

Nhớ lại biểu hiện của sự phụ tối hôm qua sau khi dò xét xong, lúc ấy sắc mặt người không được tốt, còn có chút tái nhợt. Nhất là thái độ, thái độ đối với nàng thay đổi long trời lở đất! Nghĩ kỹ mọi chi tiết, thân thể A Sứu run rẩy, rợn cả tóc gáy. Là nàng làm sự phụ bị thương? Vì sao nàng lại làm sự phụ bị thương? Sao một chút cảm giác nàng cũng không có!

Ngây ngốc cúi đầu nhìn hai tay mình đang run rẩy, mặt A Sứu trắng như tờ giấy. Lầm bầm lầu bầu: “Là ta làm sự phụ bị thương, vì sao một chút cảm giác ta cũng không có...”

Linh hộ pháp có chút hối hận vì đã nói suy đoán của mình ra, vội vàng an ủi A Sứu: “Tiểu chủ, đây chỉ là suy đoán của thuộc hạ thôi, người đừng tưởng thật. Còn chân tướng thế nào thì phải đợi Quân Thượng bề quan ra ngoài, đến lúc đó người sẽ giải thích rõ ràng.”

“Không, chính là ta tổn thương sự phụ. Ta hút pháp lực của sự phụ để ra đời, chỉ có ta mới có thể gây thương tổn cho sự phụ.” Về mặt A Sứu tái nhợt, khẳng định chắc chắn.

Linh hộ pháp không tìm ra lời nào để phản bác, đành phải nói qua chuyện khác: “Tiểu chủ, chờ Quân Thượng bề quan ra thì người sẽ biết rõ chân tướng. Trước khi Quân Thượng bề quan có ra lệnh cho chúng

ta dặn bọn thuộc hạ chuyển lời đến người, nếu sau này người muốn đến học viện thì cứ đi, còn nếu không thì cứ ở lại trong Ma cung, luyện thật giỏi võ công. Chờ Quân Thượng xuất quan, hẳn sẽ đích thân kiểm tra võ công của người.”

Quả nhiên, A Sứ bị Linh hộ pháp thu hút. Nhìn Linh hộ pháp tò mò hỏi: “Võ công? Đó là cái gì?”

“Võ công là một loại công phu tay chân để phòng ngự. Không có lợi hại như pháp thuật nhưng lúc gặp nạn có thể dùng để bảo vệ bản thân. Luyện không được pháp thuật thì tiểu chủ cũng có thể tập võ. Nếu như tu vi cao, võ công lại lợi hại thì cũng vô cùng lợi hại!” Linh hộ pháp gật đầu, hài lòng vì mình đã phân tán được cảm xúc của A Sứ.

“Tập võ? Ai dạy ta?” A Sứ hỏi.

” Để Viêm hộ pháp đến dạy tiểu chủ, mặc dù bình thường Viêm hộ pháp có chút kiêu ngạo, nhưng về phương diện pháp thuật và võ công, bản lĩnh của hắn rất tối!” Mặc dù Linh hộ pháp không thích Viêm hộ pháp, nhưng vẫn nói rất chi tiết cho A Sứ nghe.

” Quả thật sư phụ đã dặn dò các người như vậy sao?” A Sứ xác nhận lại lần nữa.

“Tất nhiên, thuộc hạ không dám chống lại mệnh lệnh của Quân Thượng, không dám lừa gạt tiểu chủ!” Linh hộ pháp quỳ xuống trước A Sứ.

“Ừ, ta đã biết rõ.” Trong lòng A Sứ không thấy khó chịu như lúc nãy nữa. Trước khi bề quan sư phụ còn sắp xếp tốt mọi chuyện cho nàng, dienxdafnllequysdoon có thể thấy sư phụ cũng không trách hay giận nàng. Còn về việc vì sao sư phụ bị nàng làm bị thương thì chờ sư phụ bề quan ra rồi hỏi.

Suy nghĩ một chút, A Sứ lo lắng hỏi: “Sư phụ dùng Ma quả có tác dụng không? Mấy viên Ma quả trăm năm người thường cho ta ta vẫn chưa ăn, đưa hết mấy viên đó cho sư phụ dùng đi!”

“Tiểu chủ yên tâm, Quân Thượng dùng Ma quả đã khá hơn nhiều rồi. Người cần bề quan tinh dưỡng, chờ qua đoạn thời gian này, thương thế tốt hơn là có thể ra ngoài. Còn mấy viên Ma quả trăm năm của tiểu chủ, Quân Thượng đều không cần, tiểu chủ giữ lại để dùng đi. Dùng một viên Ma quả trăm năm có thể gia tăng tu vi mấy thập niên, tiểu chủ dùng mấy viên thì có thể gia tăng tu vi hơn một trăm năm, đối với phương diện tập võ, căn cốt tốt, học cũng sẽ dễ hơn, sẽ không phải chịu quá nhiều khổ sở.” Linh hộ pháp nghiêm túc trả lời.

“Sư phụ không sao là tốt rồi.” A Sứ thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng vỗ ngực

24. Chương 24: Quá Khứ Của Ma Quân

Edit: susubblue

Trong lúc nhất thời hai người đều im lặng, thấy A Sứ coi trời bằng vung nhìn về phía cửa sắt, Linh hộ pháp nói: “Tiểu chủ, Quân Thượng đã hạ kết giới dày đặc ở hậu cung, dù có là yêu ma gì thì khi đến gần đều không có kết cục tốt. Nhẹ thì bị thương, hao tổn tu vi. Nặng thì hồn phi phách tán, thân thể hóa thành bão cát.”

“Ta biết rõ nơi này rất nguy hiểm. Không phải chúng ta chỉ cách kết giới có vài bước chân thôi sao? Chắc là không có chuyện gì đâu? Linh, người cảm thấy không thoải mái sao?” A Sứ quay đầu nhìn Linh hộ pháp, quan tâm hỏi.

“Thuộc hạ cũng không khó chịu. Chỉ là muốn nhắc nhở tiểu chủ, ngàn vạn lần không thể đến gần chỗ đó.” Linh hộ pháp hiểu rõ A Sứ có tính hiếu kỳ, hôm nay bởi vì tâm trạng không tốt nên A Sứ mới chạy tới nơi này, cũng may hắn đuổi kịp, nếu không không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa! Nhớ lại chuyện vừa rồi, dien*dafn;lle#quysdo0n Linh hộ pháp sợ hết hồn hết vía, âm thầm cảm thấy may mắn vì mình đuổi kịp A Sứ. Linh hộ pháp cảm thấy mình đã làm được chuyện vĩ đại.

“Ừ, ta biết rõ.” A Sứu nhẹ nhàng gật đầu, nhớ tới chuyện gì đó rồi đột nhiên hỏi: “Linh, ngươi có biết yêu ma mà sư phụ ghét là ai không?”

Linh hộ pháp có chút kinh ngạc với câu hỏi của A Sứu, im lặng trầm tư một hồi lâu rồi mới chậm rãi nói: “Trong Ma giới, yêu ma có thể làm cho Quân Thượng hận thấu xương chỉ có hai tên.”

“Hai tên? Là ai?” A Sứu chống cằm, hỏi Linh hộ pháp.

Linh hộ pháp có chút không yên lòng, nghĩ rằng hẳn sắp nói đến chuyện mà Ma quân chán ghét nhất nên lại tăng cường thêm một lớp kết giới nữa. Sau đó mới chậm rãi nói: “Yêu ma Quân Thượng hận nhất một là phụ thân ngài ấy, hai là đệ đệ cùng cha khác mẹ với Quân Thượng.”

“Sư phụ còn có phụ thân sao? Còn cả đệ đệ nữa?” A Sứu giật mình.

“Tất nhiên, ai cũng có phụ thân mẫu thân, nếu không thì từ đâu tới đây? Đã có phụ thân mẫu thân thì tất nhiên cũng sẽ có anh em.” Linh hộ pháp không cho là đúng.

A Sứu đột nhiên có chút không thoải mái, ai cũng có cha mẹ sao? Nhưng hình như nàng không có thì phải? Vậy nàng ra đời thế nào? Mặt mày A Sứu ủ dột dề nén sự nghi hoặc dưới đáy lòng, để cho Linh hộ pháp nói tiếp. “Linh, ngươi kể lại cặn kẽ mọi chuyện ngươi biết cho ta nghe đi, ta muốn biết.”

“Nói ra thì rất dài dòng, chuyện đã từ bốn trăm năm về trước rồi. Bốn trăm năm trước Ma giới rất hỗn loạn, thống lĩnh các tộc xưng danh. Giữa các tộc đều chỉ lo tàn sát lẫn nhau, sinh linh đồ thán. Khi đó Ma giới bị bao phủ giữa nhiều lớp mây đen, Thần tộc đứng trên trời nhìn tộc chúng ta diễn trò, ước gì tộc ta tự giết lẫn nhau, không cần bọn họ phải động thủ mà tự tan biến khỏi thế gian.”

Dừng một chút, Linh hộ pháp lại nói tiếp: “Bốn trăm năm trước Quân Thượng là diện hạ của Hồ tộc, phụ thân ngài ấy ”Thái Thường” là thống lĩnh của Hồ tộc, cũng là Hồ vương. Khi đó Hồ tộc xưng bá trong giới mãnh thú ở Ma giới, những yêu ma tộc khác bình thường không dám chọc Hồ tộc. Khi đó phụ thân Quân Thượng, Hồ vương Thái Thường lên lút nảy sinh tình cảm với Hồ vương “Hoa Mị” của Hồ tộc, bỏ mặc Quân Thượng và mẫu thân “Lam Doãn nương nương” của ngài, rồi sinh hạ hài tử của riêng hắn và Hồ vương Hoa Mị, cũng chính là đệ đệ cùng cha khác mẹ với Quân Thượng.”

A Sứu nhíu mày, có chút tức giận nói: ” Tại sao phụ thân sư phụ có thể làm như vậy! Đã có nương của sư phụ và sư phụ rồi, vì sao còn muốn sinh hài tử với nữ nhân khác nữa! Như vậy thì ông ta đặt sư phụ và nương người ở đâu! Lúc ấy sư phụ và nương người có biết không?”

” Lúc đó Quân Thượng bị lừa một lòng bế quan tu luyện pháp thuật nên không biết chuyện. Là Lam Doãn nương nương nghe được người khác nói, sau đó trong cơn tức giận đã đi tìm Hồ vương Hoa Mị. Khi đó Hồ vương Hoa Mị mới vừa sinh hạ của Hồ vương, thân thể hết sức yếu ớt. Lúc ấy Hồ vương dẫn Hồ binh đi đối phó Hùng tộc, cũng không có ở bên cạnh bà ta. Lam Doãn nương nương yên lặng đến Hồ tộc, đánh nhau với Hoa Mị. Nghe nói là đã đánh Hoa Mị đến hấp hối, chờ sau khi Lam Doãn nương nương bỏ đi không lâu thì Hồ vương cũng tắt thở.” Linh hộ pháp nói đến khi miệng đắng lưỡi khô mới ngừng một chút.

A Sứu nghiêm túc, chăm chú nghe, chờ đợi đoạn sau.

“Yêu ma Hồ tộc thấy thống lĩnh của bọn họ chết nên tức giận chạy đi chặn Lam Doãn nương nương vừa mới rời đi không lâu. Lúc trước Lam Doãn nương nương đã đánh một trận với Hoa Mị nên bị tiêu hao hơn phân nửa công lực. Khi bị đám Hồ yêu này ngăn chặn bao vây thì cuối cùng bị trọng thương trốn về Hồ tộc. Trùng hợp đụng phải Hồ vương mới vừa đánh thắng trận trở về, Hồ vương hỏi thăm thuộc hạ thì họ mới kể chuyện Lam Doãn nương nương nổi giận dùng đũa cho Hồ vương nghe. Lúc ấy Hồ vương nghe xong thì rất tức giận, dạy dỗ Lam Doãn nương nương một chút rồi sau đó chạy tới Hồ tộc để thăm Hồ vương.”

— susublue ~ diendan —

A Sứu nghe đến đây thì tức giận đến mức nắm chặt quả đấm, nàng không hiểu vì sao nương sư phụ đi dạy dỗ nữ nhân đoạt nam nhân của mình, hai bên đều bị thương. Cấn rằng, A Sứu hỏi: “Sau đó thế nào? Sau khi trở về từ Hồ tộc, tên bại hoại Thái Thường không đi tìm nương sư phụ gây phiền toái nữa sao?” Không giống với lúc trước, A Sứu gọi thẳng tên Thái Thường, có thể thấy được nàng chán ghét người này cỡ nào.

“Sau đó, sau khi Hồ vương trở về từ Hồ tộc thì âm ỉ một trận với Lam Doãn nương nương ở trong phòng. Về sau, có yêu ma vào phòng thì không thấy Lam Doãn nương nương đâu nữa.” Nói xong, Linh hộ pháp thở dài.

“Không thấy! Có ý gì?” A Sứ bỗng nhiên đứng dậy, kích động hỏi.

“Chính là hồn Lam Doãn nương nương đã rời khỏi thân thể, chết.” Linh hộ pháp cũng đứng dậy.

“Cứ như vậy mà biến mất? Cái tên Thái Thường kia, sao hắn có thể xuống tay được! Sư phụ đâu? Sau khi sư phụ biết thì có phản ứng gì?” Về mặt A Sứ tức giận, trong mắt đầy lửa, nhìn chằm chằm Linh hộ pháp hỏi.

“Về sau Quân Thượng biết chuyện cũng không lập tức xuất quan tìm Hồ vương để hỏi chuyện. Mà là dặn dò yêu ma yêu tướng hỏa táng thi thể Lam Doãn nương nương, sau đó tiếp tục bế quan. Mà lần bế quan này kéo dài hơn năm mươi năm, chờ khi Quân Thượng đi ra thì cả người đều thay đổi. Không chỉ là dung mạo mà khí thể tỏa ra cũng biến hóa nghiêng trời lệch đất, phương diện tu vi pháp thuật cũng tăng tới mức không ai có thể dò xét được. Lúc Quân Thượng xuất quan, chuyện thứ nhất là đi tìm Hồ vương để đánh một trận. Cuối cùng Hồ vương Thái Thường chết, từ đấy Hồ tộc cũng do Quân Thượng thống lĩnh. Mấy cái Ma tộc lúc trước bị Thái Thường chinh phục đều không phục quân thượng ”Giết cha đoạt vị” nên liên hợp lại đối phó Quân Thượng. Cuối cùng tất cả đều bị Quân Thượng đánh trọng thương, không dám dị nghị nữa.”

Nghe tới đây, A Sứ đột nhiên trở nên an tĩnh, lửa giận lúc nãy bỗng chốc tiêu tán. Tiếp lời Linh hộ pháp, A Sứ hỏi: ” Có phải sau đó sư phụ đi đối phó Hồ tộc không?”

“Đúng vậy. Quân Thượng xử lý những yêu ma trong Hồ tộc có thành kiến với người xong thì liền bắt đầu phát động chiến sự với Hồ tộc. Yêu ma Hồ tộc cuối cùng chỉ còn vài tên sống sót. Trong trận chiến này Quân Thượng không tìm được tên đệ đệ cùng cha khác mẹ kia, đây cũng là chuyện mà Quân Thượng không cam lòng nhất.” Trong giọng nói Linh hộ pháp có chút tiếc nuối.

“Không tìm được? Đến giờ vẫn không tìm được sao?” A Sứ kinh ngạc hỏi.

“ Dạ, sau khi Quân Thượng xử lý Hồ tộc xong thì bắt đầu chinh phục yêu ma của các bộ tộc khác. Cho đến khi thống nhất Ma giới, thống trị mấy trăm năm mà vẫn không tìm được đứa bé năm đó Hồ vương và Hoa Mị sinh ra.” Linh hộ pháp nói xong, cúi đầu nhìn thấy bóng của hắn đã nằm ngay dưới chân, dienxdaffnlequysdoon ngửa đầu nhìn trời thì phát hiện đã đến giữa trưa.

“Nói nhiều như vậy tiểu chủ cũng đã biết được quá khứ của Quân Thượng rồi. Quân Thượng không thích có người bàn tán chuyện của người, cũng không thích có người nhắc tới quá khứ của người. Xin tiểu chủ làm bộ như không biết gì, nhất định phải dấu ở trong lòng, đừng để cho Quân Thượng biết là thuộc hạ nói, nếu không sau này sẽ không gặp cũng không nghe được thuộc hạ nói chuyện.” Linh hộ pháp cầu khẩn nhìn A Sứ.

“Ừ, ta biết rồi. Đây là bí mật giữa hai chúng ta, ta sẽ không để cho người khác biết.” A Sứ nghiêm túc bảo đảm với Linh hộ pháp.

“Tiểu chủ đã đồng ý với thuộc hạ, người nhất định phải giữ chặt miệng!” Linh hộ pháp còn chưa yên tâm, hiện tại có chút hối hận. Sao hắn lại đi nhiều chuyện vậy, Ma quân ghét nhất là có ai nói cho tiểu chủ biết!

“Ừ, ta biết rồi, nhất định sẽ không nói lỡ miệng!” A Sứ cẩn thận nói.

Thấy A Sứ nghiêm túc hứa, Linh hộ pháp biết rõ A Sứ đã nhớ kỹ nên cũng yên lòng. Nói: “Tiểu chủ, giờ cũng đã giữa trưa, người còn chưa ăn sáng, chúng ta nhanh hồi cung dùng bữa đi! Đói bụng hại thân thể thì cũng không hay!”

A Sứ gật đầu, có chút dăm chiêu nhìn lướt qua cửa hậu cung, xoay người bỏ đi. Linh hộ pháp nịnh nọt đi theo phía sau, tán gẫu hỏi xem trưa nay A Sứ muôn ăn gì.

25. Chương 25: Lớn Lên Trong Một Đêm

Edit: susubluue

Một lần ăn hết ba viên Ma quả trăm năm nên A Sứ trưởng thành chỉ trong một đêm. Dáng người cao gầy, đầu tóc biến từ màu đỏ rực lửa thành màu đen, dài tới thắt lưng. Khuôn mặt vốn dĩ đáng yêu này lại trở nên tinh xảo mê người.

Ma nữ Lăng Sương hầu hạ A Sứ, sáng sớm tinh mơ đi vào tắm điện nhìn thấy A Sứ như vậy thì ngây ngẩn, ngay cả nước trong chậu đồng vương vãi ra ngoài cũng không biết.

“Lăng Sương? Giờ gì rồi?” A Sứ mơ mơ màng màng vươn tay dụi mắt, nửa ngồi, hỏi.

Cuối cùng Lăng Sương cũng hoàn hồn, chỉ A Sứ kinh hô: “Tiểu chủ! Người trưởng thành rồi!”

A Sứ không rõ chuyện gì, ngơ ngác cúi đầu, vẻ mặt mê hoặc. Hỏi: “Người đang nói cái gì?”

“Tiểu chủ! Thuộc hạ nói người trưởng thành rồi! Không tin thì người soi gương đi!” Lăng Sương để chậu đồng xuống, dienxdafnllequysdoon cấp tốc chạy tới trước bàn trang điểm cầm lăng kính, chạy về bên cạnh A Sứ, đưa gương lên cho A Sứ xem.

Nhìn thấy người trong gương, A Sứ có chút tò mò, vươn tay sờ sờ mặt mình, còn nhéo mấy cái. Thấy người trong gương cũng làm cùng một động tác với nàng, A Sứ đột nhiên nở nụ cười. “Lăng Sương, ta lớn rồi phải không?”

“Đúng! Tiểu chủ, người trưởng thành rồi! Mau đứng lên cho thuộc hạ xem thử người thay đổi thế nào!” Lăng Sương kích động nói. Trừ Ma quân ra, nàng sống mấy trăm năm mà vẫn chưa từng gặp được mỹ nhân nào ở Ma giới như thế!

A Sứ ngoan ngoãn vén chăn lên, xuống giường. Bởi vì thân thể lớn lên, nên chèn ép áo lót tối qua mặc, cũng vì vậy mà phác họa sắc nét được đường cong cơ thể nàng. A Sứ vừa đứng lên thì đã cao hơn Lăng Sương một cái đầu. Vốn dĩ A Sứ luôn ngưỡng mộ Lăng Sương cao, nhưng bây giờ lớn lên thì lại thấy không quen.

Lăng Sương hưng phấn vươn tay sờ soạng người A Sứ. Nàng sờ eo nhỏ, sau đó sờ cái mông có chút vểnh lên của A Sứ, sờ soạng mái tóc đen như mực dài đến giữa lưng, cuối cùng từ phía sau mò lên trước ngực A Sứ, nhéo hai cái. Cảm giác được thịt rất mềm, tay Lăng Sương có chút run rẩy.

A Sứ bị Lăng Sương mò mẫm có chút không được tự nhiên, lúc này mới chú ý tới nàng đang sờ phần căng tròn trước ngực mình. A Sứ hiếu kỳ hỏi: “Lăng Sương, sao chỗ này của ta lại nhiều thịt như vậy?”

“Tiểu chủ, người đã trưởng thành rồi, nữ tử trưởng thành thì nơi này đều to lên. Giống như lúc người ở học viện, bên dưới bị chảy máu vậy. Tiểu chủ, nhớ kỹ, sau này người là đại cô nương, ngàn vạn lần không thể để cho yêu ma nam giới đến gần! Càng không thể để nam giới chạm vào người!” Lăng Sương nghiêm túc dạy bảo A Sứ. Trong lòng bắt đầu lo lắng: Ai da, tiểu chủ đẹp như vậy, sau này nhất định bị rất nhiều nam giới ngấp nghé! Tuy rằng Lăng Sương chăm sóc A Sứ thời gian không dài, nhưng tối thiểu vẫn nhìn A Sứ lớn lên. Vừa nghĩ tới ánh mắt nhìn tiểu chủ của những tên yêu ma kia thì trong lòng Lăng Sương cũng có chút tức giận, có cảm giác khó chịu vì hài tử mình lớn lên lại bị sói hoang ngấp nghé.

A Sứ hiểu rõ gật đầu, tiếp đó đột nhiên cúi đầu nhìn chằm chằm bộ ngực bằng phẳng của Lăng Sương, chỉ ngực Lăng Sương hỏi: “Lăng Sương, vậy sao nơi đó của người không có nhiều thịt?”

Nghe vậy, Lăng Sương lúng túng, trong lòng hơi buồn bã. Qua một hồi lâu mới gượng cười giải thích cho A Sứ hiểu: “Tiểu chủ, không phải ngực của nữ tử nào cũng giống nhau. Có vài nữ tử ngực không nhiều thịt nên mới bằng phẳng. Cũng có vài người ngực nhiều thịt nên đầy đặn. Trên đời nhiều nữ tử như vậy nhưng tất cả đều không giống nhau.”

A Sứ cái hiểu cái không gật đầu, nói: “Giống như vậy phải không, ngực Tiểu Hoa cũng hơi to. Thì ra ngực mỗi nữ nhân đều không giống nhau. Vậy Lăng Sương, rốt cục là ngực lớn tốt hay là ngực bằng phẳng mới tốt vậy?”

Lăng Sương cảm thấy mình bị đả kích, nhưng nhìn vào đôi mắt hiếu kỳ của A Sứ, nên đành phải kiên nhẫn giải thích: “Cái này, mỗi cái đều có chỗ tốt. Ví dụ như, lúc làm việc, ngực phẳng sẽ không mệt như ngực lớn. Nếu có ngực phẳng khi làm việc sẽ tương đối dễ dàng hơn một chút. Nhưng từ góc độ nam tử thì họ lại thích nữ nhân ngực lớn hơn.”

“Nam nhân thích ngực lớn hơn sao? Như vậy thì sư phụ cũng thích đúng không?” A Sứ mở to hai mắt cúi đầu nhìn Lăng Sương.

— susublué ~ diendan —

Đối với câu hỏi của A Sứ, Lăng Sương cảm thấy có chút đau đầu. Suy nghĩ một chút rồi đáp: “Tiểu chủ, cũng không phải tất cả nam nhân đều thích nữ nhân ngực lớn. Nói như thế, nếu như một nam nhân yêu người thì dù ngực người phẳng hay lớn, hẳn đều không để ý. Yêu ai yêu cả đường đi, tất cả mọi thứ thuộc về người hẳn đều thích.”

“Yêu? Ta từng thấy chữ này rất nhiều lần trong sách, nhưng ta vẫn không hiểu ý của nó.” Về mặt A Sứ khó hiểu.

Nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, Lăng Sương biết có yêu ma mang đồ ăn sáng đến Thượng Duyên Điện. Thấy quần áo A Sứ không chỉnh tề thì vội vàng nói: “Tiểu chủ, chúng ta thay quần áo rửa mặt trang điểm trước, dùng bữa sáng xong rồi mới thảo luận vấn đề này tiếp được không?”

Cúi đầu nhìn bộ dáng của mình bây giờ, A Sứ gật đầu: “Ừ, chờ ăn xong bữa sáng, chúng ta bàn tiếp.”

Lăng Sương hưng phấn xoa tay, đi lấy y phục cho A Sứ. Nàng nhất định phải giúp tiểu chủ mặc thành mỹ nữ, xinh đẹp làm mù mắt mọi người!

Tóc A Sứ quá dài, Lăng Sương gặp chút khó khăn nên nàng lấy một nửa tóc quấn vài vòng rồi dùng dây cột tóc màu xanh ngọc buộc lại. Những sợi tóc còn lại thì đã nó xõa xuống sau lưng. Bởi vì bên trong điện không có y phục phù hợp với A Sứ nên Lăng Sương chạy ra ngoài, tìm một bộ quần áo màu xanh đậm thay cho A Sứ.

Chuẩn bị xong, A Sứ như hoa được thêu trên gấm, vốn đã đẹp nay lại càng gợi cảm hơn. Lăng Sương hết sức hài lòng với cách ăn mặc của A Sứ, lúc này mới dẫn A Sứ ra khỏi tấm điện.

Linh hộ pháp đã sớm dẫn yêu ma đưa đồ ăn sáng đến đợi một lúc lâu, nghe thấy có tiếng bước chân, hẳn ngẩng đầu nhìn qua. Khi thấy một nữ tử xa lạ nhưng lại hơi quen thuộc thì kinh ngạc. Không chỉ là Linh hộ pháp, các yêu ma khác trong Thượng Duyên Điện nhìn thấy A Sứ đều bị kinh sợ.

“Tiểu chủ?” Linh hộ pháp hoàn hồn, có chút không dám tin.

“Là ta! Linh, ta trưởng thành rồi! Người xem, ta cao hơn!” A Sứ chạy đến trước mặt Linh hộ pháp, dạo quanh một vòng.

Thấy có vài yêu ma nam trợn mắt nhìn chằm chằm A Sứ, miệng mở rộng đến sắp chảy nước miếng. Lăng Sương lớn tiếng quát: “Các người nhìn cái gì đó! Bất kính với tiểu chủ, cần thận căn cốt của các người!”

Bị Lăng Sương đột nhiên mắng to, mấy yêu ma nam vội vàng cúi đầu xuống. Mặc dù mỹ nhân nhìn đã mắt, nhưng mạng nhỏ và tu vi của mình vẫn quan trọng hơn!

Lăng Sương hét xong, Linh hộ pháp cũng chú ý đến mấy ánh mắt phía sau hẳn, bất mãn nhăn mày lại, lên tiếng dặn dò: “Các người để đồ ăn sáng xuống, ra ngoài phòng canh chừng đi!”

Mấy yêu ma nam không có bất kỳ dị nghị, làm theo lời dặn dò dọn hết thức ăn ra bàn rồi sau đó cúi đầu lui ra ngoài.

Chờ bọn họ đều đã đi hết, Linh hộ pháp mới mở miệng hỏi A Sứ: “Tiểu chủ, người đã ăn hết ba viên Ma quả rồi sao? Người vẫn còn có thể nuốt trôi đồ ăn nữa sao?” Nếu biết sớm A Sứ dùng Ma quả thì hôm nay Linh hộ pháp sẽ không kêu người đưa đồ ăn sáng tới Thượng Duyên Điện nữa. Dù sao ăn một viên Ma quả là có thể không ăn cơm tới mấy ngày.

A Sứ sờ bụng, chắc chắn gật đầu: “Có thể! Chờ ta ăn sáng xong, ta muốn đến Lăng Hoa Điện gặp sư phụ! Nhìn thấy ta trưởng thành, nhất định sư phụ sẽ rất vui mừng!” A Sứ kiêu ngạo nâng cằm lên.

“Tiểu chủ, Quân Thượng đang bế quan, người đừng đi quấy rầy.” Linh hộ pháp khuyên nhủ.

“Ta không có quấy rầy! Ta đứng ngoài điện thôi, sẽ không đi vào!” A Sứ bĩu môi.

Linh hộ pháp không phản bác được, không còn gì để nói nên ngậm miệng lại.

A Sứ không thể chờ đợi được nữa, nghĩ phải nhanh chóng đến Lăng Hoa Điện, ăn qua loa gì đó rồi nuốt nguyên một quả táo, liền chạy về phía Lăng Hoa Điện. Linh hộ pháp nhìn thấy có chút không đành lòng, nhin không được lên tiếng nói: “Tiểu chủ, người ăn từ từ thôi, không có ai giành với người!”

Ồ ồ ư ư một tiếng, A Sứ tiếp tục ăn, không dừng động tác lại.

Chờ A Sứ ăn xong, súc miệng xong, liền chạy về phía Lăng Hoa Điện. Linh hộ pháp theo đuôi phía sau, liên tục kêu A Sứ, nói năng chậm một chút, chú ý hình tượng!

Thấy A Sứ đi cùng Linh hộ pháp thì Lăng Sương mới thở phào nhẹ nhõm. Dặn dò yêu ma thu dọn đồ ăn dư, còn mình thì đi tìm sách viết về tình cảm, bắt đầu nghiên cứu. Tuy tiểu chủ không để bụng, nhưng khó bảo toàn sau này lúc nhàm chán sẽ không hỏi lại, hỏi nàng “Yêu” là cái gì. Nàng phải nghiên cứu kỹ một chút, đến lúc đó mới có thể giải thích rõ ràng cho tiểu chủ nghe.

26. Chương 26: Quấy Rầy Ma Quân Bế Quan

Edit: susublu

Chạy thật nhanh một đường đến Lăng Hoa Điện, A Sứ chậm rãi dừng lại. Điều này khiến Linh hộ pháp thở phào nhẹ nhõm, tận tình khuyên bảo dạy dỗ: “Tiểu chủ, bây giờ người đã trưởng thành, khác với trước kia, đại cô nương phải chú ý hình tượng!”

“Ừ, ta sẽ chú ý, bây giờ ta sẽ chú ý.” A Sứ ngoan ngoãn gật đầu, động tác chậm chạp, khí chất như hoa lan, chậm rãi đi về phía cửa chính Lăng Hoa Điện.

Từ xa xa đã nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp như hoa chạy về nơi này, sau lưng còn có Linh hộ pháp chân chó đi theo. Hàn hộ pháp mơ hồ đoán được thân phận của người đến, mặc dù trong lòng có chút khiếp sợ, nhưng trên mặt vẫn không để lộ biểu cảm gì mà vẫn rất lạnh nhạt. Thấy A Sứ đến gần thì Hàn hộ pháp đi lên trước ngăn cản, chấp tay thỉnh an: “Thuộc hạ tham kiến tiểu chủ.”

“Ừ, chào Hàn hộ pháp. Ta đến thăm sư phụ một chút.” Lúc này A Sứ nghiêm trang, hoàn toàn mất hết vẻ điên cuồng chạy tới đâu như lúc này mà cực kỳ thục nữ.

“Quân Thượng bế quan, tiểu chủ không thể đi vào!” Hàn hộ pháp nghiêm mặt, nói với A Sứ.

“Ta biết rõ! Ta không có muốn đi vào, ta đứng bên ngoài nhìn sư phụ không được sao? Ta nói với người vài câu không được sao?” A Sứ liếc mắt. Ở trong học viện cũng không học được pháp thuật gì, nhưng A Sứ học được không ít thứ, trọn mắt cũng chính là một trong những điều mà A Sứ học được.

Thấy A Sứ khinh khỉnh, Hàn hộ pháp co giật khóe miệng. Từ khi nào mà tiểu chủ trở nên khinh bỉ người như vậy? Thái độ Hàn hộ pháp kiên quyết, không chịu nhượng bộ. “Tiểu chủ, Quân Thượng đang bế quan, xin người không nên quấy rầy!”

“Người cũng nói là sư phụ đang bế quan, có kết giới lớn như vậy, ta chỉ đứng bên ngoài nói vài câu thôi, sao người có thể nghe được chứ!” Nói xong, A Sứ hừ một tiếng.

Hàn hộ pháp không phản bác được nên liếc mắt nhìn qua Linh hộ pháp đứng phía sau A Sứ, dùng ánh mắt áp bách hẳn, ý bảo Linh hộ pháp dẫn A Sứ đi.

Ai ngờ Linh hộ pháp lại tỏ vẻ mặt đắc ý, lên tiếng nói: “Quân Thượng hạ kết giới không cho phép bất cứ ai vào quấy rầy, nhưng chưa từng nói không cho phép ai đứng bên ngoài nói chuyện. Tiểu chủ chỉ đứng bên

ngoài nói vài câu thôi, cũng không bước vào Lăng Hoa Điện nên không hề chống lại mệnh lệnh của Quân Thượng.” Tiểu nhân, người muốn ta đi hướng Đông, ta càng muốn đi hướng Tây!

Hàn hộ pháp xưa nay vẫn luôn bình tĩnh nghe thấy hấn nói vậy thì vẻ mặt có chút tức giận. Sắc mặt bất thiện nhìn chằm chằm Linh hộ pháp, lạnh giọng nói: “Tiểu chủ đứng bên ngoài nói chuyện chính là đang quấy rầy Quân Thượng bệ quan!”

“Người dựa vào cái gì không cho ta đứng bên ngoài nói chuyện? Sư phụ có hạ mệnh lệnh không cho phép ta đứng bên ngoài nói chuyện sao?” A Sứ trừng mắt nhìn Hàn hộ pháp một cái. Cái tên Đại hộ pháp này thật xấu, không cho nàng nói chuyện với sư phụ.

Hàn hộ pháp không nói lại được nên im miệng không nói nữa, cũng lười xen vào chuyện này.

Thấy Hàn hộ pháp không lên tiếng phản bác nữa, A Sứ hài lòng. Đi qua Linh hộ pháp đến chỗ bậc thang ngoài cửa lớn, ngồi xuống. Linh hộ pháp thấy thế, cũng liền gấp gấp đi qua ngồi bên cạnh A Sứ.

A Sứ chống khuỷu tay lên đầu gối, tay chống cằm, không coi ai ra gì bắt đầu tán gẫu. “Sư phụ, tối hôm qua ta ăn một lúc ba viên Ma quả, sáng nay thức dậy phát hiện mình đã trưởng thành. Mặt ta cũng đã thay đổi, màu tóc cũng thay đổi, tóc cũng dài hơn, nên ta đã búi lên. Sư phụ, ta còn cao hơn nữa! Ngực ta cũng lớn hơn, bắt đầu phồng to lên. Lăng Sương nói với ta, nữ tử trưởng thành đều như vậy. Nàng còn nói với ta...”

“Khụ khụ!” Hàn hộ pháp đứng bên cạnh không nghe nổi nữa nên ho mạnh hai tiếng, ngắt ngang lời A Sứ.

“Người làm sao vậy! Âm ỉ cái gì!” A Sứ bất mãn trừng mắt nhìn Hàn hộ pháp.

Hàn hộ pháp thấy Linh hộ pháp không những không ngăn cản mà còn đứng một bên cười trộm, có chút tức giận nói thẳng: “Xin tiểu chủ đừng đứng trước mặt bọn thuộc hạ mặt nói trắng ra hết như vậy!”

“Ai bắt các người nghe? Ta nói cho sư phụ ta nghe, không cho các người nghe! Vô lễ chớ nghe có hiểu không? Mau bịt lỗ tai lại đi!” A Sứ mắt húng máng.

Đối mặt với A Sứ khóc la om sòm, Hàn hộ pháp không biết nên làm gì cho phải, đành phải hạ mệnh lệnh với ma sĩ đang trực xung quanh: “Mau bịt lỗ tai lại hết! Không được phép nghe!”

Ma sĩ nghe lệnh, dùng pháp thuật chặn lỗ tai lại. Thấy tất cả ma sĩ đều chặn lỗ tai thì Hàn hộ pháp cũng dứt khoát chặn lỗ tai mình, tai yên tĩnh không nghe thấy gì cả!

Thấy vậy A Sứ hài lòng hừ một tiếng, tiếp tục nói tiếp.

Trong Lăng Hoa Điện, từ lúc A Sứ đến gần Lăng Hoa Điện, Đoạn Thần đã cảm giác được. Dừng niệm chú, rút hết kết giới xung quanh. Xuyên qua chướng ngại vật tầng tầng lớp lớp, Đoạn Thần chăm chú nhìn động tĩnh ngoài điện.

Đoạn Thần nhìn thấy sự thay đổi của A Sứ cũng không thấy khiếp sợ. Đoạn Thần không bị sự thay đổi của A Sứ dọa sợ mà lại bị lời nói của A Sứ chọc giận. Cái đồ xấu xí này, diện mạo ai cho nàng lá gan nói mấy lời khuê mật như vậy trước mặt nhiều yêu ma nam như vậy! Thấy A Sứ vẫn còn thao thao bất tuyệt, miệng không ngừng nói những chuyện riêng tư của nữ nhân thì Đoạn Thần nhin không được nữa.

“Viêm hộ pháp, người đi ra ngoài đuổi nàng đi cho bản quân!” Đoạn Thần ra lệnh cho Viêm hộ pháp lạnh mặt đang đứng bên phải.

“Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh!” Mặc dù Viêm hộ pháp không nhìn thấy tình huống bên ngoài nhưng động tĩnh bên ngoài truyền vào, hấn cũng nghe thấy giọng nói của nàng rất rõ ràng. Nhưng vì Ma quân ở bên cạnh nên Viêm hộ pháp cố gắng đè nén chính mình, không dám có biểu cảm gì khác thường. Hiện tại nhận được mệnh lệnh, Viêm hộ pháp lập tức động thân đi ra ngoài.

A Sứ đang lằm bằm lầu bầu nói, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa, sững sờ một lúc rồi mới mở miệng mong đợi nói: “Sư phụ!” Vừa kêu vừa đứng lên xoay người lại, thấy chỉ có Viêm hộ pháp đi ra, A Sứ đang mong đợi thấy vậy thì lập tức sụp mặt xuống. Mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Viêm hộ pháp, A

Sửu bất mãn hỏi: “Sư phụ ta đâu? Tại sao là người? Không phải là nói dù là ai cũng không được đi vào quấy rầy sư phụ sao? Dựa vào cái gì mà người có thể vào!”

“Thuộc hạ gặp qua tiểu chủ. Quân Thượng kêu thuộc hạ đi ra, mời tiểu chủ rời đi!” Viêm hộ pháp không nịnh hót lên tiếng nói, sống lưng thẳng tắp, giọng nói nghe không ra vui hay buồn.

“Sư phụ kêu ta đi?” A Sửu có chút không dám tin.

“Dạ, Quân Thượng nói như vậy.” Viêm hộ pháp bình tĩnh trả lời A Sửu.

“Vì sao người lại nói ta đi?” A Sửu ép hỏi.

“Tiểu chủ quấy rầy Quân Thượng bẽ quan.” Viêm hộ pháp giải thích.

“Trước khi đi ta muốn hỏi rõ ràng. Không phải là nói không ai được vào Lăng Hoa Điện sao? Vì sao người có thể vào!” Ánh mắt A Sửu sắc bén, nhìn thẳng Viêm hộ pháp. Hoàn toàn quên mất chuyện Viêm hộ pháp ở trong Lăng Hoa Điện để chăm sóc Đoạn Thần.

“Thuộc hạ được Quân Thượng sắp xếp ở trong điện để hầu hạ.” Viêm hộ pháp không sợ ánh mắt của A Sửu chút nào, cũng không tránh né, bình thản nói.

“Vậy người chăm sóc sư phụ cho tốt đi! Người không muốn ta quấy rầy thì ta không quấy rầy nữa!” A Sửu tức giận xoay người lại, cất bước bỏ chạy.

Đi được hai bước, nhớ tới cái gì đó, A Sửu bỗng nhiên xoay người hỏi: “Không biết lúc nào Viêm hộ pháp mới bắt đầu dạy ta võ công?”

“Thuộc hạ sẽ hỏi Quân Thượng, tất cả đều chờ Quân Thượng sắp xếp!” Viêm hộ pháp nghiêm túc trả lời A Sửu.

“Tốt lắm! Người hỏi sư phụ cho rõ ràng đi! Để sư phụ ta bẽ quan thật tốt!” A Sửu cắn răng nói xong cũng không quay đầu lại mà sải bước rời đi.

Linh hộ pháp khó chịu nhìn Viêm hộ pháp và Hàn hộ pháp, đuổi theo sát A Sửu.

27. Chương 27: Bị Phát Hiện Trốn Khỏi Cung

Edit: susubluue

Liên tiếp mấy ngày, A Sửu cảm thấy có chút phiền chán. Muốn gặp Đoạn Thần lại không gặp được, cũng không thể chạy tới nói chuyện với Đoạn Thần. A Sửu nhàm chán, vẽ mặt chán ghét nằm sấp ở trên bàn, buồn bã ỉu xìu gặm một miếng bánh quế hoa cao.

Linh hộ pháp nhìn thấy A Sửu bực bội, cố gắng nói chút chuyện lý thú cho nàng nghe. Nhưng nhìn A Sửu nghe như không nghe, thì Linh hộ pháp nói một nửa cũng không muốn nói nữa.

Trong điện đột nhiên yên tĩnh lại, A Sửu biếng nhác nằm sấp trên bàn như người không xương, không biết nghĩ đến cái gì đột nhiên ngồi thẳng người lên, phấn khích lên tiếng nói: “Linh, chúng ta xuất cung đi! Sư phụ bẽ quan không thể đi quấy rầy người. Nhưng người cũng không nói là không cho ta xuất cung? Ta buồn muốn chết rồi, người dẫn ta xuất cung đi dạo đi?”

Linh hộ pháp khó xử, đau khổ nói: “Tiểu chủ, không được Quân Thượng cho phép, người không thể tùy tiện xuất cung.”

“Nhưng sư phụ bẽ quan rồi! Chúng ta vụng trộm ra ngoài, chỉ cần mọi người không nói thì sao người biết được!” A Sửu nói xong liền nhìn về phía Lăng Sương và Tiểu Hoa đang đứng một bên đợi lệnh.

“Tiểu chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ không nói!” Nhận được ánh mắt của A Sửu, Tiểu Hoa liền bày tỏ thái độ nịnh hót trước.

Thấy thế sắc mặt Lăng Sương cũng không được tốt. Nhìn thấy vẻ mặt uy hiếp và hoài nghi của A Sứ, dienxdaffnllequysdoon Lăng Sương chỉ có thể gặt đầu, phụ họa theo: “Thuộc hạ cũng nhất định giữ bí mật giữ gìn tiểu chủ!”

A Sứ hài lòng, quay đầu nhìn Linh hộ pháp. “Linh, người xem, các nàng đều không nói, còn đồng ý giúp ta giữ bí mật. Người dẫn ta xuất cung đi dạo đi! Chúng ta cẩn thận một chút, không bị phát hiện là được mà! Nếu như cuối cùng bị sư phụ phát hiện, cùng lắm thì một mình ta chịu trách nhiệm, nhất định sẽ không để cho các người bị liên lụy!” A Sứ rất ngấm khí vỗ vỗ ngực mình.

Bị bức bách nên Linh hộ pháp bất đắc dĩ đồng ý. Dẫn A Sứ ra ngoài, dùng huyền thuật biến hóa và A Sứ thành lá cây, bay theo gió ra khỏi Ma cung.

Đến đường cái ồn ào náo nhiệt, vẻ hậm hực của A Sứ bỗng chốc biến mất theo gió. Hiếu kỳ mở hai mắt sấp lại gần bên này bên kia. Thấy A Sứ như vậy, Linh hộ pháp liền hối hận. Sớm biết hậu quả thế này thì hẳn sẽ không dẫn tiểu chủ ra ngoài!

A Sứ hứng thú đến gần đám đông, bị chuyện thú vị hấp dẫn, vốn không phát hiện phần đông ánh mắt đều nhìn về phía nàng. Linh hộ pháp tỉnh táo lại, lúc hoàn hồn thì mới phát hiện có gì đó không đúng. Sao đám yêu ma này lại cứ nhìn bọn họ chằm chằm vậy? Không, nói đúng hơn là nhìn chằm chằm A Sứ!

Linh hộ pháp lập tức đi đến trước mặt A Sứ, dùng thân hình cao lớn ngăn cản tầm mắt của mọi người.

Hành vi đột ngột này của Linh hộ pháp khiến A Sứ bất mãn, lẩm bẩm đẩy hẳn ra. “Linh, người làm cái gì vậy? Ta đang thấy thú vị! Có vài thứ ta chưa từng thấy qua, người tránh ra, ta muốn xem!”

Khi thấy nhiều yêu ma nam chảy nước miếng ánh mắt mắt hờn thì Linh hộ pháp mới biết vì sao bọn chúng lại nhìn chằm chằm A Sứ. Trong lòng thầm hận, A Sứ đẹp như vậy, sao hẳn lại quên dùng phép thuật che lại dung mạo của người chứ!

“Tiểu chủ! Chúng ta đi trước thôi, chờ thuộc hạ che dung nhan của người lại rồi mới tiếp tục đi dạo được không? Dung mạo của người khiến nhiều người chú ý quá, bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, lỡ như ma sĩ tuần tra trong đô thành chú ý tới thì sẽ bị người ta hoài nghi truy cứu hỏi rõ thân phận!” Linh hộ pháp ôn tồn nói với A Sứ.

Nghe vậy thì A Sứ mới chú ý tới đám yêu ma trên đường đều đang ngó nàng. Ánh mắt có chút kỳ lạ, còn có vài tên chảy nước miếng nữa. Thật là kỳ quái, nàng cũng không phải đồ ăn, sao lại nhìn chằm chằm nàng rồi còn chảy nước miếng chứ? Đột nhiên A Sứ toàn thân rung mình một cái, gặt đầu thật mạnh.

Thấy A Sứ đồng ý, Linh hộ pháp vung tay lên, huyền quang lóe sáng, hẳn và A Sứ đột nhiên biến mất trước mắt mọi người khiến đám yêu ma trên đường lập tức bưng tỉnh, bắt đầu đàm luận về dung mạo của A Sứ.

Sau khi Linh hộ pháp dùng phép thuật che dung nhan của A Sứ lại, nhìn thấy dung mạo nàng bình thường thì mới cho phép A Sứ tiếp tục đi dạo phố. Cao hứng đi dạo một ngày, A Sứ và Linh hộ pháp lặng lẽ trở về Ma cung. Tắm rửa xong liền vui vẻ đi ngủ.

Trong Lăng Hoa Điện, Viêm hộ pháp không hiểu vì sao Ma quân lại muốn bết quan. Vốn dĩ cho rằng Ma quân bị thương, bết quan là vì muốn bình tĩnh lại để dưỡng thương. Không ngờ, sau khi Ma quân dùng xong ba viên Ma quả ngàn năm thì thân thể đã chuyển biến tốt đẹp. Mỗi ngày núp trong Lăng Hoa Điện phê duyệt sổ con, chăm lo việc nước, quan tâm đến cuộc sống của con dân Ma tộc. Đúng, chính là trốn! Nghĩ đến đây, Viêm hộ pháp cũng hiểu được chút ít. Ma quân đang trốn tiểu chủ! Nhưng vì sao Ma quân lại trốn tiểu chủ chứ? Viêm hộ pháp lại bắt đầu trầm tư.

Mấy ngày nay, đề phòng A Sứ đến Lăng Hoa Điện quấy rầy hẳn vào ban ngày, Đoạn Thần dứt khoát điều chỉnh thời gian làm việc và nghỉ ngơi của mình. Ban đêm, lúc A Sứ ngủ thì Đoạn Thần bắt đầu vội vàng phê duyệt sổ con. Vào ban ngày, A Sứ hoạt động thì hẳn liền nghỉ ngơi. Đoạn Thần dự định như thế, cảm thấy sắp xếp như vậy là không sai.

Mất thấy đã canh ba, Đoạn Thần để Viêm hộ pháp đem sổ con đã phê duyệt ra ngoài, thuận tiện lấy vào một ít sổ con mà ban ngày được đưa đến Lăng Hoa Điện.

Viêm hộ pháp ôm sổ con trở về, sắc mặt có chút cổ quái. Đoạn Thần chú ý thấy thì thuận miệng hỏi: “Sao vậy? Mới ra ngoài một chuyến mà sắc mặt đã thay đổi.”

“Khởi bẩm Quân Thượng, lúc thuộc hạ lấy sổ con, không cẩn thận làm rách vài quyển, nhìn thấy nội dung bên trong.” Viêm hộ pháp đặt sổ con lên bàn, sắp xếp lại thật tốt.

“A? Nội dung gì mà lại làm cho sắc mặt ngươi trở nên kỳ quái như vậy?” Đoạn Thần có chút hăng hái chống cằm hỏi.

“Thuộc hạ thấy có ma sĩ viết trên sổ con: Ban ngày, đám yêu ma ở phố Thái An tận mắt nhìn thấy một mỹ nữ hiếm có. Mọi người cảm thấy vị mỹ nữ kia cần được tiến cung, chỉ với dung mạo xuất sắc thì cũng có thể hầu hạ bên người Quân Thượng. Còn nói là tuổi Quân Thượng cũng không nhỏ nữa, Ma tộc mãi không có điện hạ thì rất bất lợi. Các con dân yêu ma đều sốt ruột giùm Quân Thượng, còn thỉnh cầu Quân Thượng vì Ma tộc mà suy tính một chút.” Viêm hộ pháp nói xong thì cúi đầu xuống.

Nghe xong Viêm hộ pháp kể xong, sắc mặt Đoạn Thần rất bình tĩnh, nhàn nhạt hỏi: “Mỹ nữ hiếm thấy? Vậy thân phận thế nào?”

“Cái này tạm thời không ai biết. Chỉ nghe nói là đột nhiên xuất hiện trên đường vào ban ngày, nhưng chỉ trong trong chớp lát liền bị tên yêu ma nam bên cạnh ngăn chặn. Sau đó hai người đột nhiên biến mất trước mắt mọi người. Động tác nhanh chóng khiến mọi người không kịp phản ứng.” Viêm hộ pháp nghiêm túc trả lời.

“Không ai biết? Người có chút tư sắc trong Ma tộc đều đã đăng ký sao lại không ai biết được?” Đoạn Thần buồn cười, đầu ngón tay khẽ gõ bàn trà.

“Đúng là không ai biết, đây cũng là điều mọi người cảm thấy kỳ quái. Cho nên mới trình sổ con lên, muốn tìm ra mỹ nữ kia.” Viêm hộ pháp rút một quyển sổ con từ trong xấp sổ vừa mới mang về, diện*dafn;le3#quysdo0n cung kính đặt trước mắt Đoạn Thần.

Đoạn Thần vừa mở sổ con ra nhìn nội dung thì sắc mặt liền lạnh như sương, vươn tay ném sổ con qua một bên. Cẩn rặng cười lạnh nói: “Có mỹ nữ hiếm thấy, tóc đen như mực, dài tới thắt lưng. Yêu ma nam bên cạnh, thân cao tám thước, cổ tay có vòng hoa củ ấu màu xanh”. Vòng hoa củ ấu màu xanh! Tốt! Rất tốt! Dám chống lại mệnh lệnh của bản quân, trốn bản quân xuất cung, xem ra là do ở trong cung quá nhàn nên không có việc gì làm. Viêm hộ pháp, ngày mai ngươi bắt đầu đi dạy nàng tập võ!”

“Dạ! Thuộc hạ tuân mệnh!” Viêm hộ pháp không hỏi Ma quân thân phận của nữ tử đó, bởi vì từ lúc xem nội dung trong sổ con thì Viêm hộ pháp đã đoán ra thân phận của mỹ nữ hiếm thấy đó rồi. Vòng tay củ ấu màu xanh, đây là thứ mà chỉ có tứ Đại hộ pháp đẳng cấp trong Ma tộc mới có thể đeo! Điểm này, ngoại trừ Ma quân và những yêu ma ngang cấp ra thì những người khác đều không biết. Quả nhiên, Linh hộ pháp quá ngu xuẩn! Ăn vụng mà cũng không biết chùi mép!

28. Chương 28: Múa Võ Ngoài Lăng Hoa Điện

Edit: susubluce

Ở phía Đông, trời còn chưa sáng, A Sừ đã bị Lăng Sương quát.

“Lăng Sương, làm sao vậy? Ta còn chưa ngủ đủ mà? Chưa muốn dậy!” Kéo chăn che mặt lại, giọng A Sừ có chút khàn khàn.

“Tiểu chủ, Viêm hộ pháp đến. Hắn nói phụng lệnh Quân Thượng, đến dạy võ công cho người. Viêm hộ pháp nói, nếu một phút đồng hồ sau người còn chưa đến thì sau này mỗi ngày đều sẽ huấn luyện thêm nửa canh giờ nữa. Người mau dậy đi!” Lăng Sương khuyên nhủ.

Nghe vậy, A Sừ lập tức tỉnh lại. vén chăn lên rời giường, hung hăng xoa mặt, nói với Lăng Sương: “Vậy người mau rửa mặt cho ta!”

Chờ A Sứ thay quần áo, rửa mặt, ăn sáng xong thì đã qua một phút đồng hồ. Nhìn thấy Viêm hộ pháp lạnh mặt đứng nghiêm trang thì A Sứ lúng túng cười hỏi: “Viêm hộ pháp, sao lại đột nhiên bắt đầu luyện võ? Người không nói sớm cho ta biết, ta không có chuẩn bị gì cả.”

“Đêm qua đột nhiên Quân Thượng ra lệnh, thuộc hạ thấy tiểu chủ đã nghỉ ngơi nên không quấy rầy tiểu chủ, vì vậy sáng nay mới tới sớm. Thuộc hạ có dặn dò ma nữ Thượng Duyên Điện, nếu như sau một phút đồng hồ mà tiểu chủ không xuất hiện thì sau này mỗi ngày tiểu chủ phải huấn luyện thêm nửa canh giờ. Tiểu chủ có biết chưa?” Viêm hộ pháp không đổi sắc mặt hỏi.

“A, ta biết rồi. Nhưng hôm nay là ngày đầu tiên, ta không biết chút tin tức gì nên không có chuẩn bị! Lần này coi như bỏ qua đi, Viêm hộ pháp!” A Sứ đáng thương nhìn Viêm hộ pháp.

Viêm hộ pháp không hề lay động, lạnh nhạt nói: “Nếu tiểu chủ đã biết thì xin hãy tuân thủ quy tắc của thuộc hạ!”

A Sứ bĩu môi, trong lòng thầm mắng Viêm hộ pháp không phải người tốt, đi theo Viêm hộ pháp đến hậu hoa viên. Xem Viêm hộ pháp diễn luyện, học theo động tác của hắn, bắt đầu luyện võ.

Liên tiếp hai tháng, mỗi ngày huấn luyện bốn canh giờ, A Sứ mệt muốn chết. Mặc dù mệt, dienxxdafnlee-quysdoon nhưng không uổng công cố gắng. A Sứ đã có chút thành tựu, có thể đánh với Viêm hộ pháp được một chiêu thức. Đối với chuyện này, A Sứ rất đặc ý. Vì thế đặc biệt chạy tới Lăng Hoa Điện.

Lâu rồi không gặp A Sứ, Hàn hộ pháp cảm thấy quá thanh tịnh, thanh tịnh đến mức có chút nhàm chán. Lúc đang nhàm chán thì thấy A Sứ đến. Hàn hộ pháp tiến lên ngăn cản A Sứ lại, mặc dù mặt vẫn còn cứng nhắc nhưng giọng nói vẫn ôn hòa: “Thuộc hạ tham kiến tiểu chủ. Tiểu chủ, Quân Thượng nói không cho phép người tới Lăng Hoa Điện quấy rầy người bé quan.”

A Sứ không mở miệng đáp lại Hàn hộ pháp, mà lấy giấy bút đã chuẩn bị từ lúc trước ra, viết vài dòng: “Ừ, ta biết rồi. Lần này ta đến không đi vào cũng không nói chuyện, chắc chắn sẽ không quấy rầy đến sự phụ”.

Thấy vậy, Hàn hộ pháp sinh lòng hiếu kỳ. Không đi vào cũng không nói chuyện, tiểu chủ đến Lăng Hoa Điện làm gì?

Giống như là nhận ra Hàn hộ pháp nghi hoặc, A Sứ viết lên giấy: “Gần đây ta có học võ công nên muốn biểu diễn cho sự phụ xem. Mặc kệ người có thể nhìn thấy hay không, ta đều muốn biểu diễn”.

Nghe vậy, Hàn hộ pháp hiểu rõ gật đầu, nhường đường cho A Sứ. Nếu tiểu chủ đã không đi vào trong để náo loạn, không nói những lời nói dơ bẩn nữa thì có thể biểu diễn.

A Sứ viết lên giấy câu “Cám ơn Hàn hộ pháp”.

Hàn hộ pháp có chút ngưng ngừng, lắc đầu một cái.

A Sứ cao hứng, đứng ở cửa chính Lăng Hoa Điện, đến trước mặt các ma sĩ đang canh gác, bắt đầu biểu diễn võ nghệ mà nàng đã học được trong thời gian này.

Cơ thể như Giao Long, động tác bén nhạy, gọn gàng linh hoạt. Phối hợp với mái tóc đen dài của A Sứ, từng chiêu thức nhảy nhót uyển chuyển, tóc đen chuyển động theo thân thể, giống như dòng nước chảy, triền miên cùng múa với động tác của A Sứ. Mỹ nhân múa võ, có thể nói là khiến chư vị ma sĩ canh gác mở to mắt mà nhìn, trầm mê trong đó.

Trong Lăng Hoa Điện, kể từ khi A Sứ bắt đầu tập võ, không có thời gian tới quấy rầy hắn, Đoạn Thần điều chỉnh thời gian làm việc về ban ngày còn ban đêm thì nghỉ ngơi. Viêm hộ pháp đi dạy A Sứ tập võ, Đoạn Thần kêu Xích hộ pháp vào Lăng Hoa Điện, canh giữ bên cạnh để đợi lệnh.

Đoạn Thần mới vừa phê hết sổ con, cũng cảm nhận được A Sứ đến. Nhìn xuyên thấu qua tầng tầng chướng ngại vật, nhìn thẳng động tĩnh bên ngoài. Đoạn Thần thấy kỳ quái vì sao Hàn hộ pháp lại không đuổi A Sứ đi. Không những không đuổi A Sứ mà còn để A Sứ ở lại. Mặc dù Đoạn Thần thấy A Sứ viết chữ trên giấy nhưng lại không nhìn thấy nội dung trên đó.

Nhưng mà khi Đoạn Thần chứng kiến A Sứ múa võ thì hắn cũng hiểu được A Sứ tới làm gì. Nghiêm túc nhìn chằm chằm A Sứ biểu diễn, Đoạn Thần nhìn rất say sưa. Ánh mắt tùy ý liếc qua thì phát hiện những

ma sĩ canh gác ngoài Lăng Hoa Điện đều nhìn chăm chăm A Sứ đến mức con người như muốn rớt ra ngoài, giống như đang nhìn sắc đẹp, sắc đẹp Đoạn Thần lập tức trở nên âm trầm.

Vỗ bàn một cái thật mạnh, Đoạn Thần chỉ Xích hộ pháp, tức giận nói: “Cái đồ xấu xí này! Thật là mắt mắt xấu hổ! Người ra ngoài đuổi nàng đi cho bản quân”

Vừa dứt lời, lúc Xích hộ pháp lĩnh mệnh xoay người muốn đi ra ngoài lại bị Đoạn Thần gọi lại. Suy nghĩ một chút, Đoạn Thần nói: “Người nói với Hàn hộ pháp, từ nay về sau không cần dẫn ma sĩ đến Lăng Hoa Điện hộ giá nữa! Mọi thứ như thế nào thì cứ khôi phục lại như cũ đi!”

“Nhưng Quân Thượng, thương thế của người...” Xích hộ pháp khó khăn nói.

“Vết thương của bản quân đã sớm tốt lên rồi! Người kêu bọn họ đều lui hết đi! Hủy hết mọi phòng thủ cho bản quân!” Đoạn Thần nói rất quyết liệt, trong lời nói còn có chút tức giận. Ban đầu Đoạn Thần bị A Sứ làm bị thương cũng không có quá nghiêm trọng. Nhưng bản thân hắn bối rối, không biết nên đối xử với A Sứ thế nào cho nên dứt khoát lấy lý do bề quan chữa thương để trốn tránh A Sứ. Chủ yếu là để trốn nàng. Thứ hai là lúc Đoạn Thần áp A Sứ nở đã tổn thất quá nhiều tu vi. Hắn vẫn muốn tìm một cơ hội tu dưỡng, bồi bổ lại tu vi hao tổn cho nên mới dứt khoát nói bề quan, núp trong Lăng Hoa Điện, vừa tu dưỡng vừa xử lý chính sự.

Nghe thấy Ma quân nói không còn gì đáng ngại thì Xích hộ pháp mới yên tâm lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Lúc này A Sứ mới vừa luyện hết ba chiêu, hơi mệt nên ngừng lại muốn nghỉ ngơi một chút. Không ngờ vừa mới dừng lại thì liền nghe thấy tiếng mở cửa. Nhìn thấy Xích hộ pháp đi ra chứ không phải là Đoạn Thần, A Sứ lập tức thất vọng. Buồn chán ngẩng đầu, không có tinh thần hỏi: “Xích hộ pháp, có phải sự phụ lại ra lệnh muốn người ra đuổi ta đi không?”

“Cũng không phải. Thuộc hạ phụng lệnh Quân Thượng kêu Hàn hộ pháp dẫn ma sĩ rời khỏi Lăng Hoa Điện, khôi phục lại cương vị lúc trước.” Xích hộ pháp nhìn Hàn hộ pháp, trả lời A Sứ.

Nghe vậy, Hàn hộ pháp vốn có chút không yên lòng, nhưng nhận được ánh mắt trấn an của Xích hộ pháp thì hiểu rõ gặt đầu, chấp tay nói: “Thuộc hạ biết rõ, tất cả nghe theo mệnh lệnh Quân Thượng dẫn ma sĩ rút khỏi Lăng Hoa Điện!” Nói xong, Hàn hộ pháp dẫn ma sĩ trật tự ngay ngắn rời khỏi Lăng Hoa Điện.

Trong lòng A Sứ cao hứng, vốn dĩ nghĩ là Xích hộ pháp ra ngoài là vì sự phụ lại hạ lệnh muốn đuổi nàng đi! Không ngờ lần này người bị đuổi đi không phải là nàng, mà là Hàn hộ pháp! Nghĩ đến cái gì, dien*dafn;lle#quysdo0n A Sứ có chút kích động, hỏi Xích hộ pháp: “Xích hộ pháp, có phải sự phụ muốn ra ngoài không?” Tất cả tâm trạng của A Sứ đều viết ở trên mặt khiến người khác vừa nhìn là hiểu ngay.

Xích hộ pháp lắc đầu, nói: “Thuộc hạ không biết, Quân Thượng không có nói về việc xuất quan.”

“A. Còn chưa muốn xuất quan sao? Vậy sau này ta có thể đến tìm sự phụ nói chuyện nữa không? Ta không đi vào mà chỉ ngồi ở bên ngoài thôi. Dù không nói lời nào cũng được, ta biểu diễn võ công học được mỗi ngày cho sự phụ xem cũng được! Ta bảo đảm không lên tiếng, nhất định yên lặng biểu diễn!” A Sứ cười nịnh nọt.

“Quân Thượng không có ra mệnh lệnh về chuyện này, người chỉ kêu thuộc hạ chuyển lời nói Hàn hộ pháp dẫn ma sĩ rời khỏi Lăng Hoa Điện thôi.” Xích hộ pháp tỉnh táo nghiêm túc trả lời A Sứ.

“Sự phụ không có nói gì về việc muốn đuổi ta đi sao?” A Sứ cười rất sáng lạn, hỏi Xích hộ pháp thêm lần nữa.

“Đúng!” Xích hộ pháp gặt đầu.

A Sứ vui vẻ, chạy một vòng quanh cây cột đỡ, hét về phía cửa chính của Lăng Hoa Điện: “Sự phụ! Có phải người đã tha thứ cho ta rồi, không giận ta nữa đúng không? Có phải mỗi ngày ta đều có thể tới thăm người đứng không?”

Thấy A Sứ cười ngọt hơn cả hoa, sáng hơn ánh mặt trời, thì Đoạn Thần ngồi trong Lăng Hoa Điện cười giễu cợt một cái. Nhẹ mắng: “Đồ ngốc”

29. Chương 29: Ma Quân Muốn Xuất Quan

Edit: susubluue

Hoa rơi nước chảy, xuân về hoa nở, thời gian trôi mau như thoi đưa, chợt đến rồi biến mất. Chớp mắt một cái đã qua một năm, A Sứ cũng học được chút thành tựu. Võ công cao hơn Viêm hộ pháp, Viêm hộ pháp tuyên bố A Sứ có thể xuất sư, không còn gì để dạy cho A Sứ nữa.

A Sứ kích động chạy đến Lăng Hoa Điện, ôm cột đình màu đỏ, nói chuyện phiếm với Đoạn Thần. Đoạn Thần bế quan một năm, dienxdafnllequysdoon ngày nào A Sứ cũng đều chạy tới Lăng Hoa Điện nói chuyện với Đoạn Thần một lát. Mặc dù không được hỏi âm nhưng A Sứ biết rõ sư phụ nhất định sẽ nghe rất rõ.

“Sư phụ, hôm nay ta chỉ dùng ba chiêu đã đánh thắng được Viêm hộ pháp. Hẳn nói ta có thể xuất sư, sau này không còn gì để dạy ta nữa. Sư phụ, sao người còn chưa ra nữa? Có phải người đã biến thành già rồi nên sợ hù ta mới xấu hổ không chịu đi ra gặp ta không? Sư phụ yên tâm, mặc kệ người biến thành xấu xí thế nào ta cũng sẽ không ghét bỏ người. Sư phụ, người nhanh xuất quan đi! Ta đã học có chút thành tựu, cũng đang rất nhàm chán. Ta không có ai tán gẫu liền muốn xuất cung, nhưng người lại không cho phép. Ta ngại ở trong cung rất khó chịu!”

Trong Lăng Hoa Điện, nghe A Sứ nói, sắc mặt Đoạn Thần vẫn bình tĩnh, không có bất kỳ bất ổn nào. Đã hơn một năm nay, hẳn cũng đã quen bị A Sứ chọc tức, không còn biến sắc giận dữ như lúc đầu nữa.

Cúi đầu xuống tiếp tục xem quyển sổ vàng óng ánh trong tay. Sau khi xem xong, Đoạn Thần lâm vào trầm tư. Thật lâu sau bỗng nhiên đứng dậy, Đoạn Thần ném quyển sổ vào giữa không trung rồi dùng lửa thiêu cháy.

Xích hộ pháp đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát, không hề lên tiếng.

“Xích hộ pháp, bản quân muốn người và Hàn hộ pháp thay bản quân làm một chuyện.” Ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm đồng tro đen trên mặt đất, Đoạn Thần bình tĩnh mở miệng nói.

“Thuộc hạ nghe Quân Thượng dặn dò.” Xích hộ pháp ôm quyền, nửa quỳ xuống.

“Ở nhân gian có yêu ma làm loạn, bản quân hoài nghi là con dân Hồ tộc mấy trăm năm trước chạy ra khỏi Ma giới. Người và Hàn hộ pháp tỉ mỉ kỹ càng. Bản quân lệnh hai người đến nhân gian, mặc kệ đó là loại yêu mà gì các người đều phải phá hủy thân thể, nhốt hồn bọn họ lại đưa về Ma giới!” Lời nói của Đoạn Thần thâm thúy, dù như đang tán gẫu nhưng lại rất nghiêm nghị.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh!” Xích hộ pháp trịnh trọng gật đầu.

“Bản quân sẽ cho các người mỗi người mười viên Ma quả trăm năm, đề phòng bất cứ tình huống nào cũng có thể dùng. Nếu không giải quyết được thì cần phải truyền tin về Ma giới, đến lúc đó bản quân sẽ sắp xếp yêu ma đến đón các người.” Đoạn Thần nhìn thẳng, nghiêm túc dặn dò Xích hộ pháp.

“Thuộc hạ biết rõ!” Trong lòng Xích hộ pháp có chút cảm động, gật đầu thật mạnh đồng ý.

“Vậy người đi thông báo với Hàn hộ pháp đi, khi nào các người chuẩn bị xong thì liền xuất phát. Nhớ kỹ trên đường đi các người nhất định phải để lại ký hiệu! Nếu các người gặp chuyện không may bản quân cũng sẽ phái yêu ma đến cứu giúp.” Đoạn Thần dặn dò.

“Đa tạ Quân Thượng coi trọng! Thuộc hạ nhớ kỹ!” Xích hộ pháp dập đầu, đứng dậy rời đi.

A Sứ đang không có ai tán gẫu ôm cột đình lăm bầm lầu bàu. Nhìn thấy cửa mở ra, là Xích hộ pháp đi ra, A Sứ thấy nhưng không thể trách. Vươn tay chào hỏi Xích hộ pháp: “Này! Xích hộ pháp, sư phụ kêu người đi làm chuyện gì? Người có kêu người nói gì với ta không?”

Xích hộ pháp gật đầu với A Sứ. “Thuộc hạ gặp qua tiểu chủ! Quân Thượng đúng là có dặn dò thuộc hạ đi xử lý vài chuyện, nhưng không có gì để nói với tiểu chủ. Quân Thượng còn nói, ít ngày nữa người sẽ xuất quan.”

Nghe nói sư phụ muốn xuất quan, A Sứ kích động ôm lấy cái cột, hét về phía cửa chính: “Sư phụ, người muốn ra ngoài sao! Thật tốt quá, sau này ta sẽ không cần phải ôm cái cột lạnh băng này nữa!”

Trong Lăng Hoa Điện, Đoạn Thần nghe thấy vậy, trên trán lập tức có vài vạch đen. Vốn dĩ Đoạn Thần đã cảm thấy kỳ quái, vì sao mỗi lần con nhóc xấu xí này tới Lăng Hoa Điện đều ôm cái cột kia, hay là tưởng tượng ôm cây cột hành ôm hấn.

Ngoài điện A Sứ không được đáp lại cũng không tức giận, lại ngồi ngây ngô ôm chặt cái cột một mình. Đoạn Thần ngồi trong điện nhìn thấy nhện không được nên rút hết kết giới, đi ra ngoài đen mặt nhìn chăm chăm A Sứ, lạnh lùng nói: “Người thích ôm cái cột này như vậy, không bằng bản quân tháo nó ra để tặng cho người?”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, A Sứ ngây người, tay cũng rời khỏi cái cột, nhào về phía Đoạn Thần. Ôm chặt lấy Đoạn Thần, vùi đầu vào hõm vai hấn khóc lóc.

“Sư phụ, cuối cùng người cũng chịu ra ngoài gặp mặt ta! Ta thật sợ người sẽ tiếp tục trốn tránh ta!”

Đối mặt với ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, thân thể Đoạn Thần cứng lại, trên mặt chợt có chút bối rối và lúng túng. Hai tay không biết làm gì, trong lúc nhất thời hơi sững sốt đứng im không có phản ứng gì.

A Sứ khóc một lát, thấy Đoạn Thần không ôm nàng, cũng không lên tiếng an ủi. Cảm thấy sư phụ còn đang trách nàng. Mặt mũi A Sứ đầy nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn Đoạn Thần, khóc rờn nói: “Sư phụ, vì sao người không để ý tới ta? Người còn đang giận ta phải không? Ta thật sự không biết ta làm người bị thương, ta không có chút cảm giác gì cả. Sư phụ, người có thể đánh ta, mắng ta, phạt ta, không cho ta ăn, nhưng người đừng trốn tránh ta, không để ý tới ta nữa! A Sứ chỉ có một mình sư phụ, ta thật sợ sư phụ không cần ta nữa!”

Thấy A Sứ khóc đáng thương như vậy, Đoạn Thần bắt đắc dĩ vươn tay nhẹ vỗ lưng nàng, ôn hòa nói với A Sứ: “Bản quân không có trách người, cũng không có bỏ mặc người. Nếu bản quân mặc kệ người thì vì sao còn bản quân còn kêu Viêm hộ pháp dạy võ công cho người?”

“May quá, sư phụ không nói ta sẽ thấy sợ. Sư phụ người còn muốn ta!” A Sứ ôm chặt Đoạn Thần, mặt cọ xát vào cổ Đoạn Thần.

Không gặp một năm, Đoạn Thần không thể tiếp nhận được tiếp xúc quá thân mật như vậy. Cảm giác có chút không được tự nhiên, né tránh A Sứ, Đoạn Thần nói: “Còn nhớ bản quân đã nói gì với người không, dien;dafn*lle#quysdo0n nữ tử trưởng thành thì phải giữ muốn khoảng cách với nam giới, nhớ chưa?”

A Sứ ỉu xiu, cúi đầu xuống, chôn mặt vào hõm vai Đoạn Thần, rầu rĩ nói: “Còn nhớ. Nhưng sư phụ không phải nam tử khác, ta thích kề cận sư phụ, mãi mãi ở chung với sư phụ”

“Người lớn rồi, sau này phải lập gia đình, không thể ở mãi bên bản quân được.” Đoạn Thần bình tĩnh nói với A Sứ.

“Ta không muốn gả cho người khác! Muốn gả ta cũng muốn gả cho sư phụ! Như vậy có thể mãi mãi ở cùng sư phụ!” Nghĩ như thế, A Sứ lập tức phẫn chấn lại, ngẩng đầu lên, vẻ mặt mong đợi nhìn Đoạn Thần, tiếp tục nói: “Đúng vậy! Sư phụ, ta có thể gả cho người! Như vậy chúng ta có thể mãi mãi ở cùng nhau!”

Đoạn Thần đen mặt, cúi đầu nhìn vào sắc mặt sáng ngời của A Sứ, lạnh nhạt nói: “Lập gia đình không phải là chuyện tùy tiện, đợi sau này người gặp được người mình thích, hơn nữa người đó cũng yêu người, người có thể suy tính gả cho hấn. Người còn nhỏ, không hiểu chuyện, bản quân coi như chưa từng nghe, sau này người cũng đừng nói nhảm nữa.”

A Sứ chậm rãi ảm đạm, ngây ngốc hỏi Đoạn Thần: “Yêu? Đó là cái gì?”

“Đó là một loại tình cảm chỉ có thể thâm hiểu mà không thể nói bằng miệng. Người cần tự mình trải nghiệm thì mới hiểu được. Được rồi, người trở về đi, bản quân còn số con phải phê duyệt.” Đoạn Thần đẩy A Sứ ra, xoay người đi vào Lăng Hoa Điện. Rồi lập tức thiết hạ kết giới ngăn chặn A Sứ ở bên ngoài.

A Sứ ngu ngơ đứng tại chỗ một lúc lâu mới chậm rãi hoàn hồn rồi đi ra ngoài.

Thấy vậy Đoạn Thần mới thở dài. A Sứ thay đổi quá nhanh, hẳn cũng không biết nên đối mặt với nàng như nào.

30. Chương 30: Nhàm Chán Thì Làm Sao Bây Giờ

Edit: susubluue

Liên tiếp nhiều ngày không gặp Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp, A Sứ cảm thấy kỳ quái hỏi Đoạn Thần: “Sư phụ, Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp đâu? Sao lại không thấy đâu nữa?”

“Bản quân có chuyện kêu bọn họ đi làm, trong một khoảng thời gian dài người sẽ không gặp được bọn họ.” Đoạn Thần hết sức chuyên chú vùi đầu phê sổ con, mí mắt cũng không nhìn nàng một cái.

“A. Sư phụ, người kêu bọn họ đi làm cái gì vậy? Vì sao lại rời đi lâu như vậy?” A Sứ nhàm chán tiếp tục quấy rầy Đoạn Thần.

“Không phải chuyện của người, ngậm miệng lại.” Viết xong chữ cuối cùng, Đoạn Thần để bút xuống, ngẩng đầu nhìn A Sứ.

“Sư phụ, ta thấy hơi nhàm chán, làm sao bây giờ?” Thấy Đoạn Thần viết xong, A Sứ tiến đến ngồi xuống bên cạnh hắn.

Đoạn Thần không biến sắc ngồi dịch qua một bên, bình thần ung dung nhìn về phía A Sứ, trả lời: “Nhàm chán thì đi tìm vài ma sĩ luyện công đi.”

“Ta không muốn so chiêu với bọn họ! Ngay cả Viêm hộ pháp bọn họ cũng không bằng, không có ý nghĩa! Sư phụ, hay là ta với người đánh một trận đi?” A Sứ hứng khởi nhìn Đoạn Thần, trong mắt đầy mong đợi.

“Bản quân không muốn ra tay với người.” Đoạn Thần ôn hòa cự tuyệt. Nói đùa sao? A Sứ sẽ hấp thụ pháp thuật của hắn, pháp thuật Ma giới vốn không có lực sát thương với A Sứ. Mà công phu quyền cước, đã nhiều năm rồi Đoạn Thần không luyện, sớm đã quên gần bảy tám phần. Thầy trò hai đánh nhau, dienxxdafnllequysdoon ai thắng ai thua đã rất rõ ràng. Đoạn Thần sẽ không tự mình đi tìm đánh, như vậy mặt mũi hắn để ở đâu!

A Sứ mắt híp, không hề phòng bị nhào về phía Đoạn Thần. Nửa người dè trên đùi Đoạn Thần, mặt để sát bụng hắn, hai tay ôm lấy eo hắn. Ngửa đầu nhìn Đoạn Thần, hỏi: “Sư phụ, có phải người còn giận ta không? Sau khi người xuất quan luôn lạnh nhạt với ta, ta không thích người như vậy.”

Thân thể Đoạn Thần cứng ngắc, đẩy đầu A Sứ ra. Bất đắc dĩ nói: “Bản quân có nói giận người chưa. Sở dĩ bản quân không thân cận với người là vì người đã trưởng thành, kể cả đó là bản quân thì cũng phải giữ khoảng cách. Vì sao người không chịu hiểu lời của bản quân nói?”

“Ta mặc kệ, ta cứ thích thân cận với sư phụ! Những người khác ta đều không thích! Ta chỉ thích sư phụ!” A Sứ xỏ lá vùi đầu vào bụng Đoạn Thần, cọ vài cái.

Đoạn Thần không còn gì để nói, lấy một quyển sách trên bàn, mặc kệ A Sứ, tự nhiên đọc sách.

Thấy Đoạn Thần không để ý tới nàng, A Sứ nhàm chán vuốt đai lưng hắn. Vươn ngón tay kéo đai lưng xoay vòng tròn. Trong chốc lát A Sứ cảm thấy vô nghĩa, hai cánh tay bắt đầu cởi bỏ đai lưng Đoạn Thần.

Đoạn Thần đang nhìn chằm chằm nội dung trong sách không chớp mắt, không có chú ý tới động tác của A Sứ. Chờ lúc hắn phản ứng lại thì phát hiện y phục mình đã bị cởi ra. Bỏ sách trong tay lên bàn, Đoạn Thần đẩy A Sứ, lấy lại đai lưng trong tay A Sứ, gài lại xong thì trầm mặt, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm A Sứ, Đoạn Thần quát: “Người nào loạn cái gì!”

“Sư phụ, người không để ý tới ta, một mình ta nhàm chán.” A Sứ uất ức nhìn Đoạn Thần, đáng thương nói.

“Nhằm chán thì người có thể kéo đai lưng của bản quân? Đi viết lại ma chú tám trăm lần đi!” Đoạn Thần đen mặt đẩy A Sứ ra.

“Tám trăm lần! Sư phụ, không bằng người phạt ta không được ăn còn hơn!” A Sứ nhảy khỏi người Đoạn Thần, liếc mắt nói.

“Có ý kiến? Vậy thì chép một ngàn lần! Không chép xong không được ra khỏi Thượng Duyên Điện!” Thấy A Sứ dám trợn mắt nhìn hấn, Đoạn Thần cười lạnh nói.

A Sứ nhào tới ôm cổ Đoạn Thần, nịnh nọt: “Sư phụ, ta sai rồi! Người đừng phạt ta! Ta xin lỗi!”

Né tránh A Sứ, Đoạn Thần lạnh mặt hỏi: “Sai thế nào? Nói không đúng thì chép thêm một trăm lần nữa!”

A Sứ im lặng trong chốc lát, suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta không nên quấy rầy sư phụ đọc sách.”

“Ừ, nói tiếp.” Đoạn Thần gật đầu.

“Nói tiếp... Còn nữa, ta không nên chơi đùa đai lưng của sư phụ.” A Sứ có chút thấp thỏm, chỉ sợ mình đáp sai.

“Ừ. Trở về chép ma chú một ngàn lần đi! Khi nào chép xong thì mới được ra ngoài.” Đoạn Thần không đếm xỉa tới dạn dò A Sứ, cầm lấy quyển sách trên bàn tiếp tục xem.

A Sứ bối rối, sau đó thay đổi sắc mặt nhìn về phía Đoạn Thần, hỏi: “Sư phụ, không phải ta đã nói đúng rồi sai rồi sao? Vì sao còn bị phạt?”

“Bản quân vì muốn tốt cho người. Người không biết pháp thuật, chép nhiều ma chú thì sau này lúc đánh nhau với đối thủ có thể sử dụng đến.” Đoạn Thần nghiêm trang trả lời A Sứ.

“Phải không? Nhưng ta không luyện được pháp thuật, nhớ ma chú có ích lợi gì? Ta lại không thể dùng pháp thuật đối phó ai cả.” A Sứ không hiểu hỏi.

“Sẽ có lúc có ích, bản quân vì muốn tốt cho người, sẽ không hại người. Người chép hay không chép?” Đoạn Thần đột nhiên trở nên nghiêm túc.

“Ừ. Ta tin tưởng sư phụ sẽ không hại ta, người kêu ta chép vậy ta sẽ chép.” A Sứ lơ mơ gật đầu.

“Vậy còn không mau đứng dậy đi chép ma chú đi?” Đoạn Thần liếc mắt nhìn A Sứ.

Đứng dậy đi được hai bước, A Sứ dừng lại xoay người hỏi: “Sư phụ, vậy ta có thể ngồi chép bên cạnh người không? Sư phụ phê sổ con, đọc sách, ta sẽ yên tĩnh ngồi chép ma chú bên cạnh.”

Suy nghĩ một chút, Đoạn Thần gật đầu nói: “Nếu như người không an tĩnh chép sách mà làm ồn thì bản quân sẽ đuổi người về Thượng Duyên Điện, cộng thêm chép phạt gấp đôi.”

“Ta bảo đảm! Nhất định sẽ thành thật!” A Sứ nghiêm mặt, nghiêm túc gật đầu.

“Ừ. Tốt lắm, người đến Tàng Kinh các tìm sách đi.” Đoạn Thần khôi phục vẻ ôn hòa, gật đầu với A Sứ, phát tay đuổi nài đi.

“A. Vậy ta đi đây, chờ ta tìm được sách rồi sẽ trở lại đây với sư phụ!” A Sứ ngoan ngoãn gật đầu, chạy ra ngoài.

Thấy A Sứ rời đi, Đoạn Thần lạnh lùng đứng lên, viết mấy chữ trong không trung, truyền tin ra ngoài. Không đến nửa chén trà, viên hộ pháp đi vào Huyền Diệp điện, hành lễ với Đoạn Thần.

“Thuộc hạ tham kiến Quân Thượng!”

“Đứng lên đi, nói thẳng tình hình.” Đoạn Thần ngồi nghiêm chỉnh, nhưng vẻ mặt tàn khốc nhìn viên hộ pháp.

“Khởi bẩm Quân Thượng, Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp đã sử dụng Thần Ma Chi Tinh, một đường đi về hướng Nam, cũng để lại ký hiệu. Quân Thượng, có nên phái thêm vài tiểu hộ pháp theo đuôi phía sau không?” Viên hộ pháp cúi đầu nói xong, ngẩng đầu nhìn Ma quân hỏi.

Đoạn Thần phát tay, tỉnh táo nói: “Không cần. Thực lực của đám yêu ma làm loạn ở nhân gian thế nào bản quân còn chưa biết được. Nếu phái quá nhiều yêu ma đến, bị nhận ra sẽ không tốt. Vì vậy bản quân mới trực tiếp phái Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp đến nhân gian, thứ nhất là tin tưởng năng lực của bọn họ, thứ hai là thử dò xét.”

Dừng một chút, Đoạn Thần híp mắt, trong mắt đầy hận ý, tiện đà nói: “Nếu ngay cả Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp mà cũng không phải đối thủ của chúng thì đến lúc đó bản quân sẽ tự mình đi.”

Viêm hộ pháp giật mình mở to hai mắt, ngẩng đầu nhìn Ma quân, khuyên nhủ: “Quân Thượng! Vạn lần không được! Ma giới không thể thiếu Quân Thượng! Nếu Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp không về được, Quân Thượng có thể phải thuộc hạ và Linh hộ pháp đến đó! Ta nguyện ý phân ưu vì Quân Thượng!”

Đoạn Thần không có trả lời, phát giác được A Sứ trở về thì nhẹ gạt đầu cho có lệ rồi phát tay để Viêm hộ pháp lui ra.

31. Chương 31: Náo Loạn Đòi Đến Nhân Gian

Edit: susublu

Nắng gắt như lửa, ngày hè chói chang, đây là thời kỳ Đoạn Thần ghét nhất. Mặc dù trước đó không lâu mới vừa có một trận mưa xối xả như thác nước nhưng nhiệt độ lại không hề giảm đi chút nào.

Trái lại mấy ngày nay tinh thần A Sứ tăng gấp trăm lần. A Sứ cảm thấy cả người có một nguồn sức mạnh mạnh mẽ, làm cho nàng phấn khích cao độ.

Nhưng mà trong lòng Đoạn Thần bực bội thấy A Sứ lộn xộn, nhịn không được lên tiếng dạy dỗ: “Lộn xộn cái gì? Không an tĩnh chép sách, vậy thì về Thượng Duyên Điện đi!”

A Sứ uất ức nhìn về phía Đoạn Thần, mím miệng nói: “Sư phụ, ta cũng không muốn lộn xộn. Nhưng không biết chuyện gì xảy ra, thời tiết càng nóng ta lại càng hưng phấn.”

Nghe vậy, Đoạn Thần nhíu mày, nhớ lại hành vi của A Sứ mấy ngày nay. Đúng là trong mấy ngày này tinh thần nàng cao hơn so với bình thường, thần thái sáng láng, ngay cả chép sách cũng nhanh hơn trước. Vốn dĩ Đoạn Thần cho là A Sứ thích thú với nội dung ma chú cho nên mới chép nhanh, xem ra trong đó có ẩn tình khác!

Lười phải đi tới chỗ nàng, Đoạn Thần nhìn A Sứ ngoác tay: “Đến đây để bản quân xem một chút.”

A Sứ để bút xuống, đứng dậy hấp tấp chạy về phía Đoạn Thần.

Ngón tay thon dài vuốt mặt A Sứ, sau đó lại cầm tay nàng,捏 mấy cái. Đoạn Thần không hề phát hiện A Sứ có gì dị thường. Quan tâm hỏi: “Năm ngoái lúc trời nóng người cũng như vậy sao?”

A Sứ nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi đáp: “Năm ngoái? Ta không có cảm giác gì! Nhưng năm nay thời tiết càng lúc càng nóng, sau đó ta phát hiện, trời càng nóng ta lại càng có tinh thần. Cực kỳ hưng phấn, muốn làm chút gì đó.”

Đoạn Thần trầm ngâm, suy tư quan sát A Sứ. Nhất định nguyên hình của A Sứ là loài chim, dienxxdafn-llequysdoon nhưng loài chim mùa đông không sợ lạnh, mùa hè không sợ nóng, ngược lại càng nóng càng thích, Đoạn Thần không thể nghĩ ra được nàng là giống loài gì.

Thấy Đoạn Thần trầm mặc nửa ngày không lên tiếng, A Sứ vươn tay kéo ống tay áo hắn, có chút lo lắng hỏi: “Sư phụ, ta bị làm sao vậy? Có phải ngã bệnh rồi không?”

Đoạn Thần lắc đầu, nắm tay A Sứ trấn an, nói: “Nếu người không tỉnh tâm được thì niệm Thanh Tâm Chú đi.”

” Thanh Tâm Chú? Ta niệm có tác dụng sao?” A Sứ tò mò hỏi.

“Bất kể là thần tộc hay Ma tộc, hay là bất kỳ người phàm nào, khi niệm Thanh Tâm Chú đều có tác dụng tinh tâm.” Mới nắm tay trong chốc lát, Đoạn Thần đã phát giác lòng bàn tay toát nhiều mồ hôi, buông ra tay A Sứ ra, lười nhác dựa vào trên vương tọa.

“A. Vậy ta thử xem!” A Sứ gật đầu, sửa lại tư thế, nhắm mắt lại, bắt đầu niệm chú.

Một tay chống xuống ghế, nửa nằm trên ghế ngọc lạnh buốt, Đoạn Thần lẳng lặng nhìn A Sứ. Bộ dáng có thể nói là cực kỳ lười biếng, nhưng vẻ mặt vẫn nhu hòa, hết sức chăm chú.

Nghiêm túc quan sát A Sứ, Đoạn Thần phát hiện sắc mặt nàng từ hưng phấn trở thành bình tĩnh.

Thấy Viêm hộ pháp đi tới, Đoạn Thần vung tay lên tạo kết giới bao quanh A Sứ, không để nàng bị quấy rầy. Quay đầu lại Đoạn Thần hỏi Viêm hộ pháp: “Có tin tức gì?”

“Khởi bẩm Quân Thượng, liên tiếp hai tháng, Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp đều không có chút tin tức!” Về mặt lăm liết của Viêm hộ pháp có chút lo lắng.

“Nơi cuối cùng bọn họ để lại ký hiệu là ở đâu?” Nhắm mắt lại, như có như không thở dài, Đoạn Thần hỏi.

“Là Trì Châu của Tề quốc, ký hiệu được để lại vào hai tháng trước.” Viêm hộ pháp không dám qua loa, xác định hết lần này đến lần khác rồi mới đến hồi báo với Ma quân.

“Ừ, bản quân biết rõ. Người đi chuẩn bị một chút, bắt đầu sắp xếp đi, bản quân muốn bế quan.” Đoạn Thần tỉnh táo dặn dò.

“Quân Thượng, người muốn bế quan?” Viêm hộ pháp không hiểu ngẩng đầu lên hỏi. Hiện tại Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp không rõ sống chết, sao đột nhiên Ma quân lại muốn bế quan? Đây hoàn toàn không phù hợp với cách hành sự của Ma quân!

“Nói với bên ngoài là bản quân muốn bế quan, bản quân muốn đích thân đến nhân gian một chuyến.” Đoạn Thần bình tĩnh như nước, lơ đãng nói.

“Thỉnh Quân Thượng nghĩ lại! Hãy phái thuộc hạ đi đi! Thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực điều tra rõ ràng mọi chuyện, cũng sẽ thu phục luôn đám yêu ma làm loạn kia!” Viêm hộ pháp nghiêm túc quỳ trước mặt Đoạn Thần.

“Người đi? Đối phương dễ dàng bị thu phục như vậy sao, không để lại manh mối âm thầm giải quyết Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp, người có chắc dựa vào năng lực của người có thể đối phó được không? Thay vì mất đi tứ Đại hộ pháp các người thì không bằng bản quân tự mình ra tay.” Đoạn Thần nhếch khóe môi cười lạnh, nói xong thì mở mắt ra, con người trắng bóc cực kỳ sắc bén.

Viêm hộ pháp im miệng không nói gì nữa, không phản bác được nên đành phải cúi đầu thấp hơn, thấp đến mức gần chạm đến đá lát sàn.

Thấy Viêm hộ pháp im lặng, Đoạn Thần lấy một miếng ngọc bài từ trong lồng ngực ra, vút lên bàn. Nói với Viêm hộ pháp: “Người cất miếng ngọc bài này cho kỹ, sau khi bản quân rời đi thì người trấn thủ Ma cung. Nếu có đại sự xảy ra, người có thể cầm lấy nó đến Lăng Hoa Điện, vào trong tấm điện của bản quân lấy cái túi gấm màu xanh ra. Mang nó đến hậu cung, lúc đến gần hậu cung thì mở nó ra. Ma khí bên trong túi gấm sẽ thoát ra ngoài để bảo vệ người, giúp người an toàn đi vào hậu cung. Trong hậu cung có một rừng cây khô, trên mỗi cây khô đều có treo một cái túi gấm. Trong mỗi túi gấm đều chứa một hồn phách của Ma binh, người phóng thích họ ra ngoài, để họ giúp người đối phó kẻ thù bên ngoài. Nhớ kỹ, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì ngàn vạn lần không được đến hậu cung giải phóng Ma binh!”

Viêm hộ pháp nghe thấy mà run sợ. Ma binh! Những tiền bối của Ma tộc đã chết trong truyền thuyết! Tất nhiên Viêm hộ pháp biết rõ tác dụng và uy lực của Ma binh, thấy Ma quân giao cho hắn nhiệm vụ quan trọng như thế, toàn thân Viêm hộ pháp như bị đá nặng ngàn cân đè ép, lập tức cảm thấy mình chịu áp lực khổng lồ.

“Quân Thượng! Thuộc hạ vẫn là câu nói kia, xin người nghĩ lại.”

“Thế nào? Người sợ sao? Không có gì phải sợ. Bản quân cũng chỉ phòng ngừa vạn bất đắc dĩ mới để lại cho người một lá bùa hộ mệnh. Nếu đến lúc đó thật sự gặp chuyện không may, người có thể phóng thích Ma

binh, để bọn họ đánh một trận với kẻ thù bên ngoài. Đương nhiên, không có chuyện xảy ra vẫn là tốt nhất. Nếu người sợ, vậy người theo bản quân đến nhân gian đi, để lại Linh hộ pháp trấn thủ Ma cung.” Đoạn Thần ném ra hai sự lựa chọn để Viêm hộ pháp tự lựa chọn.

Để cái tên Linh hộ pháp ngu xuẩn kia trấn thủ Ma cung thì không bằng để hắn ở lại! Viêm hộ pháp không chút nghĩ ngợi trực tiếp nói: “Linh hộ pháp tính tình nóng nảy, không thể đảm nhận trọng trách này, vẫn nên để thuộc hạ ở lại trấn thủ Ma cung thì hơn!”

Đoạn Thần hài lòng gật đầu, hất cằm lên kêu Viêm hộ pháp nhận lấy ngọc bài: “Cất kỹ đi, người đi chuẩn bị chuyện bản quân muốn bế quan đi.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Viêm hộ pháp quỳ di chuyển về phía trước vài bước, hai tay nghiêm túc đón lấy ngọc bài, cẩn thận cất kỹ rồi mới đứng dậy cáo lui.

Sau khi Viêm hộ pháp rời đi, Đoạn Thần tùy ý liếc qua A Sứ, phát hiện nàng đang mở to hai mắt ngồi trong kết giới, vẻ mặt tung tăng như chim sẻ. Sắc mặt Đoạn Thần trầm xuống, hắn rút lại kết giới, bất thiện hỏi: “Người cũng nghe được?”

“Ừ! Sư phụ, người muốn đến nhân gian phải không? Dẫn ta theo được không? Ta chưa từng rời khỏi Ma giới để đến nhân gian đâu! Ta chỉ nghe chuyện của nhân gian từ miệng Linh hộ pháp thôi, vẫn không từng tự mình trải nghiệm, ta rất muốn đi xem thử!” A Sứ ôm lấy cánh tay Đoạn Thần, cười nịnh nọt.

“Không được!” Đoạn Thần không hề nghĩ ngợi mà trực tiếp từ chối.

A Sứ xệ mặt xuống, buông lỏng cánh tay Đoạn Thần ra. Lúc Đoạn Thần cho rằng nàng hờn dỗi muốn chạy đi, ai ngờ, A Sứ đột nhiên nhào vào người hắn, ngăn chặn hắn lại.

“Sư phụ, người cho ta đi theo có được không? Ta bảo đảm không gây phiền phức cho người. Thật mà. Ta sẽ ngoan ngoãn, người dẫn ta theo đi!” Mặt dán vào mặt Đoạn Thần, A Sứ nhẹ nhàng cọ xát.

Bị động tác của A Sứ dọa sợ, lúc Đoạn Thần hoàn hồn thì vội vàng né tránh A Sứ. Nhưng Đoạn Thần càng trốn thì càng bị A Sứ ôm chặt. Bên cạnh còn tỏa ra mùi thơm trên người A Sứ, khiến Đoạn Thần cảm thấy đầu có chút choáng váng.

A Sứ còn đang náo loạn trên người Đoạn Thần, không ngừng cọ vào cổ và mặt Đoạn Thần: “Sư phụ, người dẫn ta theo đi! Ta sẽ ngoan ngoãn!”

“Được rồi! Bản quân đồng ý, người đứng lên cho bản quân!” Đoạn Thần bắt đắc dĩ quát lớn A Sứ.

A Sứ hài lòng, cười tinh nghịch nhảy xuống khỏi người Đoạn Thần.

Thấy A Sứ tươi cười hơn hở như kẻ ngốc vì đã đạt được mục đích, Đoạn Thần khó chịu nói: “Bản quân còn chưa nói hết. Nếu muốn cùng đi thì người phải chép xong Ma chú một ngàn lần trước khi lên đường. Nếu đủ thì tất nhiên bản quân sẽ dẫn người đi. Nếu chép không xong thì người cứ ngoan ngoãn ở lại Ma cung. Không được để lộ hành tung của bản quân cho bất cứ yêu ma nào biết!”

Nghe nói vậy, mặt A Sứ lại âm trầm, nhưng suy nghĩ lạc quan một chút, nàng vẫn còn có cơ hội. A Sứ hoàn toàn tự tin gật đầu với Đoạn Thần: “Ta biết rồi! Sư phụ, ta nhất định sẽ tranh thủ chép xong ma chú trước khi xuất phát!”

“Người đã tự tin như vậy thì bản quân mỗi mắt mong chờ. Trước hết cầm lấy giấy bút và mực trở về Thượng Duyên Điện của người đi.” Đoạn Thần thấy A Sứ chướng mắt nên đuổi nàng đi.

“Ta nhất định sẽ làm được! Sư phụ không thể gạt ta!” A Sứ lấy giấy bút và mực, hết sức nghiêm túc nói câu đó với Đoạn Thần, xoay người rời khỏi Huyền Diệp điện.

Sau khi A Sứ rời đi, một lúc lâu sau, Đoạn Thần mới vươn tay sờ sờ gò má và cần cổ vừa mới bị A Sứ cọ xát. Nhớ tới cảm giác trơn mềm đó, Đoạn Thần bỗng nhiên hoàn hồn lại thấp giọng mắng: “Mình điên rồi sao.”

Đoạn Thần tùy ý cầm lấy quyển sách ở bên cạnh, dời lực chú ý, nghiêm túc đọc.

32. Chương 32

Edit: susublu

Ba ngày không ngủ không nghỉ, cuối cùng A Sứ cũng chép xong một ngàn lần ma chú. Bọng mắt xanh đen, A Sứ vui sướng hài lòng chạy tới Lăng Hoa Điện tìm Đoạn Thần.

“Sư phụ! Ta đã chép xong một ngàn lần ma chú!” Vừa vào Lăng Hoa Điện, A Sứ đã không thể chờ đợi được hét to lên.

Một đường chạy từ ngoài ra sau điện, cuối cùng đi vào tấm điện Đoạn Thần nhưng vẫn không tìm được Đoạn Thần, A Sứ có chút luống cuống. Không tìm được người, lên tiếng gọi mà cũng không có ai đáp lại, A Sứ có suy đoán không được tốt lắm. Vừa nghĩ tới việc bị sư phụ lừa gạt, dienxxdafnllequysdoon sư phụ bỏ lại nàng đến nhân gian một mình, A Sứ lập tức chảy nước mắt. Ném xấp giấy chằng chịt chữ trong tay ném hết xuống đất, A Sứ đau lòng khóc lớn.

“Tên lừa đảo! Tên lừa đảo! Bỏ lại ta chạy tới nhân gian một mình!” Ngồi xồm xuống, ngồi quỳ trên nền đất đá lạnh buốt, A Sứ nhặt giấy lên bắt đầu xé nát. Vừa xé vừa khóc mắng.

Đoạn Thần ở xa xa trong hậu cung, cảm thấy tâm trạng A Sứ phập phồng thì nhíu mi lại, phi thân về Lăng Hoa Điện. Vội vã chạy về Lăng Hoa Điện, khi vào tấm điện thì nhìn thấy A Sứ quỳ ngồi dưới đất gào khóc, tay không ngừng xé rách giấy. Chung quanh nàng đều là giấy vụn, rối loạn thành một núi. Đoạn Thần nghiêm mặt đi đến trước mặt A Sứ, ngồi xồm xuống dưới lên tiếng hỏi: “Chuyện này là sao?”

Khóc đến quên mình, đột nhiên bên tai vang lên giọng của Đoạn Thần, A Sứ sững sờ mở mắt ra xem, thấy một bóng người mơ hồ lại quen thuộc, A Sứ nhào về phía Đoạn Thần, hai tay siết sao ghì chặt cổ Đoạn Thần. Nín khóc mỉm cười, kích động nói: “Sư phụ! Người không đi! Người không bỏ lại ta.”

Thì ra nha đầu ngu xuẩn này cho rằng hấn bỏ lại nàng để đi một mình! Đoạn Thần không còn gì để nói vươn tay vỗ vỗ lưng A Sứ, ghét bỏ đẩy A Sứ ra. “Không được phép khóc!”

Lau mạnh nước mắt nước mũi vào người Đoạn Thần, A Sứ hít mũi, thút tha thút thít uất ức nói: “Sư phụ, ta ôm giấy chép ma chú đến tìm người. Ta tìm không thấy người, ta cho rằng người bỏ lại ta đi mất rồi.”

“Cho nên người liền xé hết những tờ giấy mình hao phí sức lực viết ra? Máy cái này bản quân còn chưa tận mắt nhìn thấy, sao bản quân biết được người có chép xong hay chưa, cố ý khóc rống muốn lừa dối cho xong sao?” Đoạn Thần tỉnh táo nhìn A Sứ, nói xong thì nhìn lướt qua phía trước.

Nghe vậy A Sứ vội vàng giải thích: “Sư phụ! Ta không hề lừa dối! Ta rất nghiêm túc chép ba ngày! Không ngủ không nghỉ chép liên tục! Nhất định là đủ số lần mà cũng không thiếu một chữ, xong xuôi ta mới cầm lấy đi tìm sư phụ! Sao A Sứ dám lừa gạt sư phụ!”

“Ta cũng nghĩ người không dám. Bây giờ tất cả giấy chép ma chú đều bị người làm hỏng, người kêu bản quân kiểm tra thế nào?” Đoạn Thần ghét bỏ kéo A Sứ lên, để cho nàng ngồi qua một bên.

A Sứ cúi đầu xuống, cắn môi, không lên tiếng. Nàng cũng không biết nên làm gì bây giờ! Sớm biết vậy thì nên đi tìm khắp toàn bộ Ma cung trước, chắc chắn sư phụ không có ở đây thì mới xé mấy tờ giấy này. Nghĩ như vậy A Sứ lại thầm hận mình làm việc không chu toàn, thậm chí mình một chút.

Thấy A Sứ không nói lời nào, Đoạn Thần nâng cằm nàng lên, móc khăn ra lau nước mắt cho A Sứ, bình tĩnh hỏi: “Nếu không thì người cứ ngoan ngoãn ở lại trong Ma cung đi. Người ngu ngốc như vậy, bản quân cảm thấy mang người đi sẽ gây thêm phiền phức cho bản quân.”

— susublu~ diendan —

A Sứ đột nhiên lắc đầu, vươn tay nắm chặt tay Đoạn Thần đang lau nước mắt cho nàng, vội vàng nói: “Không cần! Sư phụ, ta muốn đi nhân gian với người! Ta bảo đảm nhất định sẽ nghe lời, không gây phiền phức cho người!”

Đoạn Thần vươn tay ra kéo cánh tay bị A Sứ nắm, cầm lấy khăn tiếp tục ghét bỏ lau nước mắt cho A Sứ. Miệng lại tùy ý thở dài, Đoạn Thần nói: “Nhưng người quá ngu ngốc, bản quân không yên tâm.”

“Sư phụ! Ta không ngu ngốc! Nhất định ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời người, người dẫn ta theo đi!” A Sứ đáng thương nhìn Đoạn Thần.

“Trước tiên nói xem người sai ở đâu, bản quân sẽ suy nghĩ xem có nên dẫn người theo không.” A Sứ lau sạch sẽ mặt mũi, Đoạn Thần nhét khăn vào người A Sứ. Nhét xong thì cảm thấy là lạ. Nhớ lại lần trước mình cũng lau nước mắt cho A Sứ, khi đó hắn nhét khăn bản vào người A Sứ, bộ ngực nàng bằng phẳng, người cũng không lớn lên. Đoạn Thần đã hiểu chỗ kỳ quái ở đâu rồi, nhớ tới cảm giác mềm mại vừa rồi thì trên mặt có chút thay đổi.

A Sứ nghiêm túc suy tư lỗi sai của mình không có chú ý tới Đoạn Thần kỳ lạ, nghĩ rõ đáp án mới nói: “Sư phụ, ta không nên khóc nháo vì không tìm thấy người. Ta cần phải tìm hết Ma cung, sau khi chắc chắn người không ở đây thì mới lại khóc rống.”

Nghe nói vậy thì Đoạn Thần lại dùng sức nắm mũi A Sứ, lại búng trán A Sứ. Kinh bỉ nói: “Đây là lỗi tọa yếu, lỗi lầm lớn nhất là người náo loạn! Bản quân đã nói với người rồi, không được để yêu ma khác biết được hành tung của bản quân, người ngồi đây náo loạn, ai mà không nghi ngờ!”

“A, ta biết sai rồi. Sư phụ, sau này ta bảo đảm sẽ suy nghĩ mọi chuyện rõ ràng trước, cũng không náo loạn nữa.” A Sứ nghiêm túc gật đầu, thừa nhận mình đã sai.

Đoạn Thần không còn gì để nói, nhẹ mắng: “Gỗ mục không thể gọt đẽo được!”

“Sư phụ, ta lại sai ở đâu rồi? Người nói ra đi ta nhất định sẽ đổi! Người đừng có dùng câu này mắng ta, ta không thích nghe.” Nghe Đoạn Thần nói, A Sứ có chút mất hứng. Những lời này nàng chưa từng quên, lúc ở học viện, câu mà lão già lông mi dài mắng nàng nhiều nhất chính là “Gỗ mục không thể gọt đẽo được!”

“Vì sao không thích những lời này?” Đoạn Thần tò mò hỏi.

” Lúc ta ở học viện học pháp thuật, lão già xấu xí dạy pháp thuật luôn dùng câu này để mắng ta. Ta rất ghét những lời này!” Thật ra A Sứ cũng rất hẹp hòi, trừ sư phụ ra, người khác mắng nàng, nàng đều để trong bụng.

“Người đúng là giống câu nói này, gỗ mục không thể gọt đẽo được. Trừ những lời này, bản quân không tìm thấy từ nào hay hơn để hình dung người.” Đoạn Thần nói xong thì nhướn mày nhìn phản ứng của A Sứ.

“Ai nói! Rõ ràng ta không giống ý của câu nói này! Mỗi lần sư phụ dạy bảo, ta đều sẽ sửa sai, hơn nữa bảo đảm không tái phạm.” A Sứ không phục nói, ánh mắt liếc nhìn Đoạn Thần, phát hiện trên vạt áo Đoạn Thần có dính chút màu xanh, đột nhiên lại có chút chột dạ.

Đoạn Thần tán thành nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Nói cũng phải, người đúng là biết sai sẽ sửa. Nhưng bản quân không thích người khóc rống, cực kỳ chán ghét. Nhất là khóc xấu đến như vậy, bản quân nhìn rất phiền lòng.”

“Vậy sau này ta không náo loạn nữa, cũng cố hết sức không khóc nữa, sư phụ đừng thấy ta phiền, đừng chán ghét ta!” A Sứ nhích người lại gần Đoạn Thần, nịnh nọt ôm lấy cánh tay Đoạn Thần, dán mặt vào mặt Đoạn Thần, cọ xát.

Đoạn Thần ghét bỏ nghiêng cổ qua một bên, rút cánh tay ra khỏi tay A Sứ, phát tay nói: “Hai ngày sau, giờ tý xuất phát. Người không cần chuẩn bị gì cả, đến lúc đó trực tiếp trốn người khác, vụng trộm đến hậu cung chờ, bản quân sẽ gặp người ở đó.”

A Sứ hiểu gật đầu, vui mừng nói: “Ta nhớ rồi. Sư phụ, người nhất định phải chờ ta!”

“Bản quân sẽ không thất hứa.” Đoạn Thần nhàn nhạt liếc A Sứ một cái.

“Ừ. Vậy thì, sư phụ, ta đi trước đây. Ba ngày rồi ta không có nghỉ ngơi, ta phải đi nghỉ đã.” A Sứ nói xong cũng không quay đầu lại, chạy thẳng ra ngoài.

Đoạn Thần cảm thấy A Sứ chạy nhanh như vậy rất kỳ lạ. Cúi đầu, nhìn thấy trên đất bừa bộn giấy vụn. Đoạn Thần nhẹ lắc đầu, khom lưng xuống nhặt hết mấy vụn giấy đó lên. Mới vừa nhặt được hai trang giấy, Đoạn Thần phát hiện mình trước ngực có vết bẩn.

Hôm nay Đoạn Thần mặc quần áo màu xanh đen đậm, hai dòng chất lỏng màu xanh đậm, diện mạo một dải một ngắn dính ở trên quần áo, cực kỳ bắt mắt. Đoạn Thần vo giấy thành một cục, sắc mặt âm trầm. Không trách được vừa rồi nha đầu xấu xí không nhào vào ngực hắn mà lại đi qua bên cạnh ôm cánh tay hắn, thì ra là ghét bỏ người hắn bẩn! Sau khi phát hiện “Chuyện tốt” mình làm thì sợ bị phát hiện cho nên chuồn trước!

Trang giấy trong tay đã bị vo thành một cục, Đoạn Thần nghiêng răng ken két. Trong lòng thầm niệm Thanh Tâm chú, Đoạn Thần cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều. Cẩn thận mở tờ giấy đầy chữ ra, vuốt thẳng những nếp nhăn trên đó. Sau đó gấp lại cho đẹp rồi bỏ vào một cái túi gấm.

Chương sau: Cướp xe dưới ánh nắng chói chang

33. Chương 33: Cướp Xe Dưới Ánh Nắng Chói Chàng

Edit: susublu

Ngày mùa hè ánh nắng bùng bùng. Núi non như ngọc bích, dưới bóng cây xanh ngắt, mặt trời rực rỡ chiếu từ trên cao xuống dưới, Đoạn Thần ngồi dưới gốc cây đại thụ. A Sứ thấy Đoạn Thần toát mồ hôi thì kiêng chân lau mồ hôi cho hắn.

Đoạn Thần cũng không tránh A Sứ, hất cằm về phía Linh hộ pháp, nói: “Đi hái cho bản quân chút dây leo.”

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Linh hộ pháp nói xong thì liền co cẳng chạy vào trong rừng.

A Sứ lau xong mồ hôi cho Đoạn Thần thì hỏi: “Sư phụ, còn nóng không?”

“Ừm.” Đoạn Thần nhắm mắt, tựa vào người A Sứ. Lúc ở Ma giới Đoạn Thần không cảm thấy thân thể A Sứ có gì đặc biệt, nhưng ra khỏi Ma giới thì Đoạn Thần mới phát hiện thân thể A Sứ quả thực rất lạnh! Đối với sự phát hiện này, Đoạn Thần rất ngạc nhiên và mừng rỡ. Chủ động nắm tay A Sứ, diện mạo biến đổi đi được một đường. Điều duy nhất làm người ta không thoải mái chính là ánh nắng mặt trời chói chang chiếu vào người A Sứ khiến có A Sứ hơi nóng, Đoạn Thần cảm thấy không thoải mái.

Linh hộ pháp không biết có phải Ma quân muốn dây leo để ăn hay không, vì vậy nên chọn loại sạch sẽ nhất. Hái xong thì quay trở về đưa cho Đoạn Thần. “Quân Thượng, dây leo đây!”

Đoạn Thần cầm lấy dây leo, tựa vào người A Sứ, thông thả ung dung ghim dây lại thành vòng tròn. Chờ đến khi tạo thành một vòng lá đội đầu thì Đoạn Thần lại để lên đầu A Sứ.

A Sứ hiểu kỳ sờ vòng lá trên đầu, hỏi: “Sư phụ, người đội vòng lá này lên đầu ta làm gì?”

“Che nắng. Như vậy có thể giảm bớt ánh nắng chiếu vào người người.” Đoạn Thần tùy ý trả lời xong thì lại kéo A Sứ tiếp tục lên đường. Trên đường đi, vì có vòng lá đội trên đầu nên A Sứ không bị nắng chiếu vào nhiều như lúc trước, điều này cũng làm Đoạn Thần thư thái hơn rất nhiều.

Đi được một đoạn đường, lúc này một chiếc xe ngựa chạy từ phía sau về phía đoàn người Đoạn Thần. Người đánh xe hét với họ: “Người phía trước đội vòng lá, mau tránh ra! Đừng cản đường ta!”

Trời đang nóng nên Đoạn Thần vốn đã rất bực bội. Hiện tại lại gặp một tên không có mắt, Đoạn Thần xoay người, giận tái mặt mở miệng nói với Linh hộ pháp: “Linh hộ pháp, đi chặn chiếc xe này lại cho bản quân.”

Linh hộ pháp gật đầu, thân thể như tia chớp, lập tức đến trước xe ngựa. Không chớp mắt vươn tay ấn chặt đầu ngựa, làm ngựa không ngừng đá chân, nhưng mà không đi về phía trước được.

“Người là ai! Lại dám cướp xe! Không muốn sống nữa sao!” Phu xe là thị vệ võ công cao cường. Lúc đang nói chuyện đã nhanh chân xuống xe muốn động thủ với Linh hộ pháp.

Lúc phu xe muốn chạm vào Linh hộ pháp thì bị hấn dùng pháp lực khống chế thân thể. Kinh thường phải tay, Linh hộ pháp hô lớn với người bên trong: “Người bên trong mau ra ngoài!”

Trong xe ngựa không có động tĩnh gì khiến Linh hộ pháp hoài nghi bên trong không có ai. Khi Linh hộ pháp lơ đãng thì từ trong xe ngựa bay ra mấy cây ngân châm, tốc độ cực nhanh khiến Linh hộ pháp không kịp phản ứng, cần cổ bị một cây ngân châm đâm vào.

Một lúc lâu sau Đoạn Thần thấy Linh hộ pháp chậm chạp thì kéo A Sứ đi tới.

“Linh, người làm sao vậy?” Đến gần thấy Linh hộ pháp không nhúc nhích thì A Sứ duỗi ngón tay ra chọc chọc thân thể hắn, quan tâm hỏi.

” Hình như thuộc hạ không nhúc nhích được.” Sắc mặt Linh hộ pháp bắt đầu biến thành màu đen, lúc nói chuyện trông rất gian nan.

Lúc A Sứ đang nói chuyện với Linh hộ pháp thì trong xe lại bay ra mấy cây ngân châm nữa.

“Tiểu chủ cẩn thận!” Linh hộ pháp cố hết sức hô to.

A Sứ không rõ chuyện gì quay đầu lại thấy Đoạn Thần chắn trước người của nàng. Nghi hoặc hô lên: “Sư phụ?”

— susublue ~ diendan —

Đoạn Thần không để ý tới A Sứ, hất ngân châm qua một bên, sau đó đánh một chưởng về phía xe ngựa. Xe ngựa vốn dĩ có rèm vải che chắn lập tức tan tành thành vụn nhỏ. Người trong xe cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Người trong xe không ngờ kết quả lại như vậy, khi thấy dung mạo Đoạn Thần thì ngây ngẩn cả người.

Thấy người trong xe thì A Sứ bị dung mạo nàng làm cho kinh sợ. Chỉ nàng ta nói với Đoạn Thần: “Sư phụ, cô nương bên trong đẹp quá!”

Thấy bên trong là một cô nương, Đoạn Thần lạnh nhạt mở miệng: “Người tự mình đi xuống hay là chờ ta ném người xuống?”

Mỹ nữ trong xe bỗng nhiên hoàn hồn, sắc mặt có chút khó xử. Hàn Sở sở nàng lớn như vậy rồi vẫn chưa từng gặp ai dám nói với nàng như vậy!

Thấy nàng ta không có phản ứng gì, Đoạn Thần xoay người vươn tay bắn một viên thuốc gì đó vào miệng Linh hộ pháp. Không đầy một phút, thân thể Linh hộ pháp khôi phục lại bình thường.

“Thuộc hạ đa tạ Quân Thượng cứu mạng!” Linh hộ pháp quỳ xuống trước mặt Đoạn Thần.

Đoạn Thần nhìn chằm chằm A Sứ đang mê mẩn nhìn mỹ nữ, kéo nàng qua một bên, ra lệnh cho Linh hộ pháp: “Ném nữ nhân trên xe xuống cho bản quân.”

“Dạ” Linh hộ pháp đáp lại, thừa dịp nàng ta còn chưa kịp phản ứng, dùng pháp thuật khống chế thân thể nàng ta. Nhảy lên xe ngựa, ôm cổ nữ tử xách xuống xe rồi ném xuống đồng cỏ đại bên cạnh.

Đoạn Thần hài lòng, kéo A Sứ lên xe. Liếc mắt nhìn phu xe giữa đường, Đoạn Thần nói: “Ném hắn qua một bên, cản trở đường.”

Linh hộ pháp làm theo mệnh lệnh, ném phu xe về phía bụi cỏ đại. Sau đó lên xe ngựa, kéo dây cương, quay đầu hỏi Ma quân: “Quân Thượng, đi luôn bây giờ sao?”

“Ừ.” Nhẹ nhàng gật đầu, Đoạn Thần nhích tới gần A Sứ.

Bên cạnh có người lạnh buốt hạ nhiệt độ ngoài trời, xe ngựa đi chậm trên đường, có gió mát thổi vào, cuối cùng Đoạn Thần cảm thấy thoải mái hơn.

A Sứ đặc biệt vui mừng ôm Đoạn Thần, hết sức thích ý để Đoạn Thần dựa vào lòng nàng, điều này khiến A Sứ có cảm giác thỏa mãn không nói nên lời. Vuốt tóc Đoạn Thần, A Sứ hỏi: “Sư phụ, có phải chúng ta không được tốt lắm không? Hình như trong sách viết người xấu mới cướp xe người khác.”

“Bản quân cam tâm tình nguyện.” Đoạn Thần không thêm để ý trả lời A Sứ.

“A. Sư phụ vui vẻ thì ta cũng vui vẻ! Sư phụ, vừa rồi người có thấy không? Cô nương kia thật xinh đẹp! Ta chưa từng thấy nữ tử nào xinh đẹp như vậy ở Ma giới!” Nghĩ lại sung mạo của nữ nhân lúc này, A Sứ vẫn còn nhớ, nhện không được cảm khái.

“Một lớp da mà thôi, qua vài năm sẽ già đi, không có gì đẹp mắt.” Đoạn Thần không cho là đúng, cười nhạt nói.

“Vì sao?” A Sứ không hiểu hỏi.

Linh hộ pháp đánh xe ở phía trước nhện không được chen vào giải thích cho A Sứ: “Tiểu chủ, người đã quên thuộc hạ từng nói với người là tuổi thọ của con người rất ngắn sao? Người phàm không giống hai tộc Thần Ma chúng ta, chỉ có mấy chục năm tuổi thọ. Nữ tử có đẹp thì qua vài năm cũng không thắng được sự tổn hại của năm tháng.”

A Sứ hiểu gật đầu, vẻ mặt tiếc hận nói: “Vậy thì thật đáng buồn. Khuôn mặt xinh đẹp như vậy mà chỉ có thể dùng được vài năm thôi.”

“Có gì mà buồn. Bất kể là người phàm hay yêu ma thì vẻ bề ngoài đều không quan trọng, tất cả đều sẽ bị năm tháng bào mòn. Quan trọng là lúc sống có gì đặc sắc, không uổng công sống trên đời.” Đoạn Thần không thích A Sứ quá bi quan.

Nghe vậy thì A Sứ suy ngẫm rồi gật đầu: “Sư phụ nói đúng. Bộ dáng không quan trọng! Ta nhớ sư phụ đã nói qua lúc đầu gặp ta ta xấu đến kinh người. Ta xấu như vậy mà sư phụ còn tình nguyện sử dụng pháp lực áp nỡ, sư phụ đối với ta thật tốt!” Nói xong, A Sứ ôm chặt Đoạn Thần. Quả nhiên, dienxdafallequysdoon từ đầu đến cuối người đối xử với nàng tốt nhất chỉ có sư phụ!

Đoạn Thần ừ một tiếng nhưng không trả lời.

Linh hộ pháp ngồi bên ngoài đánh xe nghe A Sứ nói vậy, thấy Ma quân đang ở đây thì nuốt hết mọi chân tướng đã trào ra tới miệng xuống bụng.

Ban ngày thì nắng nóng, nhưng buổi tối gió lại nhẹ nhàng khoan khoái. Đoạn Thần dựa vào trong lòng A Sứ cực kỳ thích ý. Nghe A Sứ nỉ non không ngừng thì dần dần nhắm mắt lại.

34. Chương 34: Tiến Vào Bình Thành Của Trì Châu

Edit: susublue

Bình thành Trì Châu ở Tề quốc, ngoài cửa thành, xe ngựa của Đoạn Thần bị chặn lại.

“Người trong xe mau đưa giấy tờ tùy thân ra để kiểm tra!” Quan binh giữ cổng cản xe ngựa lại, hét to về phía Đoạn Thần.

Lần cuối cùng Linh hộ pháp đến nhân gian là một trăm năm trước, hẳn không biết trong một trăm năm này nhân gian thay đổi triều đại thì giấy tờ tùy thân có đổi theo hay không. Do dự một chút thì hẳn liếc mắt nhìn thấy giấy tờ của một nữ nhân cách đó không xa, khi nhìn thấy đại khái nội dung trên đó thì Linh hộ pháp hiểu rõ gật đầu, từ phía sau biến ra ba tấm bảng đưa cho quan binh.

Quan binh nhìn kỹ, xác nhận không có vấn đề gì thì để Linh hộ pháp đánh xe vào thành.

A Sứ liên tục yên lặng không lên tiếng, chờ khi vào thành thì mới tò mò mở miệng hỏi Linh hộ pháp: “Linh, vừa rồi nam nhân kia hỏi người giấy tờ tùy thân, đó là cái gì?”

“Cái kia giống như thẻ bài của yêu ma khi tiến cung, trên đó ghi lại quan hệ nhân thân. Không có tấm bảng đó quan binh canh giữ cửa thành sẽ không cho chúng ta vào.” Linh hộ pháp kiên nhẫn giải thích cho A Sứ nghe.

Tìm một nơi vắng vẻ dừng xe lại, Linh hộ pháp xoay người xin chỉ thị của Ma quân: “Quân Thượng, đã vào trong thành rồi, Quân Thượng có gì cần dặn không?”

“Cần dặn? Tìm một nơi sạch sẽ, yên tĩnh để dừng chân đi, bản quân muốn tắm rửa.” Đoạn Thần nằm trong lòng A Sứ nhẹ nhàng động một cái, lưỡi biếng mở to mắt mắt nhìn hẩn. Thấy có người hiếu kỳ nhìn chằm chằm về phía bọn họ, Đoạn Thần nhăn mày lại, nói: “Linh hộ pháp, cởi áo ngoài của người ra, cản ánh mắt của đám người phạm trần kia lại cho bản quân.”

Linh hộ pháp không dám dị nghị, lập tức cởi áo ngoài cột vào cửa xe ngựa. Áo khoác rộng thùng thình chặn lại ánh mắt của đám người bên ngoài, Đoạn Thần hài lòng. Phất tay với Linh hộ pháp, dặn dò: “Chạy xe ngựa tới chỗ ít người sau đó người đi tìm một khách điếm để nghỉ ngơi trước. Đã đến nhân gian thì cố gắng đừng dùng pháp thuật trước mặt người phạm, để tránh bại lộ hành tung. Nếu như cần tiền thì người đến chỗ quan phủ trong thành này để lấy ít tiền đi. Nếu quan mà quá nghèo thì người đi tìm nhà mấy thương nhân có tiền, ẩn thân đến nhà bọn họ lấy tiền.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Linh hộ pháp cúi đầu, khước miệng co giật một cái. Mặc dù đây là phong cách làm việc của Ma tộc, nhưng Ma quân ngồi trước mặt tiểu chủ nói thẳng ra như vậy liệu có được không?

Thấy Linh hộ pháp muốn đi, dienxdafnnllequysdoon A Sứ không chịu nổi muốn đi cùng. Vặn vẹo uốn éo thân thể, A Sứ cúi đầu nói với Đoạn Thần: “Sư phụ, ta cũng muốn đi tìm chỗ ở với Linh hộ pháp.”

“Không được. Im lặng ngồi yên đi, không được phép làm phiền!” Đoạn Thần không hề nghĩ ngợi lập tức từ chối. Một tảng băng lớn như A Sứ đi mất rồi thì ai cho hẩn không khí mát mẻ!

A Sứ có chút mất hứng, vẻ mặt rầu rĩ không vui mở rèm cửa sổ ra nhìn phong cảnh bên ngoài.

Phát giác được cảm xúc A Sứ sa sút, Đoạn Thần giữ chặt tay nàng, néo néo vài cái rồi hỏi: “Sao nào? Tức giận sao? Là ai hết lần này đến lần khác bảo đảm với bản quân là nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời không gây phiền phức? Nếu không vui thì bản quân có thể kêu Linh hộ pháp đưa người về Ma giới.”

Vừa nghe thấy mình bị đuổi về Ma giới, A Sứ liền vội vàng lắc đầu, cúi đầu nhìn Đoạn Thần: “Sư phụ, ta không có tức giận. Ta chỉ có chút không vui thôi. Ta hỏi người nhưng người không cho phép thì không phải là ta cũng không hề nào loạn đòi đi sao? Ta không có gây phiền, sư phụ, người không được đuổi ta về!”

“Người ngoan ngoãn nghe lời thì tất nhiên bản quân sẽ không đuổi người về. Đợi khi tìm được chỗ nghỉ ngơi, bản quân nghỉ khỏe lại thì sẽ dẫn người đi ném thử đồ ăn ở nhân gian.” Mặt mày Đoạn Thần nhu hòa, tựa vào trong lòng A Sứ, vuốt vuốt bàn tay lạnh buốt của nàng, cảm thấy thích ý khó nói nên lời.

Nghe vậy vẻ ủ rũ trên mặt A Sứ lập tức tan thành mây khói, nụ cười rạng rỡ gật đầu, ôm chặt Đoạn Thần trong lòng. Trên mặt đầy hạnh phúc, cười tươi như hoa, hưng phấn nói: “Sư phụ, thật vậy không? Người muốn dẫn ta đi ném thử đồ ăn ở nhân gian sao?”

“Bản quân đã lừa gạt người bao giờ chưa?” Đoạn Thần nhướn mày, hỏi ngược lại A Sứ.

“Sư phụ chưa từng lừa gạt ta, cũng sẽ không gạt ta! Ta tin sư phụ! Sư phụ nhất định nói lời sẽ giữ lời, dẫn ta đi ăn!” Nếu không phải một cánh tay bị Đoạn Thần xoa nắn thì không chừng A Sứ sẽ vỗ hai tay thể hiện sự kích động của nàng lúc này.

Thấy bộ dạng A Sứ ngốc nghếch, Đoạn Thần vươn tay néo mặt nàng, khinh thường nói: “Thật ra nhân gian không bằng Ma giới. Đồ ăn người phạm toàn món mặn, hai tộc Thần Ma chúng ta sẽ không đụng vào dù chỉ một chút.”

“Món mặn? Đó là cái gì? Ăn ngon không?” A Sứ hứng thú hỏi.

“Món mẶn chnh là tht sng. Tc là họ dng tht để làm đồ ăn.” Đoạn Thần thng dng thn nhn giẢI thch vớ A Sũ.

“Tht! Ngời phm ăn tht!” A Sũ chn đng kinh s, cảm thấ tht khó tin.

“Đúng vậy, ngời phm ăn tht. Tht gì cũg dăm ăn, kể cả tht ngời.” Đoạn Thần nói.

“Sao ngời phm lại kinh khng như thế? Dăm ăn tht lại còn ăn tht đng loại!” Giờ phút này, A Sũ cảm thấ nhn gian cũg không hề tốt đẹp như Linh hộ pháp nói.

“Ngời phm không mạnh như Thần Ma, ba ngày không ă không uống sẽ chết đỏi. Gặp phải hạn hán, không thu đợc thóc thì sẽ lăm vào nạn đỏi. Ngời vớ ngời tranh giành lương thực, cá lớn nuốt cá bé, đến cuối cùng chỉ có chết. Thậm chí có thể vì tính mạng mình mà dễ dàng bỏ cả con cái. Lũ lụt xảy ra sẽ mang đến nhiều thiên tai. Sau đó các loại tật bệnh cũg nổi lên, một lây nhiễm mười, mười lây nhiễm trăm, cuối cùng đều hóa thành đng tro tàn. Con ngời là một loại sinh vật hết sức yếu ớt, cũg là loài sinh vật có lòng tin mạnh mẽ. Mặc kệ gặp phải chuyện gì, họ đều dựa vào lòng tin để làm đng lực sống sót.” Sắc mặt Đoạn Thần hiền hoà, không có chút tình cảm.

Nghe Đoạn Thần nói xong, A Sũ cái hiểu cái không găt đầu, sau đó hỏi: “Sư phụ, nhn gian trừ món mẶn chúng ta không ăn đợc ra, những món ăn khác thì sao? Chúng ta có thể ăn đợc không?”

“Tất nhiên là có. Chúng ta là thân thể Linh thú, không thể ă tht đng loại. Nhưng có thể ă chay. Ví dụ như mì phở, mít quả, kẹo đường... Những thứ này đều có thể ăn.”

“Mì phở? Mít quả? Kẹo đường? Những thứ này là cái gì? ă ngon không? Sư phụ, ngời đã từng ném qua chưa?” A Sũ sáng ngời phm chn nhn chm chm Đoạn Thần hỏi.

“Ném qua rồi, hương vị cũg giống nhau. Nếu như tht sự ngon thì bản quân đã sớm mang cách làm về Ma giới để phổ biến rộng rãi rồi.” Thấ bộ dạng thm ă của A Sũ, Đoạn Thần đng dậy, khề cười búng trán nng một cái, nói: “Không có tiền đồ! Nước miếng đã chảy xuống rồi, bản!”

A Sũ nuốt nước miếng một cái, vươn tay sờ soạng miệng mình, không thấ nước miếng đâu, vớ Đoạn Thần một cái: “Sư phụ đáng ghét! Lại găt ta!”

“Ừ. Bản quân đáng ghét, vậy ngời cách xa bản quân một chút.” Đoạn Thần tự giác dịch qua một chút, kéo dài khoảng cách vớ A Sũ.

A Sũ cho rằng Đoạn Thần rất tức giận nên lại bỏ nhào qua, ôm lấy Đoạn Thần, giẢI thch: “Ta đùa thôi, sư phụ không đáng ghét, ta thích sư phụ nhất!” Đầu nng cợ cợ trước ngực Đoạn Thần, A Sũ ôm chặt Đoạn Thần.

“Ngu ngốc.” Đoạn Thần cười nhẹ mẮng A Sũ một câu. Nụ cười rạng rỡ giống như một chất đợc.

Nhìn chm chm Đoạn Thần đng cười, A Sũ cảm giác mặt mình nóng lên, ngậy ngốc vươn tay che mặt mình lại. Nhớ lại trước kia Đoạn Thần đã từng nói, nhìn chm chm nam tử thì mặt sẽ nóng lên, dien*daffn;lle#quyssdo0n A Sũ đột nhiên có chút chột dạ. Nng cũg không biết mình chột dạ cái gì nên rời khỏi ngời Đoạn Thần, A Sũ ngời sát vào một góc, cúi đầu che mặt mình lại.

Đoạn Thần cảm thấ không thích hợp nên tiến lại gần A Sũ, dùng chút sức đẩ tay A Sũ đng che mặt ra, Đoạn Thần nng cầm nng lên buộc nng ngắng đầu. Vừa nhìn thì phát hiện sắc mặt A Sũ đỏ ửng như hoa đào. Nghĩ đến cái gì đó, Đoạn Thần đào hoa cười một tiếng, hỏi: “Thẹn thùng sao?”

A Sũ lẮc đầu, không nói lời nào.

Thấ vậy Đoạn Thần cũg không đùa giỡn A Sũ nữa. Tự mình ngời qua một bên, yên tnh chờ Linh hộ pháp trở về.

35. Chương 35: Thúc Giặc Ma Quân Đi Đạo Phổ

Edit: susublue

Hiệu suất làm việc của Linh hộ pháp cũng không tệ lắm, chỉ nửa canh giờ đã tìm được tiền rồi cũng tìm được cả chỗ dừng chân, tới đón Đoạn Thần và A Sứ đi qua.

Thoải mái tắm rửa sạch sẽ, Đoạn Thần mới từ trong nhà đi ra đã nhìn thấy A Sứ mắt sáng long lanh ngồi xồm trước cửa. Nhíu mi lại, Đoạn Thần hỏi: “Người ngồi ở đây làm cái gì?”

“Sư phụ, người đã tắm rửa xong rồi, thân thể có thoải mái hơn không? Chúng ta đi dạo phố thôi! Ta vừa mới nghe tiểu nhị trong tiệm nói, buổi tối trong thành này rất náo nhiệt. Có rất nhiều món ăn vặt được bày bán!” A Sứ xoa xoa tay, trên mặt đầy vẻ tươi cười, nói chuyện với Đoạn Thần.

“Gấp cái gì, trời còn chưa tối, chờ khi bên ngoài bắt đầu náo nhiệt, bản quân sẽ dẫn người ra ngoài đi dạo.” Đi qua A Sứ, Đoạn Thần đi được hai bước thấy A Sứ còn ngồi tại chỗ không động đậy, Đoạn Thần nói: “Chẳng lẽ người muốn ngồi ở đây để chờ tới tối sao?”

Nghe vậy, A Sứ vội vàng đứng dậy, chạy đến bên cạnh Đoạn Thần, khoát tay nói: “Không không không! Ta không muốn ngồi xồm ở chỗ này đâu! Sư phụ, ta có thể ra khỏi sân đi bộ một chút hay không? Ta chỉ đi lòng vòng trong khách điểm, nhất định không ra khỏi cửa chính!”

“Không được! Trong khách điểm có đủ loại khách ra vào, người lại không biết gì về nhân gian, người cũng không có mắt nhìn, không thể phân biệt được người tốt người xấu. Bản quân không yên tâm, người ngoan ngoãn ngồi trong phòng của mình đi. Trong phòng có vài kệ sách, người có thể xem một chút để giết thời gian.” Bước chậm rãi ở khúc gấp của hành lang, Đoạn Thần liếc mắt quan sát phản ứng của A Sứ.

Ánh mắt A Sứ ảm đạm không chút ánh sáng, gật đầu một cái rồi buồn bực đáp: “Dạ. Sư phụ nói phải.”

“Trước mắt người cứ về phòng tìm sách để đọc đi, bản quân có chuyện muốn bàn bạc với Linh hộ pháp.” Dứt lời, Đoạn Thần dừng lại.

“Ừ. Ta sẽ ngoan ngoãn đi xem sách, sư phụ, chờ trời tối người nhất định phải dẫn ta ra ngoài!” Nói với Đoạn Thần xong, dienxdafnllequysdoon A Sứ xoay người trở về phòng của mình.

Lặng lẽ đưa mắt nhìn A Sứ trở về phòng, lúc này Đoạn Thần mới trở về phòng của hắn.

Linh hộ pháp đã sớm đứng trong phòng để đợi Ma quân. Nhìn thấy Ma quân đến, Linh hộ pháp khom lưng hành lễ: “Quân Thượng, thuộc hạ đã hỏi thăm tình hình một chút.”

“Nói nghe thử xem đã nghe được cái gì.” Đoạn Thần không thích ghé ngồi ở nhân gian nên trực tiếp nằm xuống giường nhỏ, nửa nằm nửa ngồi nghe Linh hộ pháp hồi báo tin tức.

“Thuộc hạ nghe được người dân trong Thanh Thành kể Bình thành nói năm tháng trước đã từng xuất hiện một yêu ma. Nghe dân chúng tương truyền đó là ma nữ, biến thân thành mỹ nhân, hầu hạ trong phủ phủ hộ Ngô Anh Dũng ở Thanh Thành. Bởi vì hắn ta phát hiện ra điều kỳ lạ nên đã vụng trộm mời đạo sĩ tới. Không ngờ lại bị ma nữ đó phát hiện, giết đạo sĩ và Ngô Anh Dũng rồi trực tiếp bỏ chạy. Từ đó về sau, Trì Châu không còn động tĩnh của yêu ma nữa. Nhưng ở chỗ khác trong Tề quốc như Ôn Châu, Ích Châu, Nhạc Châu thì đã bắt đầu xuất hiện yêu ma làm loạn. Những tên yêu ma đó đều hóa thân thành mỹ nhân, hầu hạ quan viên có thân phận trong Tề quốc. Bởi vì các đại thần trong triều đình liên tiếp gặp chuyện không may, Hoàng đế Tề quốc thấy bất an cho nên đã kêu quốc sư đến tế trời.”

“Ha ha. Cũng là bởi vì người phạm xin giúp đỡ, Thần giới trên chín tầng mây nghe được lời cầu cứu của nhân gian cho nên mới gửi thư cho bản quân để kêu bản quân quản lý đám yêu ma của Ma tộc cho tốt, nếu không thì đám Thần tộc sẽ nhúng tay, thay bản quân thanh lý môn hộ!” Đoạn Thần nghe lời nói của Linh hộ pháp thì cười lạnh nói.

Linh hộ pháp im lặng không nói tiếp nữa.

Yên tĩnh trong chốc lát, sắc mặt Đoạn Thần hờ hững, lên tiếng nói: “Nếu Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp đã dò thăm Trì Châu, cũng đột nhiên mất tích ở đây thì nơi này nhất định có vấn đề. Người phân nguyên thần ra hóa thành xác phạm rồi đến Thanh Thành bên cạnh để thăm dò trước.”

Nghe nói vậy Linh hộ pháp không hiểu hỏi: “Quân Thượng, cần gì phải phiền phức như thế, thuộc hạ trực tiếp hóa thành hình người đi tìm hiểu không được sao?”

“Cẩn thận vẫn hơn. Người để lại thân thể, nếu nguyên thần gặp chuyện không may, bản quân cũng dễ dàng đến cứu giúp. Pháp lực của Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp đều cao hơn người, vậy mà lại đột nhiên biến mất, như vậy cho thấy trong này có điều kỳ lạ, cẩn thận vẫn hơn!” Sau khi nói xong, nghĩ đến cái gì nữa, Đoạn Thần lại nói: “Đi dò xét trước, người đi tìm người môi giới trước đi, tìm một cái viện nhỏ yên tĩnh sạch sẽ. Có thể mua được thì cứ mua, không thể mua thì thuê.”

Khách điếm người đến người đi, lòng người khó lường, Đoạn Thần không yên tâm. Suy tính đến A Sứ thích tham gia náo nhiệt, Đoạn Thần sợ A Sứ sẽ vì tò mò mà làm trái lời hấn nói, chạy ra khỏi viện để đi dạo, sau đó bị người khác lừa gạt. Vẫn nên tìm một nơi vắng vẻ để dừng chân mới được!

“Dạ!” Linh hộ pháp nghĩ có thể là Ma quân ghét khách điếm quá nhiều người cho nên muốn tìm một cái viện nhỏ yên tĩnh vắng vẻ. Ừ, Quân Thượng thích sạch sẽ như vậy, nhất định phải tìm một cái viện thật tốt mới được!

“Vậy người đi mau lên, bản quân muốn nghỉ ngơi một chút.” Đoạn Thần trở mình đưa lưng về phía Linh hộ pháp.

Linh hộ pháp bước nhẹ nhàng rời đi, đóng kín cửa.

Mới ra khỏi cửa phòng Đoạn Thần, đi vào trong viện, Linh hộ pháp liền bị A Sứ chặn lại.

“Linh, người muốn đi đâu? Dẫn ta theo được không?” A Sứ nhỏ giọng nói với Linh hộ pháp, lén lén lút lút liếc nhìn về phía phòng Đoạn Thần.

Linh hộ pháp lắc đầu, thấp giọng nói: “Tiểu chủ, Quân Thượng đã đồng ý buổi tối dẫn người đi chơi rồi, người hãy yên tĩnh đợi đến tối đi! Đừng gây thêm phiền phức cho Quân Thượng, thuộc hạ còn có chuyện quan trọng phải làm, không thể dẫn người theo. Lần này Quân Thượng tự mình đến nhân gian không phải là để du ngoạn mà có thể là liên quan đến đứa bé mấy trăm năm trước của Hồ vương và Hồ vương.”

“Có liên quan gì đến đệ đệ cùng cha khác mẹ với sư phụ chứ?” A Sứ mở to hai mắt, mặt đầy hiếu kỳ.

“Chỉ là suy đoán mà thôi. Chủ yếu là có một đám yêu ma ẩn trốn ở nhân gian, ngay cả Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp đều không đối phó được, điều này khiến Quân Thượng có chút kiêng kỵ.”

“Thì ra là vậy! Ta hiểu rồi, ta nhất định không gây thêm phiền phức cho sư phụ!” Ban đầu A Sứ nửa hiểu nửa không, không hiểu tính chất nghiêm trọng của chuyện này. Bây giờ nghe Linh hộ pháp nói thì đã hiểu.

“Ừ. Vậy tiểu chủ, người ngoan ngoãn ở trong viện đi, thuộc hạ đi làm việc.” Linh hộ pháp gật đầu.

Đoạn Thần ở trong phòng cách lớp cửa nghe thấy rõ ràng Linh hộ pháp đã rời đi, A Sứ đã trở về nhà. Chờ trong chốc lát, xác định A Sứ không đi ra thì mới nhắm mắt lại.

Đoạn đối thoại lúc này, Đoạn Thần nghe rõ mồn một. Hấn không hề muốn để A Sứ biết những chuyện hấn đã trải qua nhưng cái tên ngu xuẩn Linh hộ pháp kia lại dám vụng trộm nói cho A Sứ biết. Chờ sau khi thu thập đám yêu ma làm loạn nhân gian, giải cứu Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp xong, dien*daffn;lle#quysdo0n sau trở về Ma giới nhất định phải trừng phạt cái tên lảm miêng Linh hộ pháp này mới được.

Chuyện cũ cứ hiện lên rõ mồn một trước mắt. Khắp nơi đều là máu tanh và tiếng chửi bới oán hận của người nọ khiến Đoạn Thần đổ mồ hôi lạnh. Đột nhiên hấn mở mắt ra, lau mồ hôi ngồi bật dậy, niệm Thanh Tâm chú.

Chương sau: Cùng nhau ăn mút quả

36. Chương 36: Cùng Nhau Ăn Mứt Quả

Edit: susubblue

Màn đêm buông xuống, đường phố kéo dài, đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyên náo. Đoạn Thần dắt tay A Sứ lêu lổng trong biển người.

Nói thật, Đoạn Thần cực kỳ ghét nơi náo nhiệt nhiều người. Nhưng nhìn thấy A Sứ vui vẻ đi bên cạnh thì Đoạn Thần vẫn nhịn không được tiếp tục dẫn A Sứ đi dạo phố.

“Oa! Sư phụ, người nhìn lồng đèn phát sáng ở phía trước kia, đó là gì vậy?” A Sứ nhảy nhót nắm lấy tay Đoạn Thần, chạy về phía ngón tay đang chỉ.

“Chậm một chút! Sạp bán hàng đang ở đó, sẽ không biến mất!” Bị A Sứ đột nhiên dùng sức kéo, thân thể Đoạn Thần nhào về phía trước, lao đảo một cái suýt nữa ngã xuống đất.

Bị Đoạn Thần hét lên, A Sứ không dám chạy nữa. Yên tĩnh trở lại, ngoan ngoãn tùy ý để Đoạn Thần nắm tay, chậm rãi đi về phía gian hàng đó.

Đi đến trước sạp, A Sứ nhìn thấy thì mắt sáng ngời. Chỉ vào đồ được bày trên sạp hỏi ông chủ: “Những thứ này là gì? Nhìn thật đẹp.”

“Ồ, vị cô nương này, người không biết sao! Đây là hoa đăng! Mặc dù Bình thành chúng ta không phải nơi giàu có nhất nhì nhưng hoa đăng thì lại có nhiều nhất! Bình thành chính là quê hương của hoa đăng nổi danh của Đại Tề!” Ông chủ là một thanh niên khoảng hai mươi, diệnxxdafnllequysdoon miệng lưỡi cực kỳ nhanh nhẹn, kinh ngạc nhìn A Sứ rồi nói liên tục mấy câu.

“Ta chưa thấy bao giờ cho nên không biết...” A Sứ có chút ngượng ngùng lắc đầu, nắm chặt tay Đoạn Thần.

Dung mạo A Sứ và Đoạn Thần đã thay đổi, trước khi Đoạn Thần vào thành đã dùng pháp thuật để thay đổi mặt, như vậy sẽ giúp hắn và A Sứ trở nên bình thường trong mắt người phàm. Nắm tay A Sứ, trong mắt Đoạn Thần có chút khinh thường, chọn một chiếc đèn lồng hoa đào có lông vũ đưa cho A Sứ. Sau đó, quăng một miếng bạc vụn cho ông chủ rồi kéo A Sứ đi.

Đối với hành vi của Đoạn Thần, A Sứ lại sợ hãi than thở, mặt mày hờn hờ nhìn Đoạn Thần, hỏi: “Sư phụ, chúng ta có thể lấy đồ như vậy sao?”

“Không nhìn thấy bản quân thanh toán bạc sao? Thanh toán bạc rồi thì tất nhiên có thể lấy đồ đi.” Đoạn Thần cười nhạo nói.

“Chao ôi! Sư phụ, vừa rồi ông chủ nói cái này gọi là hoa đăng. Cái tên này thật là dễ nghe! Đồ cũng rất đẹp mắt! Hiện tại nhìn kỹ, cầm ở trong tay ta mới phát hiện bên trong bức họa này là một cái lồng tre, bên cạnh có một chiếc đèn cầy. Trách không được lại sáng như vậy!” A Sứ hứng thú bưng bưng nhìn chăm chăm vào hoa đăng trong tay, ca ngợi không ngừng.

“Nếu người thích thì chờ trở về Ma giới, bản quân sẽ kê đám yêu ma ở Ma Đô làm nhiều loại hoa đăng treo trên khắp các ngã tư đường. Đợi buổi tối người đứng ở chỗ cao nhất của cửa thành thì có thể nhìn thấy đèn đuốc sáng trưng, rực rỡ tươi đẹp nhiều màu sắc.” Nắm chặt tay A Sứ, sắc mặt Đoạn Thần nhu hòa.

“Thật vậy không? Sư phụ, nếu đúng là như vậy thì nhất định Ma Đô sẽ rực rỡ đầy màu sắc, rất là tráng lệ!” Mới chỉ tưởng tượng ra khung cảnh đó thôi mà A Sứ đã cảm thấy đẹp không sao tả xiết, cực kỳ mong chờ.

“Bản quân lừa gạt người khi nào?” Đoạn Thần vươn tay nhéo mũi A Sứ.

“Sư phụ đương nhiên không có lừa gạt ta! Ta tin tưởng sư phụ đã hứa với ta thì sẽ làm được!” A Sứ cười ngọt ngào.

“Mứt quả! Mứt quả đây! Ba văn tiền một xâu! Vừa lớn lại vừa sạch sẽ!” Một tiếng hô to vang lên từ trong đám người.

Nghe vậy, bàn tay nhỏ bé của A Sứ đang bị Đoạn Thần nắm lấy động đậy, ngón tay gãi gãi lòng bàn tay của Đoạn Thần. “Sư phụ! Người có nghe thấy có người đang hô ”Mứt quả không!”

“Ừ, nghe rồi.” Sắc mặt Đoạn Thần thản nhiên, không hề sốt ruột.

Thấy Đoạn Thần vẫn không nhúc nhích, cũng không hề có cảm xúc, A Sứ sốt ruột nói: “Sư phụ, người đã đồng ý dẫn ta ra ngoài ném thử đồ ăn nhân gian.”

“Đúng là bản quân đã nói như vậy, gấp cái gì. Người phàm cũng chỉ có tiểu hài tử mới thích ăn thứ đồ ăn ngọt như vậy thôi, người nhìn xem trên đường có bao nhiêu hài tử? Yên tâm, sẽ không có ai tranh giành với người.” Đoạn Thần buồn cười nói.

“Phải không?” A Sứ nhìn chung quanh rồi mới phát hiện trên đường không có nhiều hài tử, lúc này mới yên lòng lại.

Đợi đám người tản đi, có một kẻ hở, Đoạn Thần mới kéo A Sứ đi về phía người bán mít quả.

“Hai vị muốn ăn mít quả gì? Muốn sơn trà hay là táo?” Ông chủ nhiệt tình hỏi Đoạn Thần và A Sứ.

A Sứ lè lưỡi liếm miệng, nhìn về phía Đoạn Thần.

“Mua hết chỗ còn lại trong tay người, bao nhiêu bạc?” Đoạn Thần hást cằm, hỏi ông chủ.

Ông chủ vừa nghe thấy thì sững sờ một chút rồi hoàn hồn lại cười không khép miệng vươn một ngón tay: “Nếu công tử muốn hết thì tiểu nhân chỉ lấy một xâu tiền.”

“Một xâu tiền? Không có tiền đồng, chỉ có bạc.” Đoạn Thần lấy từ trong tay áo ra mấy miếng bạc vụn, thả vào tay ông chủ.

Ông chủ vui sướng hài lòng đón lấy, cẩn cẩn vài cái. Xác định không thành vấn đề thì cười tùm tùm giao gậy mít quả cho Đoạn Thần.

Đoạn Thần cầm lấy rồi kéo A Sứ rời đi.

Mới vừa đi được vài bước, A Sứ không thể chờ đợi mở miệng hỏi: “Sư phụ, sao người lại mua hết mít quả vậy? Hương vị mít quả thế nào? Sư phụ cho ta ném thử từng loại một đi?”

“Gấp cái gì, tìm một chỗ ngồi xuống rồi từ từ ném. Đầu mít quả có mũi nhọn, vừa đi vừa ăn lỡ không chú ý rất dễ làm miệng bị thương.” Một tay vững vàng giơ cao cây mít quả, một tay kéo A Sứ đi, Đoạn Thần đi về nơi ít người.

“A, như vậy sao. Vậy chúng ta mau tìm một chỗ để ngồi xuống ăn đi!” A Sứ nhìn chằm chằm mít quả trong tay Đoạn Thần, nuốt nước miếng một cái. Màu đỏ đậm như vậy, xem ra là ăn rất ngon rồi.

“Bản quân bỏ đói người sao? Bộ dạng sói đói như vậy, khó coi chết đi được!” Đoạn Thần cười máng A Sứ.

“Không có không có. Sư phụ không có bỏ đói ta, là tự ta thèm ăn.” A Sứ lắc đầu phủ nhận, sợ Đoạn Thần ghét bỏ nằng nên bình tĩnh lại một chút.

Đoạn Thần kéo A Sứ đi tới một tòa nhà bên cạnh, nơi này vắng vẻ tối tăm, may mà trong tay A Sứ có một chiếc hoa đăng. Lúc bọn họ đến, không ai để ý ánh nến đột nhiên chiếu sáng mờ nhạt.

Buông ra tay A Sứ, Đoạn Thần dùng ống tay áo quét sạch một tảng đá. Xác nhận sạch sẽ thì lúc này mới kéo A Sứ ngồi xuống.

Lấy một xâu mít quả hương táo gồm năm viên từ trên cây gậy xuống đưa cho A Sứ, Đoạn Thần néo mặt nằng, cười nhẹ nói: “Thèm lâu như vậy rồi mau ăn đi.”

Cầm lấy mít quả mà Đoạn Thần đưa, A Sứ nuốt nước miếng, nhưng không có lập tức ăn mà lại hỏi Đoạn Thần ngồi bên cạnh: “Sư phụ, ta thật sự có thể ăn sao? Ta nhớ người đã nói, trừ đồ ăn trong Ma cung thì đồ bên ngoài đều không an toàn.” Đã qua lâu như vậy rồi nhưng đối với A Sứ thì vẫn còn như mới. Nằng vẫn chưa từng quên lần đầu tiên ăn đồ ăn bên ngoài, dienxdafnllequysdoon vị cay đắng nồng đậm kia làm A Sứ đột nhiên sợ run cả người.

Thấy A Sứ sợ hãi thì Đoạn Thần lại nghĩ đến “Chuyện tốt” hắn đã từng làm. Buồn cười trong chốc lát lại thóa một xâu mít quả hương táo gồm năm viên khác xuống. Đoạn Thần nói: “Nếu người không yên tâm thì bản quân ăn cùng người.” Nói xong Đoạn Thần liền cắn một cái.

Thấy thế, A Sứu thản nhiên cười một tiếng, học theo Đoạn Thần, cùng nhau ăn. Giờ phút này, A Sứu cảm thấy mình bị cảm giác vui sướng lấp đầy, cực kỳ cao hứng. Ngồi ăn với sư phụ thật là tốt!

Mới vừa ăn xong một xâu A Sứu cảm thấy tay dính gì đó sền sệt nên mở miệng nói với Đoạn Thần: “Sư phụ, ta muốn cầm hoa đăng đến bờ sông rửa tay.”

“Đi đi, cẩn thận một chút.” Đoạn Thần gật đầu.

Được Đoạn Thần cho phép, A Sứu cầm lấy hoa đăng đi về phía bờ sông. Cẩn thận giẫm lên tất cả những hòn đá lớn nhỏ, A Sứu vừa định cúi người xuống thì bỗng nhiên một ngọn gió thổi tới, trực tiếp cuốn theo A Sứu đi.

Đoạn Thần muốn đuổi theo nhưng đột nhiên phát hiện không biết từ khi nào bên cạnh lại có thêm mấy tầng kết giới.

37. Chương 37: Nhận Lầm Người

Edit: susublu

Xung quanh tối đen, mặc dù trong tay A Sứu có cầm theo hoa đăng nhưng ánh sáng hơi yếu không đủ để chiếu sáng. Đây là lần đầu tiên A Sứu bất ngờ rời khỏi Đoạn Thần như vậy, nhìn thấy xung quanh xa lạ nên A Sứu bị giật mình.

“Sư phụ? Sư phụ người ở đâu?” Giọng nói có chút run rẩy, A Sứu đứng im tại chỗ, không dám lộn xộn.

Trả lời A Sứu chỉ có tiếng gió vù vù, điều này càng làm cho nàng kinh hồn khiếp đảm. Nắm chặt bàn tay dính nhớt nháp, A Sứu nhắc hoa đăng cẩn thận đi theo hướng gió thổi.

Cẩn thận bước từng bước về phía trước, A Sứu nhìn thấy ở phía trước có ánh lửa yếu ớt. Ánh lửa chiếu sáng mọi thứ, nơi có ánh sáng thì nhất định sẽ có người! Nghĩ như vậy nên A Sứu nhanh chân bước về phía ánh lửa.

Ánh lửa dần dần sáng tỏ hơn, A Sứu có thể thấy rõ ràng phía trước có người. Thấy bóng lưng đó giống với Đoạn Thần thì A Sứu liền nhanh chân bước tới.

Khi đứng cách hần hai trượng, A Sứu bị một người ngăn lại.

“Người là ai!” Một nam nhân cường tráng vươn đao cản A Sứu lại.

A Sứu bối rối, giơ hoa đăng ra ngăn cản hần. Phát hiện mình chưa từng gặp mặt, A Sứu cũng không nhận ra hần. Nhấn mày lại, A Sứu hỏi ngược lại: “Người là ai? Sao lại ngăn ta qua gặp sư phụ ta!”

“Nơi này không có sư phụ người! Mau chóng rời khỏi đây đi, nếu không đừng trách tại hạ không khách sáo!” Nam nhân cường tráng rút nhẹ đao ra khỏi vỏ, cảnh cáo A Sứu.

A Sứu mất hứng, người này dám ngăn cản nàng gặp sư phụ, thật sự xấu xa! Lui về phía sau hai bước, diexndafnllequydoon A Sứu nắm chặt tay thành quyền, đá một cước về phía hần.

Tên nam nhân không ngờ tiểu cô nương này lại biết võ công, nhảy bén tránh thoát được một cước.

Đá một cước mà không làm tên xấu xa này ngã xuống đất, A Sứu càng cảm thấy không vui. Quyền cước cũng càng lúc càng mạnh và nhanh hơn, dùng lực thật lớn, vươn một tay đá bay nam nhân ra xa một trượng té ngã xuống đất.

Sau khi đánh bại hần thì A Sứu đắc ý hừ lạnh một tiếng, lướt qua hần, chạy về phía “Đoạn Thần”. Ôm lấy nam tử đó từ phía sau lưng, A Sứu oán giận mở miệng nói: “Sư phụ, là người sao? Người không nghe thấy ta đang gọi người ư?”

“Cô nương nhận lầm người rồi, tại hạ không có đồ đệ.” Giọng nói như hương thơm bay xa, mềm mại như nước, trong trẻo nhưng lại lạnh lùng.

Nghe thấy giọng nói thì A Cửu ngây người. Lập tức buông lỏng nam tử kia ra, vươn bàn tay dính nhớp nháp ra chỉ vào bóng lưng hắn, A Cửu sững sờ hỏi: “Người là ai? Người không phải là sư phụ ta! Sư phụ ta ở đâu?”

“Cô nương tự mình nhận lầm người, đả thương gia đình của tại hạ, chẳng lẽ còn đứng đây cãi lý với tại hạ?” Nam tử xoay người lại, sắc mặt hờ hững nhìn A Cửu, trên mặt không hề có biểu cảm gì.

Ngón tay bần thủ của nàng chỉ vào nam tử xuất trần thoát tục này, mắt nhìn y phục của hắn, A Cửu im bật.

Lúc này nam nhân cường tráng bị A Cửu đánh ngã cũng đứng lên, rút đao ra thủ hộ ở phía trước nam tử, trừng mắt lạnh lùng nhìn A Cửu.

Mặc dù nàng ta có vẻ không hề nguy trang, nhưng võ công lại cao cường, hai chiêu thôi đã đánh ngã được A Cửu, không thể xem thường. Mặc kệ có phải nàng ta cố ý đến gần hắn hay không Tô Ngọc đều không muốn quản, hắn nhàn nhạt mở miệng ra lệnh cho người đứng ở trước mặt: “A Cửu, quay về. Hôm nay ra ngoài đã lâu, nếu còn không về thì Kỳ nhi sẽ lo lắng.”

“Dạ. Công tử đi trước, thuộc hạ ở phía sau để bảo hộ người.” A Cửu không dám buông lỏng, trợn mắt đề phòng A Cửu.

Chờ hai chủ tớ đi được một đoạn thì A Cửu mới bỗng nhiên hoàn hồn, nhìn cảnh vật xa lạ xung quanh, cầm lấy hoa đăng đuổi theo.

Thấy A Cửu đuổi theo, A Cửu lại lấy đao ra đi đến trước mặt, ngăn cản A Cửu. “Cô nương muốn gì thì nói thẳng đi! Nếu như dám có ý đồ với công tử nhà ta thì đừng trách lưỡi đao của tại hạ không có mắt!”

Thấy thế, A Cửu vội vàng phát tay thể hiện rõ ràng ý của mình: “Ta không có ý gì khác, ta sẽ không làm các người bị thương. Ta và sư phụ ra ngoài đi dạo phố, sau đó bị lạc nhau. Bây giờ ta muốn rời khỏi đây để đi tìm sư phụ ta thôi. Vì vậy mới đi theo các người ra khỏi nơi này.”

A Cửu không tin, quay đầu nhìn về phía công tử của mình.

Tô Ngọc nhướn mày đánh giá A Cửu từ trên xuống dưới, không biết suy nghĩ cái gì, một lúc lâu mới lạnh nhạt mở miệng hỏi: “Cô nương không phải người Trì Châu?”

A Cửu lắc đầu, trả lời: “Không phải. Ta theo sư phụ tới đây để làm việc, ta và hắn bị lạc nên muốn đi tìm sư phụ. Vậy người là người ở đây sao? Có thể dẫn ta trở lại con đường náo nhiệt đó không? Không thấy ta, nhất định sư phụ sẽ rất vội.” Thật ra người sợ nhất là A Cửu, nàng không biết tại sao lại như vậy, đột nhiên bị lạc khỏi Đoạn Thân. Đến một nơi hoàn cảnh xa lạ, rời khỏi sư phụ làm A Cửu thấp thỏm lo âu. Cho nên muốn cấp thiết đi tìm được Đoạn Thân.

“Đường náo nhiệt nào? Buổi tối ở Bình thành, con phố nào cũng rất náo nhiệt. Chẳng lẽ cô nương ra khỏi cửa mà không hỏi cho rõ ràng nơi du ngoạn?” Tô Ngọc chế giễu nhìn A Cửu. Ngụ ý: Người ra cửa mà không mang theo đầu óc sao?

A Cửu cảm thấy hai nam tử trước mặt rất không thân thiện, nhưng bây giờ nàng chưa quen với cuộc sống nơi này nên cần nhờ họ giúp đỡ. Suy nghĩ một lát, A Cửu lại nói: “Ta thật sự không biết rõ sư phụ dẫn ta đi đến phố nào để chơi. Ta chỉ biết là trên đường có bán mít quả bán, có hoa đăng! Cực kỳ náo nhiệt! Người xem trên tay ta có cái gì này. Đây là hoa đăng, chính sư phụ đã mua cho ta lúc chơi trên đường. Người có thể đoán được con phố đó ở đâu không?”

Nghe nói vậy thì A Cửu hoài nghi quan sát A Cửu, quay đầu nói với Tô Ngọc: “Công tử, có phải cô nương này bị ngốc không?”

Tô Ngọc không mở miệng phủ nhận, cũng không hề tán thành. Hoài nghi nhìn chằm chằm A Cửu một hồi lâu.

Bị người ta nói như vậy, lại còn hoài nghi nhìn chằm chằm nàng, A Sứ có chút mất hứng, trừng mắt nhìn nam nhân cường tráng một cái, A Sứ ảo não nói: “Ta không có ngốc! Sư phụ nói ta thông minh nhất! Chỉ là ta mới ra đời không lâu nên ngây thơ đơn thuần thôi!”

Thấy A Sứ ngu xuẩn như vậy, Tô Ngọc cười. Trong mắt đầy vẻ châm chọc, nhìn A Sứ nói: “Nơi này là chùa Thanh Tuyền, cô nương nói mình đang đi trên đường với sư phụ thì bị lạc. Vậy tại sao lại bị ném lên trên núi?”

A Sứ lắc đầu, dienx;danf*lle#quysdo0n mê mang cúi đầu nhìn hoa đăng trong tay: “Ta cũng không biết tại sao lại bị lạc khỏi sư phụ. Ta chỉ muốn đi rửa tay, sau đó có một trận gió bay đến rồi ta liền đến nơi này.”

Nghe A Sứ nói vậy, A Cửu rõ ràng không tin. Khinh bỉ nhìn về phía A Sứ, bất mãn nói: “Cô nương nói là gió thổi người lên núi sao? Điều này quá buồn cười! Không phải là có yêu quái thành tinh bắt người lên núi làm nô lệ đó chứ?”

Tô Ngọc suy nghĩ liếc A Sứ một cái, không muốn đáp lại nữa.

Thấy bọn họ không tin, A Sứ không cam lòng giải thích: “Ta nói thật! Ta chỉ muốn đi rửa tay, sau đó liền xuất hiện ở đây. Ta không biết chuyện gì xảy ra. Ta không hề muốn lạc khỏi sư phụ!” Nói đến đây, A Sứ lại thấy uất ức.

“Xuống núi trước rồi nói!” Trầm mặc một hồi, Tô Ngọc mở miệng.

“Người đồng ý dẫn ta rời khỏi đây sao?” A Sứ đột nhiên vui vẻ.

Tô Ngọc không để ý đến A Sứ, xoay người tiếp tục đi. A Cửu đi sau lưng Tô Ngọc, đề phòng nhìn A Sứ.

Thấy vậy, A Sứ biết rõ bọn họ đã đồng ý dẫn nàng rời khỏi đây. Nhưng thấy bọn họ đề phòng nàng như vậy, A Sứ cũng không dám đi quá gần, sợ chọc giận bọn họ sẽ bị bỏ lại.

38. Chương 38: Phát Hiện Yêu Ma Ngoài Ý Muốn

Edit: susubluue

Ban đêm ở nhân gian không yên tĩnh như Ma giới, những âm thanh sột soạt khiến ban đêm không quá buồn tẻ. A Sứ nhu thuận cầm hoa đăng đi theo sau lưng Tô Ngọc và A Cửu, nhìn kỹ đường dưới chân, sợ vấp phải đá sẽ té ngã.

Cho đến khi xuống dưới chân núi, thấy được một chút ánh nến yếu ớt, A Sứ mới thở phào nhẹ nhõm, không còn sợ hãi như lúc này nữa. Nỗi sợ trong lòng giảm bớt, lá gan của A Sứ cũng lớn hơn. Bảo trì khoảng cách nhất định với hai người bên cạnh rồi lên tiếng hỏi: “Nơi này cách đường cái còn lâu?”

Tô Ngọc không quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước, không trả lời A Sứ.

Thấy công tử nhà mình không muốn lên tiếng trả lời thì tất nhiên A Cửu cũng sẽ không mở miệng nói chuyện với A Sứ.

Tô Ngọc đang đi ở phía trước thì đột nhiên ho khan. A Cửu thấy thế thì lập tức đi lên đỡ Tô Ngọc. Thuộc hạ của Tô Ngọc cũng vươn tay mò vào trong áo hắn, lấy một cái bình nhỏ ra. Mở nắp bình đổ hai viên thuốc gì đó ra rồi đút vào miệng Tô Ngọc.

A Sứ không biết hai nam nhân bọn họ đang làm cái gì, hiếu kỳ để sát hoa đăng lại gần. Dưới ánh nến chiếu rọi, dienxdafn;lee#quysdo0n A Sứ phát hiện đây là nam tử mà nàng đã nhận lầm là Đoạn Thần, vẻ mặt tái nhợt, môi rướm máu, trông cực kỳ yếu ớt.

“Người làm sao vậy? Sao lại đột nhiên trở nên như vậy?” A Sứ hiếu kỳ lên tiếng hỏi.

Nghe thấy giọng A Sửu, A Cửu nhớ lại lúc này bên cạnh còn có một nhân vật nguy hiểm. Lập tức đề phòng rút đao ra, chỉ về phía A Sửu, giận dữ uy hiếp: “Mời cô nương tránh ra xa! Nếu không thì đừng trách tại hạ không khách sáo!”

A Sửu nhếch miệng, hừ lạnh một tiếng, nhắc hoa đăng đi ra xa một chút, cách xa chỗ hai người bọn họ ba mét, A Sửu dừng lại, nghiêm túc quan sát động tĩnh bên kia. Sao một người đang yên đang lành, đi một đoạn đường lại hộc máu chứ? Không có ai làm hắn bị thương, tự hắn cũng có thể hộc máu sao, người phạm thật sự khó hiểu.

Ngẩng đầu nhìn lên trên trời, A Sửu phát hiện đêm nay trăng rất sáng, không khác gì với ánh trăng ban đêm ở Ma giới. Ai da, không biết sư phụ ở đâu? Người có còn ở chỗ đó chờ nàng hay không? Khi không thấy nàng đâu nữa, sư phụ có chạy đi tìm nàng không? Hai tròng mắt nàng hơi mông lung, bắt đầu suy nghĩ xa xăm, trong lòng A Sửu có chút khó chịu.

Đột nhiên, nghe thấy bên kia có tiếng động, A Sửu quay đầu nhìn lại thì phát hiện nam tử mang đao đang ôm nam tử hộc máu chạy đi đâu đó. Sao bọn họ lại bỏ lại nàng! Như vậy sao được! A Sửu không muốn thế nên vội vàng đuổi theo.

Chân lướt như bay, A Sửu chạy rất nhanh, chặn trước mặt A Cửu.

“Tại sao các ngươi lại có thể như vậy! Không nói tiếng nào đã bỏ ta lại một nơi xa lạ như vậy!” A Sửu bắt mắt nhìn chăm chăm A Cửu.

A Cửu cực kỳ tức giận, hai mắt bốc hỏa, cắn răng nghiêng lợi nói: “Công tử nhà ta phát bệnh, cần vội vã hồi phủ cứu chữa! Mau tránh ra! Nếu không đừng trách ta vô tình!”

A Sửu chần chừ hỏi: “Hắn có bệnh sao? Cho nên vừa rồi là phát bệnh mới bị hộc máu ư?”

Chuyện đột nhiên xảy ra, kéo đến hậu quả nghiêm trọng, A Cửu không có thời gian giải thích với A Sửu, vượt qua A Sửu ôm Tô Ngọc chạy như bay.

Thấy bọn họ lại tiếp tục chạy, nam nhân kia trông rất vội vàng, không giống như đang giả bộ nên A Sửu không ngăn họ lại nữa mà yên lặng đi theo phía sau.

Suốt đường nàng đều đi sau lưng A Cửu, ngẫu nhiên đi qua một vài căn nhà lớn nhưng không hề thấy được cảnh phồn vinh náo nhiệt trên phố, A Sửu cảm thấy thất lạc.

Nhìn A Cửu ôm Tô Ngọc đi theo con đường cũ vào một căn nhà, A Sửu cũng theo vào.

Thấy A Sửu liên tục đi theo bọn họ, còn định vào phủ thì A Cửu lập tức gọi người bao vây A Sửu.” Nữ nhân này võ công cao cường, dọc theo đường đi luôn quần lấy công tử, rập tâm khó lường, mau bắt nàng lại!”

Lúc A Sửu còn đang ngây người thì bỗng chốc bị một đám người vây quanh. A Sửu đột nhiên cảm thấy rất tức giận, có một cơn tức dâng lên, chỉ vào bóng lưng A Cửu, A Sửu tức giận mắng: “Ta không có rập tâm khó lường! Ta đi theo các ngươi là vì ta không biết đường, ta chỉ muốn tìm được sư phụ ta thôi!”

Thấy A Sửu la lớn tiếng, A Cửu ôm Tô Ngọc tiếp tục đi về phía trước, không hề quay đầu lại nhìn một cái.

A Sửu tức giận, nhưng đám vũ phu xung quanh bắt đầu động thủ với nàng. Kinh thường liếc đám người phạm chán ghét này, A Sửu thành thạo ứng phó. Cho đến khi đánh ngã hết bọn họ thì A Sửu liền đuổi theo hướng A Cửu bỏ đi. Đám oan uổng nàng, thật đúng là ghê tởm. Nể mặt bọn họ thì họ thật sự nghĩ nàng dễ ức hiếp sao. Dù có phải dùng vũ lực thì cũng muốn ép bọn họ dẫn nàng về lại con đường đó để tìm được sư phụ!

Xuyên qua dãy hành lang gấp khúc, A Sửu nhìn thấy A Cửu lo lắng đứng ở cửa một căn phòng. Nhìn thấy A Sửu không bị tổn thương gì hết thì A Cửu sợ hết hồn, rút đao ra nghiêm chỉnh nhìn A Sửu. A Cửu nói: “Nếu cô nương còn muốn đi lên nữa thì tại hạ nhất định sẽ không thủ hạ lưu tình!”

“Người nghĩ ta sợ người sao? Bại tướng dưới tay ta mà cũng dám uy hiếp ta sao! Hừ! Ta muốn đánh cho mặt người nở hoa, sau đó bắt người dẫn ta đến con đường đó tìm sư phụ!” A Sửu lạnh lùng nhìn A Cửu.

Thấy vậy, A Cửu cầm đao nhào về phía A Sửu. Thân thể A Sửu chột né qua bên cạnh, trốn thoát một nhát đao của A Cửu, nhanh như chớp đi ra sau lưng A Cửu, A Sửu không chút khách sáo nhắc chân hung hăng đạp một cước.

Bị A Sửu đạp một cái mạnh như vậy, A Cửu cảm thấy eo muốn đứt ra. Không khống chế được thân thể nên nhào về phía trước. Đạp đầu xuống đất rồi hôn mê bất tỉnh.

Thấy hẳn hôn mê, A Sửu mím môi, người phàm thật quá yếu. Xong xuôi nàng xoay người đi ra khỏi cửa, nhắc chân đạp cửa. Đánh giá căn phòng một lần rồi đi vào trong.

Không đợi A Sửu nhìn rõ ràng tình huống trong phòng, một luồng sáng tím đã đánh về phía nàng. A Sửu nhắm chặt mắt, chờ cảm giác này qua đi mới chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn thấy một lão già tóc bạc dùng một tay thi pháp với Tô Ngọc, tay còn lại thì vận pháp lực, thấy hẳn đang chuẩn bị tấn công nàng thêm lần nữa thì A Sửu kinh ngạc nói chắc nịch: “Người biết pháp thuật! Người là yêu ma!”

Mắt lão già tóc bạc như sói như hổ ác độc nhìn chằm chằm A Sửu, lại tiếp tục đánh ra một luồng sáng tím nữa, nhưng lần này sức mạnh lớn hơn lần trước. A Sửu không sợ hãi đi về phía trước, không thềm để chút pháp thuật kia vào mắt. Ánh sáng tím xâm nhập vào cơ thể nàng, A Sửu không hề có cảm giác khó chịu. Đi đến trước mặt lão già, A Sửu vươn tay nắm lấy hắn. Khi thấy vẻ ác độc trong mắt hắn biến thành sợ hãi thì A Sửu đột nhiên cười. Không ngờ nàng lại có thể bắt được một yêu ma, nếu sư phụ biết thì có vui mừng không?

”Người, người là ai. Lão ta run tay chỉ A Sửu hỏi, lúc này cũng chẳng thềm quan tâm Tô Ngọc nữa.

“Hừ! Người quan tâm ta là ai làm gì!” A Sửu kéo hẳn xuống giường, không để ý hẳn đang giãy giụa, vút hẳn xuống mặt đất, bắt đầu tìm đồ trói hẳn lại.

Chờ A Sửu cột chắc lão già này thì quay người nhìn thấy một đôi mắt cô độc. A Sửu sững sờ một lúc rồi hồi phục tinh thần lại, trừng mắt nhìn Tô Ngọc. “Nhìn cái gì! Hắn là yêu ma, vừa rồi thi pháp với người, không biết là có tác quái hại người không!” A Sửu chưa từng quên Đoạn Thần đã nói yêu ma làm loạn ở nhân gian hoàn toàn khác với yêu ma ở Ma giới, yêu ma ở nhân gian mấy trăm năm đều trở nên xấu xa, thích làm loạn nhân gian, không phải là loại tốt lành gì.

“Tại hạ biết đây là yêu ma, nhưng như vậy thì có liên quan gì đến cô nương?” Mặt Tô Ngọc rất tái nhợt, có chút lạnh lùng.

A Sửu đột nhiên không biết nên trả lời thế nào, cảm thấy người này thật sự không biết tốt xấu. Xoay người lại kéo lão già đã bị nàng buộc chặt kia lên, A Sửu muốn mang hẳn đi.

Tô Ngọc nhịn đau đứng dậy xuống giường ngăn cản A Sửu. Lạnh lùng nhìn A Sửu, chậm rãi nói: “Cô nương không thể mang hẳn đi.”

“Dựa vào cái gì?” A Sửu bắt mãn đẩy Tô Ngọc một cái.

“Tại hạ cần pháp thuật của hẳn mới có thể kéo dài tính mạng, cô nương muốn gì chúng ta cũng có thể cho nhưng hẳn thì tại hạ không thể để cô nương mang đi.” Liếc mắt nhìn lão già bị A Sửu bịt miệng trói chặt, thái độ Tô Ngọc kiên quyết.

“Muốn cái gì cũng được sao? Nhưng ta cảm thấy chúng ta không có gì để nói. Lúc trước kêu các người dẫn ta đi tìm sư phụ, các người không nói gì đã bỏ chạy. Ta đuổi theo đến đây thì bị các người phái người bao vây, coi ta như người xấu. Các người xấu xa như vậy, sao ta có thể tin các người.” A Sửu thẳng thắn.

“Lúc trước tại hạ phát bệnh, gia đình vội vã đưa tại hạ về phủ cứu chữa cho nên mới bỏ lại cô nương. Bởi vì cô nương võ công cao cường, gia đình mới đề phòng cô nương, sai người bao vây, hẳn thiếu suy nghĩ, tại hạ thay mặt hẳn nhận lỗi với cô nương. Xin cô nương là đại nhân không chấp nhất lỗi lầm của tiểu nhân. Nếu cô nương có lòng muốn tìm sư phụ thì tại hạ lập tức phái người dẫn cô nương đến từng con phố để tìm người. Đưa cô nương đến từng con phố náo nhiệt để xem thử, giúp cô nương tìm người. Như vậy được không?” Tô Ngọc không kiêu không nịnh chậm rãi nói, che miệng lại ho khan hai cái.

A Sứ do dự một lát, nàng cảm thấy tìm sư phụ mới là chuyện quan trọng nhất. Còn tên yêu ma này nàng chỉ cần nhớ kỹ nơi này, dienxxdafnlleequysdon chờ đến khi tìm được sư phụ thì dẫn sư phụ đến đây là được.

Suy nghĩ của A Sứ đều hiện hết trên mặt, Tô Ngọc đột nhiên cảm thấy bộ dạng của cô nương trước mắt này thật đúng như A Cửu nói, rất ngu ngốc. Nhịn không được ho khan hai tiếng, Tô Ngọc hỏi: “Cô nương suy tính thế nào rồi?”

“Ừm, sư phụ ta nói yêu ma ở nhân giới đều không phải thứ gì tốt. Bọn họ ở nhân gian làm loạn, hại người. Ta cảm thấy người không nên để hấn ở lại bên người. Dù hấn có thể trị bệnh cho người, trị được một lúc nhưng không trị được cả đời. Tất cả pháp thuật đều là hư ảo, mà thứ không chân thật thì sớm muộn cũng sẽ biến mất.” A Sứ không nói cho Tô Ngọc sự lựa chọn của nàng mà chỉ nói lại những lời Đoạn Thần từng nói với nàng cho Tô Ngọc nghe.

Tô Ngọc nghe vậy thì ngạc nhiên nhìn A Sứ. Nàng nhắc nhở hấn là vì muốn tốt cho hấn sao?

A Sứ cảm thấy người này thay đổi thất thường, sao ánh mắt nhìn nàng lại trở nên kỳ lạ như thế...

Thấy A Sứ nhìn hấn như nhìn “Kẻ điên” thì Tô Ngọc lúng túng xoay mặt đi, nói: “Đa tạ cô nương có lòng tốt nhắc nhở, tại hạ biết rồi.”

“Tất nhiên là ta có ý tốt! Người nói tên người cho ta biết trước đi, ta sẽ nói cho người biết lựa chọn của ta.” A Sứ đắc ý hất cằm lên.

“Tại hạ họ Tô, tên chỉ có một chữ Ngọc.” Nói xong, Tô Ngọc có chút hối hận, sao hấn lại dễ dàng nói tên cho một cô nương xa lạ như vậy. Nhưng Tô Ngọc lại lập tức nghĩ lại A Sứ hỏi hấn như thế thì nghĩa là nàng thật sự không phải vì thân phận của hấn mới cố ý đến gần hấn. Trong phút chốc, Tô Ngọc cảm thấy trong lòng có một chút vui sướng, thật sự rất khó tả.

“Tô Ngọc? Được, ta nhớ kỹ. Người cho người đưa ta đi tìm sư phụ ta đi! Nếu người dám gạt ta thì đừng trách ta quay lại chơi đùa người!” A Sứ lạnh lùng uy hiếp nói.

Tô Ngọc cười nhẹ một cái, hấn cảm thấy cô nương trước mắt có chút đáng yêu. “Nếu cô nương cảm thấy Tô mồ gạt người thì Tô mồ rất hoan nghênh cô nương trở về tìm Tô mồ gây phiền phức.”

A Sứ nhếch môi, buông tay đang nắm lão già kia ra.

39. Chương 39: Nghị Luận Về A Sứ Ở Thư Phòng

Edit: susublu

Chậm rãi tìm kiếm từng con phố, cuối cùng A Sứ nhận ra con phố nàng và Đoạn Thần đã đến đi dạo. Đến bên cạnh cây cầu đá nơi mà nàng và Đoạn Thần bị lạc nhau, A Sứ không thấy Đoạn Thần đâu, trong lòng cấp hoang mang rối loạn, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Mãi cho đến khi trời rạng sáng, A Sứ vẫn không tìm được Đoạn Thần. Gã người hầu A Cát đi theo A Sứ tìm cả đêm mệt mỏi mở miệng nói: “Cô nương, tìm một đêm rồi vẫn không tìm được người người muốn tìm, hay là theo tiểu nhân về Tô gia trước đi. Sau đó tiểu nhân báo với công tử để cô nương về ra dung mạo người mình muốn tìm, rồi công tử sẽ nhờ Phủ Doãn dán lên bảng thông báo để tìm người. Cô nương cảm thấy như vậy thế nào?”

A Sứ im lặng một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng hỏi: ” Phủ Doãn? Là cái gì? Rất lợi hại phải không? Có thể giúp ta tìm được sư phụ sao?”

Nghe A Sứ liên tục hỏi, A Cát thấy hơi kinh ngạc, hoài nghi nhìn A Sứ, có lòng tốt giải thích: ” Phủ Doãn là Quan lão gia lớn nhất ở Bình thành, dân chúng Bình thành cũng phải nghe lời Phủ Doãn đại nhân nói. Công tử nhà ta và Phủ Doãn đại nhân có chút giao tình, nên nếu mở miệng nhờ Phủ Doãn đại nhân

giúp đỡ thì nhất định Phủ Doãn đại nhân sẽ không từ chối. Có phủ Doãn đại nhân giúp thì sẽ mau chóng tìm được người cô nương muốn tìm.”

Nghe A Cát nói, A Sửu cũng hiểu đôi chút. Kích động nói: “Nếu Phủ Doãn đã lợi hại như vậy thì chúng ta mau trở về kêu chủ tử người đi tìm hẳn giúp đi! Ta phải nhanh chóng tìm được sư phụ ta!”

“Được! Cô nương xin về Tô gia với tiểu nhân.” A Cát khom lưng mời A Sửu.

A Sửu không nghi ngờ gì, đi theo A Cát trở về Tô gia. Chờ đến Tô gia thì A Sửu được mời đến đại sảnh, diệnxxdaffn;lle#quys*do0n kêu tỳ nữ tiếp đãi. A Cát kêu A Sửu chờ một lát, chờ hẳn báo cáo mọi chuyện cho Tô Ngọc xong thì lại mời A Sửu vào.

Tô Trạch ngồi trong thư phòng, Tô Ngọc nghe A Cát nói xong, ngồi ở trên ghế im lặng thật lâu.

A Cửu đứng bên cạnh Tô Ngọc đã tỉnh lại và được băng bó kỹ miệng vết thương. Thấy công tử ngồi im lặng nửa ngày, A Cửu nhin không được lên tiếng nói: “Công tử, thuộc hạ thấy cô nương kia chính là một kẻ ngốc. Ngay cả Phủ Doãn là ai mà cũng không biết, nghĩ đơn giản thôi cũng biết là người ngu ngốc đần độn. Mặc dù võ công của nàng cao cường nhưng chúng ta không đối phó được, nhưng chúng ta có thể dùng trí, dùng cách khác đối phó với nàng!”

Tô Ngọc phất tay, nhẹ lắc đầu, bên trong đôi mắt phượng đầy vẻ bình tĩnh, nhẹ giọng nói: “Không thể. Cô nương này không phải đồ ngốc, mà là không hiểu chuyện đời thôi. Chẳng lẽ các người không thấy nàng rất giống đệ tử của cao nhân tu hành trong núi sao? Một chút chuyện đời cũng không biết, xem ra là ở ẩn tu hành từ nhỏ.”

Nghe vậy thì A Cửu và A Cát đều kinh ngạc. A Cát là tâm phúc của Tô Ngọc, hẳn cơ trí nhưng lại không biết võ nghệ. Đêm qua bị Tô Ngọc phái đi giám thị A Sửu, thuận tiện giúp A Sửu tìm người. Nghe Tô Ngọc nói vậy thì A Cát nghiêm túc nhớ lại khoảng thời gian đi tìm người với A Sửu cả đêm. Sau đó mở miệng nói: “Công tử, thuộc hạ nhớ lại đêm qua đi với vị cô nương kia thì phát hiện quả thật như thế. Cô nương kia nhìn cái gì cũng không hiểu, nhưng đôi mắt linh động, tuyệt không phải người dễ bị lừa. Người nàng muốn tìm là sư phụ nàng, không hoàn toàn như công tử nói, cô nương kia chính là người tu hành. Có lẽ đây là lần đầu tiên vào đời nên khi bị lạc sư phụ thì nàng mới nóng lòng như vậy.”

Lại nhớ đến chuyện nửa năm qua có yêu quái làm loạn ở Tề quốc, mà bên cạnh công tử bọn họ còn có một vị thầy thuốc biết pháp thuật. A Cát lo lắng nói: “Công tử, người nói xem thầy trò bọn họ có phải là yêu quái lúc trước không? Giữ cô nương này lại có thể phát hiện ra điều gì đó kỳ lạ không?”

“Đêm qua nàng đã nhìn thấy Mạnh lão, Mạnh lão không phải là đối thủ của nàng.” Bình tâm tĩnh khí nói xong, thấy A Cát khiếp sợ như thế thì Tô Ngọc lại nói: “Cô nương kia nhìn ra Mạnh lão là yêu quái chỉ trong chốc lát, hơn nữa pháp thuật của Mạnh lão còn không làm nàng bị thương nữa. Ta và nàng tạm thời đưa ra điều kiện, nhận lời nàng phái người dẫn nàng ra ngoài đường tìm người nên nàng mới tạm thời đồng ý buông tha Mạnh lão. Nhưng ta thấy rõ ràng nàng không có ý buông tha cho Mạnh lão mà là nghĩ cách tìm sư phụ xong sau đó sẽ dẫn sư phụ tới bắt Mạnh lão.”

“Là thuộc hạ nhìn lầm nàng ta, không ngờ nàng ta lại thông minh như vậy. Công tử, chúng ta không thể để cho sư phụ nàng dẫn Mạnh lão đi được! Mạnh lão là cái phao cứu mạng công tử, nhất định phải bảo vệ hẳn! Theo thuộc hạ thấy chúng ta nên để nàng ta ở lại rồi sau đó âm thầm cho nàng ta dùng thuốc, giết chết nàng rồi tính!” A Cửu tức giận nắm chặt hai đấm.

Tô Ngọc liếc mắt nhìn A Cửu, không đếm xỉa tới lời nói không suy nghĩ này. Bình tĩnh trầm ngâm.

A Cát không có gì để nói với A Cửu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Công tử, ngay cả Mạnh lão đều không phải là đối thủ của cô nương kia. Xem ra tu vi của cô nương đó khá cao, hay là ta tạo quan hệ tốt với nàng trước. Chờ khi giúp nàng tìm được sư phụ thì cầu xin sư phụ nàng giúp đỡ, để hẳn giúp công tử trị bệnh, chữa thương! Công tử thấy ý của thuộc hạ thế nào?”

Nhẹ nhàng vuốt ve ống tay áo, Tô Ngọc lên tiếng nói: “Đêm qua nàng nói với ta. Chủ yếu là muốn nói cho ta biết tất cả pháp thuật đều được biến hóa ra, đều là hư vô, đều không duy trì được bao lâu. Ta nghĩ nàng nói không sai. Lúc ban đầu được Mạnh lão chữa trị, ta cảm thấy thân thể có chuyển biến rất tốt đẹp, tinh

thần dư thừa. Sau đó dần dần thân thể ta lại suy yếu như trước. Cơ thể nhờ pháp lực duy trì sẽ bị phản phệ rất lớn.”

Nghe Tô Ngọc nói vậy A Cát và A Cửu đều kinh ngạc. A Cửu tức giận nói: “Công tử, sao người không nói cho chúng ta biết! Mạnh lão vốn là yêu quái, yêu quái đều không phải thứ tốt lành gì, sớm biết như thế thì lúc trước chúng ta sẽ không để hấn đến gần công tử!”

Tô Ngọc ngoài cười nhưng trong không cười, khép tay lại, ngón tay cái vuốt ve mu ngón trỏ. “Lúc ấy ta phải sống sót, nếu không thì Tô gia đã sớm biến mất!”

Tô Ngọc thở dài tiện thể nói: “Thật ra ta đã gần đứt xa trời rồi, cố gắng níu kéo để sống. Tô gia được bảo vệ đã phát triển hơn một bậc rồi, trong mười năm sẽ không có ai dám động đến Tô gia. Thời gian mười năm cũng đủ để Kỳ nhi trưởng thành, một mình đảm đương Tô gia.”

Nghe nói vậy thì A Cát và A Cửu đau khổ, A Cát không đành lòng nói: “Công tử, người đừng nói như vậy. Chỉ cần chưa tới bước cuối cùng thì sẽ có hy vọng, không được buông tay! Kỳ thiếu gia còn cần người! Công tử nhất định không thể cam chịu!”

“Đúng vậy! Công tử! Chỉ cần còn có một tia hy vọng, chúng ta sẽ không buông tay! Tô gia còn cần công tử chống đỡ, Kỳ thiếu gia còn cần công tử dạy bảo! Công tử không thể từ bỏ!” A Cửu quỳ xuống phụ họa lời nói của A Cát.

Thấy thế thì A Cát cũng quỳ xuống, khẩn cầu Tô Ngọc: “Công tử, chỉ cần còn chưa tuyệt vọng thì sẽ có cơ hội, xin công tử vì Tô gia, vì Kỳ thiếu gia, xin đừng buông tay!” A Cát nghe thấy thì bi thương đến chết. Nếu công tử nhà bọn họ tự từ bỏ, tâm trạng không còn ý chí thì dù có thể tìm được cách trị liệu tốt hơn cũng không có hiệu quả. Cho nên hấn và A Cửu nhất định phải cùng khuyên bảo công tử mới được!

“Đạo lý đó ta cũng hiểu, nói những lời kia chỉ là muốn nói cho các người biết, ta cũng đã nhìn ra thái độ của sư phụ nàng từ trong lời nói của nàng, thầy trò bọn họ sẽ không giúp ta. Bọn họ đến Bình thành chính là vì chuyện của yêu quái. Bọn họ nhất định sẽ đưa Mạnh lão đi. Được rồi, ta không muốn nhiều lời, A Cát, người đi kêu cô nương kia vào vẽ dung mạo sư phụ nàng đi. Ngày mai A Cửu cầm lấy bức họa đó đến quan phủ tìm Triệu đại nhân, kêu hấn giúp đỡ ta dán bố cáo trong thành. Nói cho Triệu đại nhân biết sau khi chuyện này thành công, ngày khác ta nhất định sẽ báo đáp.” Không muốn nói nhiều về đề tài này nên Tô Ngọc chuyển đề tài.

“Dạ. Thuộc hạ đi mời vị cô nương kia đến ngay.” A Cát khom người đi ra ngoài.

Thấy A Cát đóng cửa lại, A Cửu nắm chặt quả đấm, đứng lên rồi nhịn không được hỏi dò Tô Ngọc: “Công tử cô nương này xử trí thế nào? Chúng ta thật sự phải giúp nàng tìm được sư phụ sao? Nếu nàng tìm được sư phụ rồi, sư phụ nàng đến sẽ bắt Mạnh lão thì công tử làm sao bây giờ?”

“Thuận theo tự nhiên đi! Có lẽ không có pháp lực làm loạn thân thể, ta sẽ dần dần khỏe lên cũng không chừng.” Tô Ngọc đã nhận ra, chuyện nên làm hấn đã làm. Không có phụ lòng Tô gia, không ủng hộ công Tô gia cho hấn một mạng. Hoa nở tất có lúc tàn, có loại nở lâu nhưng có loại nở rất ngắn hạn, không có loại nào nở mãi không tàn. Mà hấn Tô Ngọc thuộc loại ngắn hạn. Mặc dù hấn chỉ sống trong thời gian ngắn nhưng hấn cũng đã được vinh quang nhất thời. Ai mà không biết Tô Ngọc công tử của Tề quốc chứ? Ha ha!

Thấy Tô Ngọc cười, A Cửu không nhận ra tâm trạng của công tử bọn họ. Chỉ có thể an ủi nói: “Ừ. Yêu quái đều không phải thứ tốt! Không Mạnh lão không chừng thân thể công tử sẽ khỏe hơn!”

Trên mặt Tô Ngọc nở nụ cười nhưng trong lòng thì lại lạnh lẽo. Gật đầu một cái, cúi đầu tiếp tục kiểm tra sổ sách trên bàn.

A Cửu đến thư phòng Tô Ngọc, vẽ chừng mười trang giấy vẫn thấy bất mãn. Tô Ngọc đứng bên cạnh tra sổ sách thì liếc mắt hỏi thăm: “Cô nương gặp vấn đề gì sao?”

“Ta vẽ bộ dáng sư phụ nhưng ta lại cảm thấy hơi là lạ, hết sức khó chịu.” A Cửu để bút xuống, buồn bực nhìn kiệt tác của mình.

Tô Ngọc cũng chẳng biết tại sao, nhìn bức tranh lơ mờ của A Sứ, đột nhiên bật cười: “Vây có thể để Tô mỗ nhìn tác phẩm của cô nương một chút được không? Cũng không phải là Tô mỗ tự đại, nhưng bàn về họa kỹ thì Tô mỗ đứng đầu ở Tề quốc. Người kể cho Tô mỗ biết tính tình sư phụ người, Tô mỗ sẽ lấy đó làm cơ sở sẽ lại bản vẽ một chút, tăng thêm chút khí chất, có lẽ sẽ giống sư phụ cô nương hơn.”

A Sứ hoài nghi đánh giá Tô Ngọc một chút rồi suy nghĩ nhích qua một bên nói: “Vây cũng tốt, ta nói cho người biết, người giúp ta vẽ ra.”

Tô Ngọc đứng dậy, đi đến trước bức họa, cúi đầu nhìn thì phát hiện mặc dù người trong bức tranh tuần lã nhưng lại rất cứng nhắc, dienxdaffnllleequysdoon không có linh khí. Tô Ngọc quay đầu nhĩ nhận nói với A Sứ: “Cô nương nói cho Tô mỗ biết về sư phụ người đi.”

“Ừ! Sư phụ ta là người ta thích nhất! Hãn đẹp nhất! Có đôi khi sư phụ hết sức hung dữ, có đôi khi lại hết sức dịu dàng. Hãn sẽ không nuông chiều ta mà vô cùng nghiêm khắc với ta. Bóng lưng của người quá giống sư phụ ta cho nên ta mới nhận lầm người. Nhưng mà người chỉ giống bóng lưng thôi, nếu nhìn từ chính diện thì người lại hoàn toàn khác với sư phụ ta. Mặc dù người trông hết sức nhĩ nhận nhưng lại làm cho người ta cảm thấy lạnh lùng nghiêm nghị. Mặc dù ngày thường sư phụ ta thường xuyên nghiêm mặt nhưng thật ra tính tình hãn hay thay đổi thất thường, có lúc dễ chịu lại có lúc táo bạo...” A Sứ chống cằm, thao thao bất tuyệt nói về Đoạn Thần.

Tô Ngọc đứng một bên lãng lãng nghe, khi thì liếc mắt nhìn A Sứ đang suy nghĩ sâu xa, khi thì hạ bút sửa chữa bài vẽ của A Sứ. Chẳng biết tại sao, mặc dù dung mạo nữ tử bên cạnh bình thường nhưng lại cho hãn cảm thấy rất linh động đầy sức sống. Có lẽ đây chính là sức quyến rũ của nàng? Trong lòng Tô Ngọc nghĩ như vậy.

40. Chương 40: Mạnh Lão Không Giống Người Thường

Edit: susublu

Kể từ sau khi dán bức vẽ ra ngoài, A Sứ được Tô Ngọc cho ở lại Tô gia. Mỗi ngày thỉnh thoảng chạy lên đường cái đi dạo, xem thử coi có thể tìm được Đoạn Thần không. Kết quả là không tìm được người mình muốn khiến A Sứ ăn ngủ không yên.

Chờ ở Tô gia ba ngày, một hôm A Sứ ra ngoài từ sáng sớm để tìm kiếm một vòng, cuối cùng ngẩng đầu lên trời thất lạc trở lại Tô gia. Trùng hợp đụng phải tên yêu ma “Mạnh lão” tự xưng là người của Tô gia. Nàng đã quên bẽng đi lời hứa mình đã hứa với Tô Ngọc, A Sứ đi về phía Mạnh lão.

Mạnh lão vừa nhìn thấy A Sứ thì chân liền bắt đầu run lên, trong lòng thâm an ủi chính mình nàng không phải đi về phía mình, sau đó trốn sau một hành lang gấp khúc.

“Lão yêu ma nhà người! Đứng lại! Không được phép chạy! Nếu không ta sẽ không khách sáo!” Thấy Mạnh lão muốn chạy, A Sứ liền hét về phía Mạnh lão.

Nghe tiếng nàng Mạnh lão biết mình tránh không khỏi. Vì không muốn chọc giận A Sứ rồi bị đánh, diexndafllequysdoon Mạnh lão lập tức ngừng lại. Hãn thật sự không biết cô nương này là thể loại gì, không những có thể dễ dàng nhìn ra thân phận của hãn mà còn có thể thôn tính luôn pháp thuật của hãn. Mạnh lão sống mấy trăm năm nhưng đây là lần đầu thấy được một kẻ quái thai như vậy!

Thấy lão yêu ma này không chạy nữa, A Sứ liền đuổi theo, đến trước mặt hãn, sắc mặt bất thiện nhìn chằm chằm hãn, hỏi: “Sao thấy ta lại bỏ chạy? Ta rất đáng sợ sao!”

“Không có, không phải như vậy. Là lão phu đột nhiên nhớ tới còn có việc phải làm nên phải đi xử lý ngay lập tức. Cô nương hiểu lầm, hiểu lầm rồi.” Mạnh lão lúng túng cười mĩa nhìn A Sứ, trán bắt đầu đổ mồ hôi. Cũng không biết là bị mặt trời chiếu vào hay là bị A Sứ dọa thành như vậy.

“Người là một tên yêu ma, người ở đây làm gì? Sẽ không phải là đến hại người chứ?” A Sửu hoài nghi liếc nhìn Mạnh lão từ trên xuống dưới.

“Này, cô nương nói chuyện gì vậy. Kể từ khi đến nhân gian, lão phu say mê được lý nhân gian nên mới kết hợp được lý và pháp thuật với nhau, không ngừng dùng nó để cứu người. Lão phu dám thề với trời đất, chưa bao giờ dùng pháp thuật hại người nào!” Mặc dù trong lòng sợ A Sửu nhưng những gì nên nói thì Mạnh lão cũng đã nói hết rồi.

“Kết hợp được lý và pháp thuật lại sao? Nghe rất lợi hại, vì sao người lại trị không hết bệnh cho Tô Ngọc?” A Sửu liếc mắt nhìn Mạnh lão đầu, trong lời nói đầy nghi vấn. Đoạn Thần đã từng nói yêu ma nhân gian đều không phải là loại tốt gì, A Sửu vẫn nhớ lời hấn chưa từng dám xem thường.

Thấy A Sửu không tin hấn, nghi ngờ y thuật của mình thì Mạnh lão mắt húng, trong lòng bỗng chốc không còn sợ A Sửu nữa mà lại thanh minh: “Người biết cái gì! Nếu đúng vậy thì Tô Ngọc đã sớm thành người chết, một năm trước đã mất mạng rồi! Nếu không phải có ta ở bên cạnh chăm sóc hấn, giúp hấn điều trị thì sao hấn còn sống đến bây giờ được? Sinh lão bệnh tử, người trong Lục giới không ai trốn được. Sinh linh có thể trường sinh, nhưng nếu cả đời thì không được! Sống được bao lâu thì phải xem thể chất của người đó. Thân thể tốt thì sống được lâu, thân thể xấu thì dù có là linh đan thần dược thì cũng không sống được bao lâu. Thân thể thối nát, thân thể đã yếu thì sẽ vẫn cứ yếu! Thân thể bị phá hủy thì dù linh hồn có tốt đến đâu cũng không thể sống lâu được! Trừ phi đó là tà thuật cao cường, chiếm đoạt thân thể sống khác, cắn nuốt sạch linh hồn trong đó, sau đó không ngừng thay đổi thân thể thì còn có khả năng trường sinh.”

Nghe Mạnh lão nói xong, A Sửu lại trầm tư. Chẳng biết tại sao đột nhiên nàng nhớ tới trong hậu cung ở Ma giới có một tòa tháp phong ấn một linh hồn. Hiện tại sư phụ không ở Ma cung, cả Ma cung to lớn đều chỉ có một mình Viêm hộ pháp trấn thủ, hy vọng đừng xảy ra chuyện gì. Tâm tư đang suy nghĩ chuyện của Ma cung thì A Sửu lại nghĩ về tình huống của nàng lúc này. Bị lạc mất sư phụ, tìm không thấy sư phụ đâu cũng không liên lạc được với Linh hộ pháp, Trong lòng A Sửu rất sốt ruột. Nếu nàng biết pháp thuật thì tốt rồi, như vậy thì có thể phát ra tín hiệu, sư phụ và Linh hộ pháp có thể lập tức tìm được nàng. Không biết sau khi tách ra thì sư phụ gặp phải điều gì, có đi tìm kiếm nàng không...

Thấy A Sửu đang trầm tư, có vẻ không nghe lọt lời hấn nói, Mạnh lão không vui. Giống như là đang so sự hăng hái với A Sửu vậy, tiếp tục mở miệng nói: “Ta đã nói với người ta không có lừa người, người...”

“Quấy rầy nhị vị, thật sự rất xin lỗi. Mạnh lão tiên sinh, công tử nhà ta cho mời!” Vừa mới mở miệng nói, Mạnh lão đã bị A Cát đến mời ngắt ngang.

Thấy A Sửu còn đang suy nghĩ chuyện gì đó, hoàn toàn không thèm đếm xỉa. Mạnh lão thầm mắng: Thật sự là tiểu cô nương không biết tôn sư trọng đạo! Hừ lạnh với A Sửu một tiếng rồi mới theo A Cát rời đi nhưng lại đột nhiên bị A Sửu lên tiếng ngăn cản.

“Đợi chút! Lão yêu ma, người không được phép đi!” A Sửu đột nhiên nghĩ ra, nàng không biết pháp thuật nhưng lão yêu ma trước mắt này biết! Có thể kêu hấn phát ra tín hiệu cầu cứu, sư phụ hoặc Linh hộ pháp sẽ cảm ứng được, nhất định sẽ tìm đến nàng.

— susublué ~ diendan —

Bị A Sửu đột nhiên hét to, trái tim nhỏ của Mạnh lão run rẩy một cái. Mẹ ơi, sẽ không phải là lời oán thâm của mình bị nàng nghe thấy chứ? Lúc này Mạnh lão mới hoàn toàn tỉnh ngộ, sớm biết vậy thì không nên thể hiện ra ngoài, thật sự là tự đâm đầu vào chỗ chết mà! Cũng không biết cô nương này sẽ phạt hấn thế nào, hy vọng đừng đánh quá ác, lão già khú đế sắp xuống lỗ như hấn không chịu được nàng lăn qua lăn lại đâu!

A Cát không hiểu vì sao A Sửu đột nhiên ngăn Mạnh lão lại, nhớ tới công tử đã từng nói, A Sửu vào đời tám phân là để bắt yêu nên lập tức tăng tính cảnh giác, A Cát không biến sắc hỏi: “A Sửu cô nương có vấn đề gì? Buổi tối công tử nhà ta có xã giao, cần được Mạnh lão tiên sinh giúp hấn xem thân thể một chút.”

A Sửu phát tay, xua đuổi A Cát: “Ta và lão nhân này có mấy lời muốn nói, sẽ không làm khó hấn!”

A Cát không hiểu ý nàng, quay đầu nhìn về phía Mạnh lão, ánh mắt dò hỏi.

Mạnh lão vừa nghe xong thấy giọng nói A Sứ không giống như là đang tìm cơ để động thủ với hắn, cho rằng do A Sứ không hiểu điều lúc này hắn nói nên cũng hơi đắc ý gật đầu, phát tay với A Cát: “Người đi đi! Lão phu và vị cô nương này nói xong thì sẽ đi gặp công tử nhà người.”

A Cát cẩn thận bước chậm rãi ra xa A Cát, A Sứ áp sát vào tai Mạnh lão, thấp giọng hỏi: “Người biết pháp thuật, vậy người có thể giúp ta phát tin tức không, để sư phụ ta biết vị trí của ta lúc này.”

Mạnh lão vừa nghe thì liền nhíu mi, đề phòng lui ra sau hai bước, phát tay nói: “Không thể nào! Lão phu cũng đã phải trốn ra khỏi tộc mình ở Ma giới từ mấy trăm năm trước, vốn không muốn có bất cứ liên lạc gì với đồng loại nữa! Khi còn bé lão phu đã may mắn cứu được một người phạm đang độ kiếp tu tiên, sau khi vị người phạm kia đắc đạo thành tiên thì ghi nhớ ân tình ta. Biết được lão phu muốn thoát khỏi đồng loại ở Ma giới nên tặng ta một phiến lá cây bàn đào. Lão phu liên tục mang theo nó để tùy thân, bởi vì lá cây bàn đào có thể che kín mùi yêu ma trên người ta cho nên mới không bị Ma tộc phát hiện. Lão phu nói cho người những điều này đơn giản là vì muốn cho người biết lão phu và những yêu ma hại người ở nhân gian không liên quan đến nhau. Lão phu cũng không thể nào vì giúp cô nương mà để bại lộ chính mình!”

A Sứ nhíu lông mày, sờ cằm, suy nghĩ một chút rồi nhìn về phía Mạnh lão, nghi ngờ hỏi: “Theo lời người nói thì không thể dùng pháp thuật giúp ta phát tin tức, vậy tại sao có thể dùng pháp thuật trị bệnh cho người khác!”

“Gì vậy chứ! Ai da, cô nương thật sự không hiểu hay là giả bộ? Ta dùng pháp thuật trị liệu cho con người chẳng qua chỉ là nhằm vào một người thôi! Còn nếu dùng pháp thuật phát tín hiệu thì chỉ cần là yêu ma bốn phương đều có thể cảm nhận được, đến lúc đó tất nhiên sẽ bại lộ vị trí! Huống chi lão phu vừa nhìn cô nương đã biết là cao nhân ở ẩn tu luyện không hiểu chuyện đời, lần này vào đời nhất định là vì chuyện yêu ma làm loạn? Nếu cô nương quang minh chính đại phát tin tức như vậy thì nghĩ xem yêu ma ẩn núp ở bốn phương sẽ cảm nhận được không? Cô nương còn chưa tìm được người mình muốn tìm thì đã bị bọn chúng bắt mất rồi.” Mạnh lão vỗ bấp đùi.

“Là như vậy sao?” A Sứ bán tín bán nghi nhìn chằm chằm Mạnh lão.

“Tiểu cô nương này! Nếu không tin lời lão phu nói thì lão phu có thể giúp người thử một lần. Đến một chỗ khác, lão phu thực thi pháp thuật xong sẽ lập tức rời đi, người tự ở lại một mình đi! Xem thử coi là ai tìm thấy người trước!” Thấy mình nói như thế nào A Sứ cũng đều không tin, Mạnh lão thở phò nói lời hung ác.

A Sứ sợ hãi. Suy nghĩ Đoạn Thần đến nhân gian là vì đại sự, không thể để lộ hành tung nên A Sứ không dám thử. Im lặng một hồi lâu, cuối cùng A Sứ lắc đầu. Giọng nói có chút thất vọng: “Được rồi, ta không thử. Cám ơn người! Sư phụ ta đã nói với ta yêu ma ở nhân gian đều là kẻ xấu, lúc trước ta liên tục không tin tưởng người, cảm thấy người không phải là thứ tốt gì. Nhưng nghe người nói nhiều như vậy ta biết rõ người và những yêu ma khác đều không giống nhau, ta nhận lỗi với người.” Nói xong, A Sứ khom lưng hành lễ với Mạnh lão.

Mạnh lão thấy vậy thì nét mặt già nua có chút thẹn thùng, đỡ A Sứ đứng dậy, cười ha hả nói: “Thật ra cũng không có gì. Lão phu khoan dung đại lượng, sao lại so đo với một tiểu cô nương vừa mới vào đời như người!”

“Người thật tốt!” Bây giờ A Sứ lại càng nhìn Mạnh lão vừa mắt.

Được người khác khen, tâm trạng Mạnh lão cũng tốt lên. Nụ cười rạng rỡ, nếp nhăn trên mặt cũng nhiều hơn một chút, nói với A Sứ: “Được rồi, không nói nữa. Lão phu phải đi kiểm tra thân thể Tô Ngọc một chút. Nếu còn không đi thì hắn sẽ lại đến thúc giục.”

A Sứ là người thích tham gia náo nhiệt, nhớ tới lời lúc này A Cát nói thì tò mò hỏi: “Vừa rồi hắn nói tới nay Tô Ngọc phải xã giao, xã giao là làm gì?”

Thấy A Sứ cái gì cũng không hiểu, Mạnh lão có chút đắc ý giảng giải cho nàng: “Xã giao chính là ăn cơm cùng với một vài người, nói một vài chuyện.”

“A.” A Sứ hiểu rõ gật đầu.

Thấy A Sứ ngu ngơ như vậy, dienxxdafnlleqqysdon nghĩ đến cái gì Mạnh lão liền kề sát vào tai A Sứ nhỏ giọng nói: “Lão phu nói cho người biết, người cũng đừng xem thường xã giao, xã giao chủ yếu là nói chuyện quan trọng với nhân tài trong lúc cùng nhau ăn cơm. Hơn nữa nơi xã giao phần lớn đều rực rỡ ánh đèn.”

” Rực rỡ ánh đèn? Là chỗ nào?” A Sứ hiếu kỳ truy vấn.

Mạnh lão đột nhiên cười có chút bí ối, giảng giải cho A Sứ: “Nơi rực rỡ ánh đèn chính là thanh lâu, là nơi đầy thuyền hoa. Nhìn người lớn đến chùng này rồi mà còn không biết mấy chỗ này sao, đến đây, lão phu nói cho người biết. Những chỗ như thanh lâu, bên trong có không ít nữ nhân xinh đẹp tiếp rượu múa hát, đây chính là thú vui của nam nhân! Hoàn phi Yến gầy(1), loại nữ nhân nào cũng có! Là nơi mà nam nhân ở nhân gian yêu nhất!”

(1) Hoàn phi Yến gầy: Câu nói đó nói đến vẻ đẹp đầy đặn của Dương Ngọc Hoàn, trong khi Triệu Phi Yến được biết đến với thân hình nhẹ nhàng, uyển chuyển như bay như lượn tựa chim yến (Cả hai đều là đại mỹ nhân thường được dùng để so sánh trong văn học).

Nói xong, thấy A Sứ vẫn không hiểu, Mạnh lão dứt khoát nói thẳng: “Thôi, miệng lưỡi lão phu không thể giải thích rõ cho người. Hay là tối nay lúc Tô Ngọc đi xã giao, người cũng đi theo sau? Lão phu và người cùng đi, giảng giải cho người hiểu, để người có thêm kiến thức!”

“Được!” A Sứ sáng khoái đồng ý. Dù sao bây giờ cũng không tìm được sư phụ, còn, không bằng đi tham gia náo nhiệt. Lòng hiếu kỳ dâng lên, A Sứ không còn gấp gáp đi tìm Đoàn Thần nữa.

41. Chương 41: Rình Coi Bị Phát Hiện

Edit: susubblue

Đối với việc A Sứ và Mạnh lão muốn đi xã giao với hắn, Tô Ngọc hết sức kinh ngạc. Suy tính đến địa điểm xã giao thì Tô Ngọc lại nhẹ nhàng từ chối.

Bị Tô Ngọc từ chối, Mạnh lão không cam lòng. Sau khi Tô Ngọc đi thì dẫn theo A Sứ bám theo đuôi ở sau lưng, vụng trộm đi theo.

Vừa tới cửa thanh lâu còn chưa đi vào thì A Sứ đã ngửi thấy một mùi hương là lạ rất nồng. Không chịu được nên che mũi lại, A Sứ hỏi Mạnh lão: “Trong này có mùi gì là lạ bay ra, không phải bên trong sẽ đầy mùi này chứ?”

Mạnh lão cười hắc hắc, nói: “Đây là mùi son phấn của nữ tử ở nhân gian. Mùi son phấn nào cũng như vậy, ngửi lâu rồi sẽ cảm thấy dễ ngửi! Mau tới đây, lão phu dẫn người vào trong gặp một người quen!”

A Sứ cau mũi, đi theo sau lưng Mạnh lão, tiến vào thanh lâu.

Sau khi đi vào thì nhìn thấy đủ loại nữ tử đang ngồi ở đại sảnh uống rượu tán tỉnh nam nhân, dienxxdafnlleqqysdoon A Sứ đột nhiên có chút đỏ mặt. Bất giác bước chậm đi, A Sứ nhìn chằm chằm đôi nam nữ đang cắn miệng nhau, hiếu kỳ bọn họ đang là cái gì.

Mạnh lão đi lên trên lầu, miệng còn đang blah blah nói chuyện với A Sứ. Tự cho là rất đặc sắc, muốn nhìn về mặt A Sứ một chút, không ngờ vừa quay đầu lại liền phát hiện không có ai đâu! Hù dọa Mạnh lão vội vàng quay lại tìm, đi xuống lầu thì liền nhìn thấy A Sứ đang nhìn chằm chằm một đôi nam nữ đang hôn nhau không chớp mắt.

“Ta nói này, cảnh này có gì đẹp mắt! Không phải chỉ là hôn miệng thôi sao! Hù dọa lão phu còn nghĩ là đã để lạc mắt người rồi.” Mạnh lão vỗ ngực, đôi mắt đục màu vàng đầy lo lắng, không còn vẻ tàn nhẫn như lúc mới gặp.

Đôi nam nữ bị quấy rầy dừng lại, mỹ nữ xấu hổ trốn vào trong lòng nam tử, nam tử hung hăng liếc về phía A Sứ và Mạnh lão. “Nhìn cái gì! Cút ngay cho đại gia!”

Sau đó A Sứ liền bị Mạnh lão lôi đi. Tìm chỗ vắng người rồi Mạnh lão mới dừng lại, xoay người nhìn A Sứ thì phát hiện vẻ mặt A Sứ ngây ngốc, hồn không biết đã bay đi đâu rồi.

Vươn tay phe phẩy trước mắt A Sứ, Mạnh lão hỏi: “Hắc! Sao lại ngây người rồi!”

A Sứ hoàn hồn, hé miệng hỏi: “Vừa rồi hai người kia hôn môi sao?”

“Đúng vậy! Không phải ngay cả điều này người cũng không biết chứ?” Mạnh lão giật mình khi biết A Sứ đơn thuần như vậy, giống y như một tờ giấy trắng, cái gì cũng không hiểu.

A Sứ thành thật lắc đầu: “Không biết. Đây là lần đầu tiên ta thấy hai người cắn miệng nhau. Bọn họ không biết đau sao?”

Mạnh lão đột nhiên có chút cứng họng, không biết nên giải thích với A Sứ thế nào nên dứt khoát nói: “Không giống như là dùng sức để gặm bánh bao, cái này phải dịu dàng, nhẹ nhàng cắn... Chao ôi! Chờ ngày nào đó người và người thích hôn nhau thì sẽ biết cảm giác này. Chuyện như vậy chỉ có thể hiểu ngầm không thể nói ra miệng.”

“Thích ai? Hôn môi chỉ có thể làm với người mình thích thôi sao?” A Sứ tò mò hỏi.

“Tất nhiên! Chuyện như vậy phải làm với người mình thích nhân thì mới có cảm giác! Chờ ngày nào đó người thử sẽ biết, không nói cái này nữa, người có muốn nhìn những thứ khác không?” Mạnh lão đổi chủ đề, hỏi A Sứ.

“Dĩ nhiên là muốn.” A Sứ gật đầu. Nàng phát hiện nơi này có rất nhiều thứ nàng không biết, A Sứ cũng không chán ghét những thứ này mà ngược lại cảm thấy rất hứng thú, muốn hiểu rõ ràng mọi thứ.

“Đi! Lão phu dẫn người đi xem ca múa biểu diễn ở tầng trên. Thanh lâu này có ba tầng, tầng cao nhất chuyên môn để chiêu đãi khách quý có thân phận. Đợi lát nữa lão phu thi pháp thuật ẩn thân cho người, người cẩn thận một chút, theo sát lão phu, không được để cách quá xa, rõ chưa?” Nói xong, Mạnh lão cảm thấy có chỗ nào đó kỳ quái. Đoán một chút nhưng vẫn không nghĩ ra được nên cũng không nghĩ nữa.

A Sứ ngoan ngoãn gật đầu, theo sát Mạnh lão, đi bên cạnh hắn. Dọc theo đường đi nàng đầy hiếu kỳ nhìn chằm chằm những nữ tử lắc hông che mặt đi tới đi lui.

Đến một cái góc gác, Mạnh lão làm pháp thuật để A Sứ đi theo hắn lên lầu. Khác với sự dơ bẩn ở tầng dưới, lầu ba rõ ràng thanh tịnh hơn rất nhiều. Cách trang trí lịch sự tao nhã, khoảng cách giữa các nhà gian cũng khá xa.

Mạnh lão dẫn A Sứ đi đến trước một nhà gian yên tĩnh, kê lỗ tai vào trên cửa nghe một lát, xác định bên trong không có người. Nhìn hai bên một chút, thấy trên hành lang không có ai thì nhanh chóng đẩy cửa ra, kéo A Sứ đi vào rồi đóng kín cửa.

Lần đầu tiên A Sứ có được trải nghiệm này, cảm thấy rất kích thích, cực kỳ hưng phấn. Xoa xoa tay, A Sứ nhỏ giọng hỏi Mạnh lão: “Mạnh lão, chúng ta đang làm gì?”

Mạnh lão chỉ lên phía trên xà ngang, cười cao thâm khó lường nói: “Thấy không? Mặc dù bốn phía đều là mấy bức tường gỗ rất dày, nhưng xà nhà lại thông nhau. Trên xà cao cách mặt đất năm mét, người bình thường không dễ dàng leo lên. Nhưng lão phu không phải người bình thường, đi, lão phu dẫn người bay lên đó!” Nói xong Mạnh lão nhắc cổ áo A Sứ lên rồi lập tức lên đến trên xà nhà.

“A, nhiều bụi quá.” Ngồi lên trên xà nhà thô to, A Sứ mới phát hiện bên trên có một lớp bụi thật dày. Nhưng trên mặt lại không có chút ghét bỏ nào, chỉ có chút hiếu kỳ.

Nghe A Sứ nói vậy, Mạnh lão cho rằng A Sứ ghét bẩn nên có chút lúng túng. Quay đầu lại nhìn A Sứ, thấy mặt A Sứ không có chút ghét bỏ nào mới thấy mình đã quá lo lắng. Cười hắc hắc một tiếng, Mạnh lão nói: “Cái xà cao này phải nhờ người chuyên nghiệp lên quét dọn. Nghề quét dọn xà nhà rất nguy hiểm, nhất là đối với người phạm thì làm việc trên cao lỡ té xuống đất bị thương sẽ rất nguy hiểm. Cho nên nó không được quét dọn thường xuyên vì vậy mà bụi bẩn rất nhiều. Nếu người không chèo bần thì chúng ta tiếp tục. Cẩn thận bò về phía trước, xem nào nhiệt trong từng gian một. Ý của người thế nào?”

“Ta không chê bản, chúng ta bắt đầu bò đi!” A Sửu lắc đầu, đôi mắt sáng long lanh, hứng thú tràn trề, bộ dáng không thể chờ được nữa.

— susubluu ~ diendan —

Bây giờ Mạnh lão thật sự thích A Sửu rồi, gật đầu một cái, dẫn A Sửu cùng ôm xà nhà chậm rãi bò về phía trước một cách cao siêu.

Cuối cùng bò đến nhĩ gian kế bên, nhìn thấy bên trong phòng có hai quý nam tử ăn mặc lộng lẫy, trong lòng mỗi người đang ôm một mỹ nhân. Vừa nói chuyện phiếm vừa động tay động chân với mỹ nhân trong lòng, trong đó có một nam tử đã đưa tay vào trong ngực nữ tử. Cách quần áo có thể thấy rõ động tác bí ối của nam tử.

A Sửu mở to hai mắt, nồng nhiệt nhìn chằm chằm. Mặc dù không biết vì sao nam tử bên dưới lại mò tay vào ngực nữ nhân đó nhưng nhìn vẻ mặt nữ tử bị bóp ngực thì có vẻ là thỏa mãn đến khó nói, A Sửu mê mẩn nhìn.

Mạnh lão ngồi bên cạnh nhìn một lát cảm thấy căn phòng này không có ý nghĩa nên quay đầu nhìn A Sửu, muốn thúc giục A Sửu đi. Không ngờ lại thấy A Sửu chớp mắt, lập tức trên mặt Mạnh lão trở nên khác hẳn. Có phải hẳn làm sai rồi không, đáng lẽ không nên dẫn một cô nương không hiểu lời đời đến nơi dơ bẩn như thanh lâu? Cảm thấy A Sửu đã bị hẳn làm hư rồi!

Thấy bàn tay nam tử mò xuống dưới váy nữ tử, không biết hẳn đang làm gì, sắc mặt của nữ tử trong lòng hẳn đột nhiên ửng đỏ, trông giống như hoa đào nở rộ vào tháng ba tháng tư, trông xinh đẹp khó mà diễn tả được.

A Sửu không hiểu vì sao sắc mặt nàng đột nhiên biến thành như vậy, chọc chọc Mạnh lão ở bên cạnh, thấp giọng hỏi: “Nam nhân bên dưới duỗi tay vào trong quần nữ tử để làm gì? Vì sao sắc mặt nàng lại đỏ như vậy? Nhìn qua có vẻ rất đẹp! Cho tới bây giờ ta chưa từng thấy nữ tử nào có vẻ mặt này.”

Nghe vậy thì đáy lòng Mạnh lão lại có chút xấu hổ. Đột nhiên cảm thấy hẳn có nghiệp chướng nặng nề, tại sao lại dẫn một đứa trẻ đơn thuần như vậy đến cái nơi này.

Thấy Mạnh lão không nói gì thì vẻ mặt có chút đau khổ, A Sửu không hiểu nên truy hỏi: “Người làm sao vậy? Chẳng lẽ người cũng không hiểu sao?”

Lúc Mạnh lão đang oán thầm bản, nghe thấy A Sửu nói như vậy thì vì sĩ diện nên nhịn không được nói: “Lão phu, tất nhiên lão phu hiểu!”

“Người hiểu sao? Vậy người nói thử xem nam nhân kia đang làm cái gì, vì sao sắc mặt nàng ta lại đột nhiên trở nên như vậy?” A Sửu hást cảm nhìn Mạnh lão.

“Cô gái này ngứa nên hẳn gãi ngứa cho nàng, nàng ta thoải mái nên mới như vậy. Đi, đi! Đến phía trước xem một chút, phía trước hình như có biểu diễn ca múa. Ta đã nói với người, trong những gian phòng trang nhã ở lầu ba này đều có biểu diễn ca múa cực kỳ đặc sắc!” Mạnh lão đổi đề tài, thúc giục A Sửu rời đi.

Lấy được đáp án, A Sửu lưu luyến nhìn xuống dưới rồi mới cùng Mạnh lão rời đi, bò về phía nhĩ gian khác.

Leo đến nhĩ gian thứ hai, A Sửu phát hiện có người trong nhà còn có Tô Ngọc nữa. Kéo kéo y phục Mạnh lão, ngón tay chỉ xuống phía dưới, nhỏ giọng nói: “Mạnh lão, người xem, là Tô Ngọc. Không ngờ lại trùng hợp như vậy, sao chúng ta lại tìm được phòng hẳn rồi.”

“Ừ, là tiểu tử Tô Ngọc.” Gật đầu, Mạnh lão trầm nghĩ: Xem ra còn là người có hiểu biết, biết thân thể mình không tốt nên không có làm loạn với nữ tử thanh lâu.

Thấy tình huống trong các phòng không giống nhau thì A Sửu lại hỏi: “Sao trong phòng vừa rồi không có ai khiêu vũ ca hát mà nơi này lại có?”

“Còn phải xem ý của khách quý. Khụ khụ, ta thấy mình đã nhìn nơi này khá lâu rồi, chúng ta trở về đi!” Mạnh lão thấp giọng nói với A Sửu.

A Sứu cảm thấy bọn họ chỉ vừa mới đi dạo có một chút, nàng muốn đi dạo hết mọi chỗ ở đây. A Sứu lắc đầu, nói: “Ta còn chưa xem đủ, chúng ta còn rất nhiều gian phòng chưa xem. Đến cũng đã đến rồi, chúng ta đi xem thử đi!” Không nhìn hết tất cả thì A Sứu sẽ không cam lòng.

Mạnh lão hét nói nổi rồi, cảm thấy mình tự bê đá đập vào chân. Suy nghĩ một chút rồi khẽ thở dài, xoay người nói với A Sứu: “Chúng ta cũng đã ra ngoài lâu rồi, người nói xem có khi nào nha môn đã nghe ngóng được tin tức liên quan đến sự phụ người rồi không? Chẳng lẽ người không muốn trở về xem thử sao?”

A Sứu do dự, mặc dù rất hiếu kỳ về nơi này nhưng sự phụ nàng vẫn quan trọng nhất. Trầm tư một chút rồi A Sứu lại nói: “Vậy chúng ta về trước đi? Nếu sau khi trở về mà không có tin của sự phụ thì người lại dẫn ta tới đây đi dạo được không?”

Trong lòng Mạnh lão sụp đổ, thật đúng là tự tìm đường chết! Vì sao đang yên đang lành lại dẫn nàng tới chỗ này chứ!

Thấy Mạnh lão không nói gì thì A Sứu lại thúc giục: “Người cảm thấy thế nào?”

Trong căn phòng phía dưới, A Cửu đứng ở bên cạnh Tô Ngọc nghe thấy bên trên có chút động tĩnh, cảnh giác ngẩng đầu lên, phát hiện có một miếng vải dệt màu xanh, lập tức la lên: “Người nào ở trên đó! Còn không mau xuất hiện đi!” Nói xong, A Cửu liền nhìn xung quanh, phát hiện không có thứ gì để mượn lực nhảy lên trên nên chỉ có thể nắm chặt quả đấm, dùng thân thể bảo vệ Tô Ngọc.

A Sứu bị A Cửu bắt ngờ hét lên hù dọa, hai tay vốn đang kéo y phục Mạnh lão, hai chân để trên xà nhà, thân thể run lên một cái, một chân bị tuột xuống, tiếp theo cả người liền té xuống phía dưới. Bởi vì Mạnh lão bị A Sứu nắm y phục, chưa kịp phản ứng lại nên cũng bị rơi xuống theo nàng.

Người trong phòng nghe thấy tiếng hô của A Cửu thì ánh mắt đều đề phòng nhìn lên trên. Vừa nhìn lên thì đúng lúc nhìn thấy một già một trẻ rơi xuống.

Nhận ra hai người này, thấy A Sứu rơi xuống, Tô Ngọc đi qua A Cửu, chạy tới phía dưới A Sứu.

Một tiếng “Ầm - -” rất lớn vang lên, A Sứu té vào người Tô Ngọc. Tô Ngọc ngã ra phía sau, trước ngực bị A Sứu đè nặng. Trong chớp nhoáng, diện* daffn;lle#quysdo0n Tô Ngọc cũng không để ý đến cái lưng đau. Cái làm Tô Ngọc hoảng sợ là A Sứu đang nằm ở trên người hắn, từ trên người A Sứu phảng phất một mùi thơm ngát nhàn nhạt khiến Tô Ngọc thất thần.

Đoạn Thần vội vã đến nơi, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng A Sứu đang đè trên người một nam tử xa lạ. Trong lúc đó Đoạn Thần chỉ cảm thấy nội tâm mình bốc lửa, hận không thể giết chết nam tử nằm dưới thân A Sứu.

“Công tử!” Khiếp sợ nhìn công tử nhà mình bị A Sứu áp chế dưới thân, A Cửu lo lắng chạy tới.

A Sứu hoàn hồn từ trong cảm giác sợ hãi, đột nhiên cảm nhận được hơi thở quen thuộc, ngẩng đầu lên thì ngây ngẩn cả người. “Sự phụ!”

42. Chương 42: Ai Vui Vẻ, Ai Bi Thương

Edit: susublu

Sắc mặt Đoạn Thần như băng sương, trong mắt đầy lửa giận. Hắn không ngờ lại tìm thấy A Sứu trong tình huống như vậy. Kể từ đêm đó bị kết giới bao vây, sau khi hắn phá giải thì liền muốn đi tìm A Sứu. Không ngờ một viên đá có thể gây ra được sóng ngầm, khi phá giải được một kết giới thì xung quanh lại xuất hiện nhiều kết giới lớn nhỏ mà Đoạn Thần chưa bao giờ thấy. Lòng Đoạn Thần nóng như lửa đốt, lo lắng A Sứu gặp chuyện không may. Cũng không để ý việc mình sẽ bại lộ hành tung, không ngừng đánh vỡ kết giới, không thể chờ đợi được muốn tìm A Sứu về. Mà khi Đoạn Thần đột phá hết kết giới thì không có cảm nhận được hơi thở của A Sứu, điều này khiến hắn thấp thỏm lo âu.

Tính tình bình thản đã mấy trăm năm, đột nhiên lần này lại bất an khiến Đoạn Thần hết sức thấp thỏm. Bỗng nhiên Đoạn Thần nhớ tới hoàn cảnh lúc mẫu phi gặp chuyện không may bốn trăm năm trước, trong lòng càng càng hoảng loạn Cố gắng khắc chế tâm trạng, buộc mình tỉnh táo lại, Đoạn Thần phi thân trở về khách điểm trước. Không tìm được A Sứ, sắc mặt Đoạn Thần liền âm trầm, trong mắt đầy khí lạnh. Đi đến gian phòng kế bên hẳn thiết hạ kết giới, thấy kết giới không hề có dấu vết hư hại thì Đoạn Thần mới bình tĩnh lại.

Thu hồi kết giới, Đoạn Thần đẩy cửa đi vào. Thấy thân thể Linh hộ pháp không tổn hao gì, vẫn yên tĩnh nằm trên giường, Đoạn Thần vươn tay, óng tay áo run lên, một cái hộp gấm nhỏ rút ra từ trong tay áo. Ném hộp gấm nhỏ vào giữa không trung, hộp gấm liền lớn lên, dienxdafnlleequysdoon Đoạn Thần cất thân thể Linh hộ pháp vào trong hộp gấm. Sau đó lại biến hộp gấm nhỏ lại rồi cất kỹ.

Làm xong những chuyện này, Đoạn Thần đến căn phòng của A Sứ lúc trước. Đi lên giường, ngồi xếp bằng, thiết hạ ba kết giới ở bên trong và bên ngoài. Lúc này mới tĩnh tâm tập trung suy nghĩ, hết sức chăm chú cảm nhận hơi thở của A Sứ.

Chờ cảm nhận được hơi thở của A Sứ, không phát hiện xung quanh A Sứ có bất cứ yêu khí nào thì cuối cùng Đoạn Thần mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới yên lòng lại. Xem ra nha đầu xấu xí này không hề bị yêu ma bắt đi, lúc này vẫn còn an toàn.

Vui vẻ trong chốc lát, Đoạn Thần mới thu lại kết giới, đi về phía phát ra hơi thở của A Sứ.

Hắn chạy hết sức khẩn cấp, nhưng lại nhìn thấy A Sứ nằm trên người một nam tử xa lạ, kêu hắn không tức giận thế nào đây. Cái đồ xấu xí này thật không có lương tâm! Hắn lo lắng cho nàng như thế, nàng thì tốt rồi, dám tiếp xúc thân mật với một nam tử không quen biết! Sao nàng có thể tiếp xúc thân mật với một phạm nhân như thế! Thật đúng là thiếu đầu óc! Cái đồ ngu xuẩn!

Thấy hắn đến một lúc rồi mà A Sứ vẫn còn nằm trên người một nam tử xa lạ, còn ngây người nhìn chăm chăm hắn nữa, Đoạn Thần kiềm nén lửa giận trong lòng, hạ thấp giọng, vẻ mặt âm trầm lên tiếng nói: “Nhìn cái gì! Còn không mau rút qua đây!”

Giọng Đoạn Thần lại vang lên lần nữa, cũng nhờ vậy mà A Sứ chắc chắn đây là Đoạn Thần! Sư phụ nàng tìm thấy nàng rồi! Mặc kệ Tô Ngọc đang ở dưới thân, A Sứ đứng dậy, chạy về phía Đoạn Thần, nhào vào trong lòng Đoạn Thần, mở miệng rồi lập tức khóc: “Sư phụ! Cuối cùng người cũng tới tìm ta rồi!”

Vốn dĩ Đoạn Thần còn đang nổi giận đùng đùng, vừa nghe thấy tiếng khóc của A Sứ, lửa giận vốn đang bốc lên hừng hực, đột nhiên liền biến mất. Ôm lấy A Sứ, Đoạn Thần dịu dàng vuốt ve mái tóc dài sau lưng A Sứ, tức giận nói: “Là bản quân, bản quân tới tìm ngươi rồi. Khóc cái gì mà khóc, ngươi khóc lên là xấu nhất. Không được phép khóc! Còn khóc thì bản quân liền bỏ mặc ngươi!”

A Sứ nghe vậy thì ôm Đoạn Thần thật chặt, đầu lại chôn sâu trong lòng Đoạn Thần, không dám ngẩng đầu nhìn Đoạn Thần, nức nở khóc rồi nói: “Ta không khóc nữa, sư phụ không được phép bỏ rơi ta!”

Thấy không ngừng vùi đầu vào vạt áo hắn, nghĩ đến cái gì đó thì sắc mặt Đoạn Thần lập tức đen lại, giọng nói bất thiện nói: “Ngươi ngẩng đầu lên cho bản quân! Còn dám lau nước mắt nước mũi vào y phục của bản quân sao, sau khi trở về bản quân phạt ngươi chép tất cả sách trong Tàng Kinh Các một lần!”

Bị phát hiện nên A Sứ lại cọ thêm hai cái, hít mũi một cái, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Đoạn Thần. Rồi ngây ngô cười một tiếng: “Ha ha, sư phụ, ta không có lau nước mũi trên người sư phụ đâu!”

Cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện trên y phục màu lam làm bằng nhung có chút dinh dính màu trắng, gân xanh liền nổi lên, Đoạn Thần cắn răng nói với A Sứ: “Trợn mắt nói dối, đợi khi trở về xem bản quân dạy dỗ ngươi thế nào!”

“Hắc hắc, sư phụ, ta sai rồi. Ta không phải cố ý, sư phụ, người là người lớn không nên chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, đừng so đo với ta được không? Sư phụ, rời khỏi người vài ngày, ta rất nhớ người nha!” A Sứ đến bên người Đoạn Thần, ôm lấy cánh tay Đoạn Thần, hai đầu lông mày đầy vẻ vui sướng vì tìm lại được sư phụ.

Đoạn Thần hừ lạnh một tiếng, mắt không nhìn A Sứ nữa, nhìn lướt qua người trong phòng. Ánh mắt nhìn Tô Ngọc té trên mặt đất, Đoạn Thần hất cằm lên, hỏi A Sứ: “Những người này ở đâu ra?”

“A, ta gặp những người này sau khi lạc sư phụ. A! Tô Ngọc! Người không sao chứ!” Lúc này A Sứ mới nhìn thấy Tô Ngọc nằm trên mặt đất, chạy đến bên cạnh Tô Ngọc, A Sứ lo lắng hỏi.

Thấy thế thì Đoạn Thần mất hứng, nhú mào đen lại nhưng lại im lặng lạnh lùng nhìn động tĩnh bên kia.

Tô Ngọc được A Cửu đỡ dậy, nửa nằm nửa tựa trên người A Cửu, thấy lúc này A Sứ mới chú ý tới hắn thì trong lòng bỗng nhiên có chút thê lương. Sắc mặt tái nhợt, Tô Ngọc nhếch khóe miệng cố cười nói: “Tô mỗ không sao, Tô mỗ chúc mừng cô nương tìm được người mình nhớ. Nếu cô nương đã tìm được sư phụ thì hãy đi đoàn tụ với sư phụ đi.”

“Ừ! Cám ơn người đã giúp ta, ta sẽ tuân thủ lời hứa. Thân thể người không tốt, mau để Mạnh lão đầu xem thử đi, ta đi trước đây. Người hãy bảo trọng, chú ý thân thể.” A Sứ chân thành nói với Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhẹ nhàng gật đầu, dịu dàng nói: “Rời xa sư phụ mấy ngày, chắc hẳn v hai thầy trò cô nương có nhiều chuyện để nói. Nơi này cũng không phải là nơi tốt để nói chuyện, cô nương cùng sư phụ tìm một chỗ khác tốt hơn để tâm sự đi.”

A Sứ gật đầu, chạy đến bên cạnh Đoạn Thần. Chủ động cầm tay Đoạn Thần, A Sứ phát tay với Tô Ngọc: “Vậy ta đi với sư phụ, chúng ta có duyên sẽ gặp lại!”

Chờ A Sứ nói xong thì Đoạn Thần liền kéo nàng ra ngoài. Ở lại thêm một phút, nhìn thấy A Sứ lưu luyến quan tâm cái tên nam tử yếu như gà kia thì Đoạn Thần lại cảm thấy không vừa mắt, cực kỳ khó chịu.

Lặng lặng nhìn bóng lưng A Sứ rời đi với sư phụ, Tô Ngọc cảm thấy vô cùng chói mắt, trong lòng cực kỳ buồn bã. Cúi đầu nhìn bản thân mình, Tô Ngọc cười châm biếm. A Cửu ngồi bên cạnh thấy vậy rất lo lắng nên vội vàng lên tiếng hỏi: “Công tử, người bị thương ở đâu? Không thoải mái ở đâu? Người nói cho thuộc hạ biết đi! Mạnh lão, Mạnh tiên sinh! Người mau xem cho công tử nhà ta một chút, công tử nhà ta bị người ta đè nhất định là đã bị thương chỗ nào rồi!”

Kể từ sau khi Đoạn Thần đến, ca vũ trong phòng đều kinh hoảng đến mức hôn mê bất tỉnh, người lúc này ngồi bàn luận với Tô Ngọc cũng ngã xuống đất. Mạnh lão cố hết sức tỏ vẻ như mình đang vô hình, diện mạo cũng cố gắng để không lộ ra sự sợ hãi của A Sứ nhất định không dễ sống chung. Sợ bị phát hiện thân phận nên Mạnh lão liên tục không lên tiếng, cũng không dám có hành động gì. Thấy thầy trò A Sứ rời đi, lại nghe thấy A Cửu xin giúp đỡ nên Mạnh lão mới đi đến bên cạnh Tô Ngọc, ngồi xổm người xuống muốn kiểm tra cho Tô Ngọc một chút, cuối cùng lại lắc đầu nói: “Sợ là hai chân này đã bị phế.”

“Người nói cái gì! Không thể nào! Công tử nhà ta sao có thể gãy chân!” Nghe Mạnh lão nói, A Cửu cực kỳ kích động phản bác.

Mạnh lão không quan tâm A Cửu, nghiêm túc nhìn chằm chằm Tô Ngọc. Thấy sắc mặt hắn bình tĩnh, cả người tản ra cảm giác thê lương thì thở dài nói: “Thầy thuốc có thể chữa vết thương trên cơ thể nhưng lại không chữa được nỗi đau trong lòng. Công tử nhà các người tự mình bỏ cuộc, dù lão phu có cho hắn dùng thuốc tốt hơn, dù có hao tổn bao nhiêu tu vi để điều trị thân thể cho hắn thì cũng không còn tác dụng gì nữa.”

Thấy Mạnh lão nói vậy, sợ hắn không chịu trị liệu cho công tử nhà bọn họ nên A Cửu liền giải thích: “Sẽ không! Công tử nhà ta không có bỏ cuộc! Xin Mạnh tiên sinh nhất định phải cứu công tử nhà ta! Pháp thuật Mạnh tiên sinh cao cường, nhất định có thể chữa khỏi cho công tử!”

Mạnh lão lắc đầu: “Hai chân này đã bị phế, nếu muốn khôi phục lại như cũ thì không thể được. Lão phu sẽ cố hết sức, trị liệu bên ngoài hai ba tháng có lẽ có thể đứng lên đi được vài bước.”

Tô Ngọc hoàn hồn, lạnh nhạt gật đầu với Mạnh lão: “Tô mỗ đa tạ Mạnh tiên sinh. Thân thể tàn phế, bệnh tật đã khiến Mạnh tiên sinh hao tâm phí sức nhiều rồi.”

43. Chương 43: Ma Quân Tức Giận A Sứ

Edit: susublu

Sau khi dẫn A Sứ ra khỏi thanh lâu, đi đến một góc yên tĩnh, Đoạn Thần mới buông lỏng tay A Sứ ra, lạnh lẽo nhìn nàng, không nói một lời.

Đọc theo đường A Sứ luôn miệng nói không ngừng, liên tục kể những chuyện xảy ra khi nàng và Đoạn Thần lạc nhau. Không biết vì sao lại đột nhiên dừng lại, A Sứ đang muốn hỏi, nhưng vừa ngẩng đầu lên thì liền phát hiện ánh mắt Đoạn Thần nhìn nàng lạnh như băng khiến A Sứ lập tức bất an. Không biết mình đã làm sai điều gì, A Sứ kéo ống tay áo Đoạn Thần, nhỏ giọng hỏi: “Sư phụ, người làm sao vậy? Sao lại nhìn ta như vậy?”

Đoạn Thần im lặng không nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm vào A Sứ.

A Sứ thấy vậy thì trong lòng có chút sợ hãi, theo bản năng nghĩ mình đã làm sai điều gì nên khiến sư phụ mất hứng. Nghiêm túc suy nghĩ một chút, A Sứ lại nói: “Sư phụ, lúc ấy ta thật sự chỉ muốn đi rửa tay, không có làm gì cả. Vừa rời khỏi sư phụ là liền bị gió thổi đi. Chuyện này không thể trách ta, ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại bị lạc mất sư phụ.” Dứt lời, A Sứ cảm thấy mình rất uất ức.

Thấy A Sứ không nhận ra mình đã làm sai lầm, Đoạn Thần lại càng bất mãn, tiếp tục nhìn chăm chăm A Sứ, im lặng không lên tiếng.

Thấy Đoạn Thần không có phản ứng, A Sứ nghĩ: Chẳng lẽ nàng nói sai rồi? Nguyên nhân sư phụ tức giận không phải là cái này? Vậy là cái gì? A Sứ lại tự gian nan suy nghĩ một lúc lâu, dienxxdafnllequysdoon đúng là không nghĩ ra mình sai ở đâu. Dứt khoát ôm lấy cánh tay Đoạn Thần, A Sứ cười nịnh nọt, nói: “Sư phụ, ta quá ngốc nên không biết đã làm sai cái gì, khiến người không vui. Xin sư phụ có lòng tốt nói cho ta biết đi? Được không?”

Đoạn Thần rút cánh tay ra khỏi tay A Sứ, lạnh giọng nói: “Bản quân đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, nữ tử trưởng thành phải giữ một khoảng cách nhất định với nam tử, ngươi còn nhớ không!”

Nghe nói vậy thì A Sứ lại cười ngượng ngập: “Tất nhiên là ta nhớ rồi, sư phụ nói gì ta đều nhớ. Nhưng ta không phải cố ý tiếp xúc thân mật với hần, đây là ngoài ý muốn! Ta rơi từ trên xà nhà xuống, là hần đỡ ta. Cũng không biết Tô Ngọc có bị thương không.”

Vốn dĩ Đoạn Thần nghe A Sứ nói xong đoạn trước thì trong lòng đã thoải mái hơn, nhưng sau khi nghe thấy câu cuối cùng thì Đoạn Thần lại mất hứng. Âm u nhìn A Sứ, Đoạn Thần hỏi: “Ngươi rất quan tâm tên nam nhân kia?”

A Sứ gật đầu, trên mặt có chút lo lắng: “Ừ. Thân thể Tô Ngọc vốn không tốt, bây giờ còn trở thành đem thịt cho ta, không biết có bị thương không nữa.”

Đoạn Thần nghe vậy thì đột nhiên cảm thấy phát cáu, hết sức khó chịu. Ánh mắt lạnh như băng, Đoạn Thần hỏi A Sứ: “Ngươi thích nam nhân tên Tô Ngọc kia sao?” Giọng nói bình tĩnh khiến người ta không nhận ra đang vui hay buồn.

A Sứ nghe vậy thì kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Đoạn Thần, không chút nghĩ ngợi nói: “Làm sao có thể! Ta không thích hần đâu! Người ta thích nhất vẫn luôn là sư phụ, không còn ai khác! Sư phụ, sao người lại hỏi như vậy?”

Đoạn Thần nhìn chăm chăm mặt A Sứ không chớp mắt, hần đang quan sát xem nàng có nói dối hay không. Thấy A Sứ rất thần nhiên, thái độ rất bình thường, Đoạn Thần cũng không biết tâm trạng mình thế nào. Vốn là còn có chút tức giận nhưng bây giờ nghe A Sứ nói vậy thì hần lại cảm thấy tim mình đập nhanh hơn. Nhìn vào đôi mắt nghiêm túc của chân thành của A Sứ, Đoạn Thần quay đầu đi không nhìn nàng nữa.

Thấy Đoạn Thần không đáp lại thì A Sứ không bỏ cuộc hỏi tiếp: “Sư phụ, tại sao người lại cảm thấy ta thích Tô Ngọc vậy? Chẳng lẽ người vẫn luôn không tin ta chỉ thích một mình người sao?”

Đoạn Thần không lên tiếng, bàn tay giấu ở trong ống tay áo tay đã nắm chặt thành quả đấm. Hắn cũng không biết lúc này mình bị làm sao nữa, vì sao đột nhiên hấn lại căng thẳng như thế.

Chờ một lát nữa vẫn không thấy Đoạn Thần đáp lại, A Sứ đi lên hai bước, đến trước mặt Đoạn Thần, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mặt Đoạn Thần, hỏi: “Sư phụ, người làm sao vậy? Người không nghe thấy ta đang hỏi sao? Vì sao không trả lời ta?”

“Khụ khụ, bản quân đang suy nghĩ những chuyện khác nên không nghe thấy. Tốt lắm, nếu đã không phải cố ý tiếp xúc với nam tử khác thì bản quân cũng không so đo nữa. Chúng ta trở về đi, Linh hộ pháp đã tìm được một căn nhà ba phòng rồi, chúng ta trực tiếp qua đó đi.” Đoạn Thần lảng tránh nói.

“A, chúng ta phải đến chỗ khác ở sao. Nhưng sư phụ, nếu người đã không nghe thấy thì ta hỏi lại lần nữa. Sư phụ, vì sao người lại cảm thấy ta thích Tô Ngọc vậy? Chẳng lẽ người luôn không tin là ta chỉ thích một mình người thôi sao?” Lần này A Sứ không để Đoạn Thần nói sang chuyện khác, không cam lòng hỏi hết lần này đến lần khác, giống như nếu không lấy được đáp án thì không thôi vậy.

— susublue ~ diendan —

Thấy A Sứ cố chấp, Đoạn Thần lại bất đắc dĩ, chỉ đành trả lời nàng: “Người lo lắng cho một nam tử xa lạ, tất nhiên bản quân phải hoài nghi người có ý với hắn.”

“A, thì ra là vậy. Vậy sư phụ có để trong lòng chuyện ta thích người không? Vì sao mỗi lần ta nói thích sư phụ thì sư phụ đều tỏ vẻ lơ đãng, điệu bộ không để trong lòng vậy?” A Sứ truy vấn.

Đoạn Thần đi ở phía trước, tim đập rất nhanh. Cuối cùng hắn cũng nhận ra là A Sứ nói thích hắn không phải là nói giỡn. Cảm giác thích này có thể thật sự là loại tình cảm nam nữ! Bỗng nhiên hắn dừng bước lại, bình phục tâm trạng, Đoạn Thần xoay người lại nhìn A Sứ, bình tĩnh nói: “Sau này đừng nhắc lại chuyện thích hay không thích này nữa! Nếu người dám nhắc lại nữa thì bản quân sẽ không cần người nữa!”

A Sứ ngây ngẩn cả người, nàng không ngờ Đoạn Thần lại phản ứng mạnh như vậy. Vì sao đột nhiên lại cảnh cáo nàng như vậy?

Thấy A Sứ bị đả kích, Đoạn Thần vươn tay búng vào trán nàng một cái. “Có nghe thấy lời bản quân nói không?”

“Sư phụ... Vì sao không thể nói thích sư phụ?” A Sứ vươn tay sờ cái trán bị Đoạn Thần đánh, ngơ ngác hỏi.

“Không có vì sao. Người chỉ cần nhớ kỹ sau này không được nhắc lại chuyện thích bản quân nữa, nếu không thì bản quân nói được làm được, nhất định sẽ ném người đi!” Đoạn Thần không đổi sắc nói ra lời hung ác.

A Sứ cúi đầu, rầu rĩ lên tiếng: “Ta biết rồi, sư phụ, người đã không thích vậy thì sau này ta sẽ không đề cập tới nữa.”

Thấy thế thì Đoạn Thần cũng không an ủi A Sứ nữa mà nói thẳng: “Đi thôi, không còn sớm nữa, đến chỗ ở mới để nghỉ ngơi. Đã mấy ngày rồi bản quân không có nghỉ ngơi cho đàng hoàng.” Mấy ngày nay Đoạn Thần phí không ít sức lực, không hề nghỉ ngơi chút nào, thật sự là mệt mỏi.

Nghe Đoạn Thần nói vậy, A Sứ ngẩng đầu lên quan sát Đoạn Thần, thấy mặt hắn lộ vẻ mệt mỏi, đột nhiên A Sứ bắt đầu đau lòng, vươn tay sờ lên mặt Đoạn Thần, tiếng nói mềm mại như nước: “Sư phụ, sau khi rời khỏi ta thì người đã trải qua chuyện gì? Sao lại không nghỉ ngơi cho tốt?”

“Cũng không có gì xảy ra, chỉ tốn chút sức lực để tìm người thôi. Đi thôi!” Đoạn Thần kéo bàn tay trắng nõn của A Sứ đang đặt trên mặt hắn xuống, nắm tay nàng trong tay, dắt A Sứ đi về nhà mới.

Thấy Đoạn Thần không muốn nói cho nàng biết, A Sứ cũng không hỏi nhiều nữa. Nàng biết rõ sư phụ mệt mỏi như vậy đều là vì muốn tìm được nàng. Sư phụ đối xử tốt với nàng như vậy, nàng nhất định sẽ đối xử tốt với sư phụ hơn! Trong lặng lẽ thế, A Sứ nhe răng cười với Đoạn Thần một tiếng.

Thấy A Sứ đột nhiên cười sáng lạn như vậy, Đoạn Thần giễu cợt hỏi: “Cười cái gì? Cười đến mức ngu ngốc như vậy.”

“Sư phụ, ta cười lên trông rất ngu sao?” A Sưu giật mình hỏi. Chẳng lẽ ở trong mắt sư phụ nàng cười lên trông rất khó coi sao? Cho nên sư phụ mới luôn ghét bỏ nàng?

Nhìn A Sưu hỏi nghiêm túc, để ý như vậy, Đoạn Thần cười khẽ một tiếng: “Ha ha, đúng là rất ngu.”

“Phải không...” A Sưu cúi đầu trầm nghĩ sau này nhất định phải soi gương nhiều hơn, phải cười đẹp mắt một chút thì sư phụ mới thích nàng.

Thấy Sưu đang suy nghĩ, Đoạn Thần cũng không hỏi nàng suy nghĩ cái gì. Hiện tại hắn chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt, sau đó lại nghiêm túc đi cảm nhận hơi thở của Linh hộ pháp, hy vọng Linh hộ pháp tiến triển thuận lợi, vẫn còn an toàn.

Trăng sáng trên bầu trời, gió đêm mùa hè thổi bờ bãi, chơi đùa với mây, che lại nửa ánh trăng, diện mạo nên ánh sáng hơi mờ ảo, mông lung.

Đoạn Thần thấy như vậy vô cùng tốt, mặc dù trời tối nhưng vẫn còn có thể thấy rõ đường đi. Dặn dò A Sưu cẩn thận: “Xung quanh tối đen, trên đường có ít đá vụn, người cẩn thận một chút.”

“Ha ha, có sư phụ ở đây, ta sẽ không xảy ra chuyện gì.” A Sưu cười đùa.

Trong bóng tối, Đoạn Thần cũng nhếch khóe miệng.

44. Chương 44: Đột Nhiên Không Cảm Nhận Được

Edit: susubblue

Thiên lôi cuộn cuộn, mưa to trút xuống, trên đường nhỏ ngập nước, hai ông lão tóc bạc tinh thần vô cùng phấn chấn, tăng tốc gấp rút chạy trên đường. Ai ngờ đang di chuyển thì lại đột nhiên ngừng lại.

Hai vị lão nhân im lặng nhìn nhau một hồi lâu, Mạc trưởng lão mở miệng trước, hỏi Ân trưởng lão: “Cảm giác người cũng đã biến mất?”

Ân trưởng lão xụ mặt, gật đầu. Kể từ khi Thượng thần Phượng Hoàng tộc của bọn họ rơi xuống nhân gian thì hai người lập tức xuống nhân gian, vượt qua ngàn núi, băng qua vạn con sông, diện mạo cũng không hề dám thả lỏng, toàn tâm toàn ý tìm kiếm Thượng thần. Tìm suốt hai năm nhưng một chút manh mối cũng không có! Bọn họ cũng không cảm nhận được một chút hơi thở nào của Thượng thần Phượng Hoàng!

Lúc hai vị trưởng lão lo lắng thì bọn họ đột nhiên cảm nhận được hơi thở của Thượng thần Phượng Hoàng! Phượng Hoàng tộc Phượng giống với nhiều loại chủng tộc khác, nhưng Ngũ Phượng Hoàng có huyết thống cao quý nhất, hơi thở của Ngũ Phượng Hoàng rất thông minh sắc xảo, tuyệt đối không sai! Ân trưởng lão và Mạc trưởng lão vui mừng không thôi, chạy theo hướng cảm nhận được liên tục không dám dừng bước.

Nhưng mà lúc bọn họ mới đi được nửa đường thì không thấy hơi thở đâu nữa! Không còn nữa! Như vậy bảo sao hai vị trưởng lão không sụp đổ, không nóng nảy!

Tính tình Mạc trưởng lão nóng nảy, nắm chặt quả đấm, vẻ mặt lo lắng nhìn Ân trưởng lão, thấp giọng nói: “Ân trưởng lão, người hiểu biết nhiều hơn. Người nói xem vì sao đột nhiên chúng ta lại không cảm nhận được hơi thở của Thượng thần nữa? Không lẽ Thượng thần đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Ân trưởng lão dăm chiêu rất lâu, nhớ tới mấy năm nay có yêu ma làm loạn ở nhân gian, rồi lại nhớ đến khoảng thời gian trước, không biết là lão khốn kiếp nào ở Thiên giới đề nghị Thiên đế đưa ra chủ ý thổi tha là truyền mật thư đến Ma giới, kêu Ma quân ở Ma giới đi thu thập yêu ma ở nhân gian.

Đáng lẽ nhân gian có yêu ma làm loạn khiến Ân trưởng lão rất lo lắng, vì vậy không dám buông lỏng chút nào, cẩn thận đi tìm Thượng thần, sợ Thượng thần rơi vào trong tay yêu ma ở nhân gian. Hiện tại thì sao, Thượng thần còn chưa tìm được, Thiên đế lại còn để Ma quân phái yêu ma đến nhân gian thu thập một đám yêu ma khác ẩn núp ở nhân gian, đây chính là gia tăng nguy hiểm cho Thượng thần, bảo sao Ân trưởng

lão không tức giận được. Bây giờ yêu ma ở nhân gian càng lúc càng nhiều, mà Thượng thần thì chưa thấy bóng dáng đâu, bọn họ chưa kết nối được với võ trướng, thật sự không biết phải làm thế nào nữa. Thiên đế không quan tâm đến khuê nữ, nhưng Phượng Hoàng tộc bọn họ lại rất để ý Thượng thần! Thượng thần Mộ Thanh của Phượng Hoàng đúng là không nên thân, vì không muốn bị bốn vị trướng lão bọn họ huấn luyện nên đã giả sớm cho Thiên đế! Thượng thần đời trước đã không ra gì thì bọn họ còn có thể bồi dưỡng thế hệ tiếp theo. Thần tiên của Phượng Hoàng tộc đều mong đợi một tân Thượng thần xuất hiện, nên họ muốn bồi dưỡng Thượng thần thật tốt, sau đó mở rộng thế lực của Phượng Hoàng tộc. Nhưng lúc này thì tốt rồi, tên Thiên đế ngu xuẩn đó đã quên mất mình còn có khuê nữ hay là còn tâm cơ khác, không cần khuê nữ nữa, muốn áp chế Phượng Hoàng tộc bọn họ sao?

Đợi một lúc lâu không thấy Ân trướng lão lên tiếng trả lời, Mạc trướng lão nóng nảy thúc giục: “Ân trướng lão, người đang nghĩ cái gì? Tại sao không nói chuyện!”

Ân trướng lão vuốt râu bạc trắng, ánh mắt sắc bén, nhìn thẳng về phía trước, chậm rãi nói: “Mấy ngày trước không biết là tên khốn kiếp Thiên đế có chủ ý ôi thiu gì mà lại gửi mật thư nói có yêu ma của Ma giới làm loạn ở nhân gian, hy vọng quân chủ Đoạn Thần của Ma tộc phái yêu ma đi thu thập. Yêu ma ở nhân gian càng ngày càng nhiều, Bốn thần cũng rất lo lắng cho an nguy của Thượng thần. Cũng không biết là Thiên đế đại đột đơn thuần muốn đè ép Ma tộc hay là vì muốn áp chế Phượng Hoàng tộc chúng ta nữa. Bất kể như thế nào thì nhất định phải ấn dấu hành tung của chúng ta lúc này, không được để những tộc khác của Thần giới phát hiện!”

Mạc trướng lão vừa nghe thấy thì mắt cũng sụp xuống, nổi giận nói: “Đây chính là khuê nữ ruột của Thiên đế! Sao hần dám tính kế khuê nữ của mình!”

Ân trướng lão cười lạnh, nói: ” Ngũ Đại thượng thần của Phượng Hoàng tộc chúng ta gần mấy ngàn năm nay đều được gả cho Long tộc. Khó bảo toàn Long tộc sợ chúng ta, muốn áp chế Phượng Hoàng tộc chúng ta phát triển! Dù sao nếu không phải năm đó Thượng thần tổ tiên chúng ta nhường nhện thì hôm nay để vị cũng không đến phiên Long tộc ngồi! Lục giới này không có người nào dám xưng chúa tể trong thiên địa, tất nhiên cũng không có ai có thể quy định nữ tử không thể xưng đế. Thượng thần tổ tiên chúng ta không muốn tranh chấp với Long tộc, gây ra sinh linh đồ thán, náo loạn thần tộc cho nên cúi đầu xưng thần. Nhưng Long tộc đã đối xử với Phượng Hoàng tộc chúng ta thế nào? Lúc trước khi Thượng thần tổ tiên mới làm Thiên hậu thì trong tộc xuất hiện một Thượng thần khí thế mạnh mẽ chọc thẳng mây xanh, không đành lòng để Phượng Hoàng tộc dần dần biến mất, muốn thế lực cả tộc chúng ta lớn mạnh. Nhưng kết quả thì sao? Phàm là Thượng thần muốn phục hưng Phượng Hoàng tộc chúng ta thì có bao nhiêu có thể sống qua năm trăm năm? Trong chuyện này không có sự tham gia của Long tộc sao? Mấy ngàn năm nay Long tộc sợ Phượng Hoàng tộc chúng ta hoài nghi nên có hơi nhún nhường. Sửa lại kế sách, dùng kế kết thân để trói buộc Thượng thần của chúng ta. Đại thượng thần của tộc chúng ta cũng là một đám ngu xuẩn, người ta dụ dỗ, lừa gạt vài câu thì liền bị lừa!” Ân trướng lão thật sự chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tức giận không có chỗ phát tiết.

Pháp thuật Mạc trướng lão không tệ, nhưng đầu óc lại đơn giản. Hần chưa bao giờ nghĩ tới những chuyện này, bây giờ nghe Ân trướng lão nói vậy thì ngẫm lại thấy cũng có lý, trong lòng lại lập tức tức giận.” Tại sao Long tộc bọn họ có thể khinh người như thế! Nếu ép người quá đáng, Phượng Hoàng tộc chúng ta nhất định đồng quy vu tận với bọn họ! Thà rằng tiện nghi cho Kỳ Lân tộc cũng không để cho Long tộc ngồi đó hưởng lợi!”

Ân trướng lão cũng tức giận lắm mới nói với Mạc trướng lão những lời này, thường ngày những chuyện như vậy ông đều lén lút nói với mấy vị trướng lão khác, gạt Mạc trướng lão qua một bên vì sợ Mạc trướng lão ngu si sau khi biết chuyện sẽ làm ra những điều ngu xuẩn. Nghĩ đến đây, dien*daffn;lle#quysdo0n nét mặt già nua của Ân trướng lão nghiêm túc lại rồi cảnh cáo: “Nhớ lấy, dù có biết được chuyện này do Long tộc gây nên thì người cũng không thể làm bất cứ chuyện gì ngu xuẩn! Người là Đại thần của Phượng Hoàng tộc, chức vụ hết sức quan trọng, nếu để cho Long tộc nắm được nhược điểm thì cẩn thận cẩn ngược lại người không tha!”

“Ta biết rõ! Chuyện liên quan đến Phượng Hoàng tộc, ta nhất định sẽ nghĩ kỹ! Nhưng vì sao hôm nay hơi thở Thượng thần đột nhiên đứt đoạn? Không phải Thượng thần đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?” Trở lại chuyện chính, Mạc trướng lão đầy lo lắng.

“Đừng nói chuyện không may. Nếu lúc này đã cảm nhận được phương hướng thì chúng ta cứ đi thẳng về phía Nam đi, tìm kiếm kỹ một chút, nhất định có thể tìm được Thượng thần!” Ánh mắt Ân trưởng lão kiên định nhìn thẳng về phía trước.

“Đi lên phía trước, đây chính là Trì Châu. Không phải Trì Châu là chỗ có nhiều yêu ma tác quái nhất sao? Người nói...” Mạc trưởng lão càng nghĩ càng sợ.

“Câm miệng! Nói ít những chuyện không may đi. Dù bây giờ Thượng thần Phượng Hoàng tộc chúng ta chỉ là trái trứng không có tay có chân thì thế nào? Dù không có tay có chân, nhưng Thượng thần có huyết thống Thượng cổ tôn quý, đầy linh tính trời cho, có thể tự mình cảm nhận được nguy hiểm, nên sẽ chạy trốn. Lúc trước bốn thần muốn Thiên đế Hạ Hi không yên tâm cho nên mới cố ý nói Thượng thần vừa xuất thế chính là lúc yếu ớt nhất, dễ dàng bị hại nhất. Dù gì người cũng là Đại thần trưởng lão đã nuôi dưỡng ba Đại Thượng thần, chẳng lẽ người không tin tưởng Thượng thần của chúng ta?” Ân trưởng lão liếc mắt nhìn Mạc trưởng lão một cái.

“Chao ôi, không phải là vì ta không biết rõ hay sao! Lúc mấy Đại thượng thần vừa rơi xuống đất thì chúng ta liền bảo vệ trong kết giới, thay phiên nhau dùng pháp lực nuôi nấng.” Mạc trưởng lão cảm thấy có chút uất ức, hẳn thật sự không hiểu cho nên mới lo lắng sợ hãi như vậy.

45. Chương 45: Làm Chuyện Xấu Trong Đêm Khuya

Edit: susublu

Đền đuốc mờ nhạt hơi tối, A Sứ tựa vào người Đoạn Thần kể lễ tỉ mỉ từng chuyện nàng đã trải qua sau khi rời khỏi Đoạn Thần.

Đoạn Thần lẳng lẳng nghe A Sứ nói xong mới nhíu mày mở miệng hỏi: “Người nói Mạnh lão kia là yêu ma? Hẳn ta và đồng bọn bỏ trốn khỏi Ma giới từ mấy trăm năm trước? Trên người còn có một miếng lá bàn đào chuyên dùng để che dấu hơi thở, tránh né cái yêu ma khác?”

A Sứ gật đầu: “Đúng vậy, sư phụ. Mạnh lão nói hẳn khác với những những yêu ma xấu xa kia, hẳn chuyên nghiên cứu pháp thuật chữa thương, sẽ không hại người.”

Không trách được sau khi hắn phá bỏ kết giới thì không cảm nhận được hơi thở của A Sứ, thì ra là vì bị linh vật lá bàn đào của Thần giới che dấu. Đoạn Thần suy nghĩ sâu xa hơn A Sứ, diexdaffullequysdoon nếu Mạnh lão và đồng bọn chạy trốn khỏi Ma giới vào mấy trăm năm trước thì điều này cho thấy Mạnh lão biết lai lịch của đám yêu ma làm loạn ở nhân gian rất rõ ràng, không chừng còn là đồng loại của bọn chúng. Nhớ tới cảnh mưa máu gió tanh của mấy trăm năm trước thì Đoạn Thần nắm chặt quả đấm.

A Sứ dựa trên người Đoạn Thần, cảm nhận được cơ thể Đoạn Thần đột nhiên trở nên cứng ngắt thì quan tâm hỏi: “Sư phụ, làm sao vậy? Mạnh lão có vấn đề sao?”

“Không có gì, bản quân chỉ thấy hứng thú với miếng lá bàn đào trên người hắn thôi. Thời gian không còn sớm nữa, người trở về phòng nghỉ ngơi đi. Bản tôn mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi.” Đoạn Thần phất tay để A Sứ rời đi.

A Sứ không muốn rời khỏi Đoạn Thần nhanh như vậy, nàng mới vừa trùng phùng với sư phụ nên không muốn đi bây giờ. Dù có phải giữ trò thì cũng phải ở lại phòng sư phụ, ngồi chung với sư phụ. Hạ quyết tâm xong thì A Sứ quần quít tiếp tục nói chuyện với Đoạn Thần: “Sư phụ, Mạnh lão nói miếng lá bàn đào đó là do một tiểu tiên tu thành chính quả tặng cho. Nếu sư phụ thích thì chúng ta có thể đến gặp Mạnh lão đầu nói chuyện một chút.” Sư phụ lợi hại như vậy, Mạnh lão đầu nhất định sẽ khuất phục dưới uy nghiêm của sư phụ. Đến lúc đó sư phụ thu phục hết yêu ma làm loạn ở nhân gian xong thì chỉ để lại một mình Mạnh lão đầu, Mạnh lão đầu còn gì phải lo lắng nữa! A Sứ nghĩ như vậy rất tốt, cảm thấy mình thật thông minh, đặc ý nhìn về phía Đoạn Thần, mong đợi hắn khen ngợi.

Đoạn Thần nhìn chằm chằm A Sứ, thấy vẻ mặt đặc ý của nàng, đoán được nàng nghĩ cái gì thì bỗng nhiên cười một tiếng, cười rất không đúng đắn, vươn tay bóp mặt A Sứ, nói: “Người đã giao thủ với hần, hần cũng biết được mục đích của bản quân là đám yêu ma làm loạn kia, người cảm thấy sau khi bản quân xuất hiện hần còn có thể ở lại nơi đó mà không bỏ chạy sao?”

“Hần sẽ chạy! Nhưng không thể nào đâu?” A Sứ kinh ngạc, Mạnh lão đầu sợ sư phụ nàng tìm tới gây phiền phức, nên muốn trốn sao? A Sứ lại không dám chắc.

“A, người không phải cá, làm sao biết được cá vui. Người không phải là hần thì sao mà biết hần suy nghĩ cái gì? Mau trở về phòng đi, đừng quấy rầy bản quân nghỉ ngơi!” Đoạn Thần đẩy A Sứ một cái, thúc giục nàng rời đi.

A Sứ còn chìm đắm trong nụ cười của Đoạn Thần, bị Đoạn Thần đẩy nhẹ thì sững sờ cúi đầu đi ra cửa. Lúc đi tới cửa thì A Sứ đột nhiên hoàn hồn lại, không chịu trở về mà lại ôm lấy Đoạn Thần. “Sư phụ, ta ở lại phòng người ngủ có được không? Ta bảo đảm ngoan ngoãn, yên lặng, nhất định sẽ không làm ồn đến sư phụ! Rời khỏi sư phụ mấy ngày, ta rất sợ, bây giờ ta không muốn rời khỏi sư phụ nửa bước.”

Đoạn Thần không còn gì để nói, vươn tay sờ đầu A Sứ. Hần vốn muốn đợi A Sứ nghỉ ngơi thì sẽ hạ kết giới bảo vệ nàng rồi liền đi tìm Mạnh lão đầu kia hỏi một chút.

Nhưng bây giờ A Sứ quẩn quýt lấy hần như thế nên Đoạn Thần lại do dự. Trầm tư một lát rồi lên tiếng nói: “Người muốn nghỉ ngơi ở phòng của bản quân cũng được, nhưng phải cách bản quân xa một chút, qua giường bên kia ngủ đi, không được quấy rầy bản quân! Nếu không bản quân ném người về phòng của mình!”

Thấy Đoạn Thần chịu cho nàng ở lại trong phòng hần, A Sứ vội vàng vui mừng gật đầu. Nhanh chân chạy tới giường nhỏ cách đó không xa, cởi giày nằm xuống, sợ Đoạn Thần sẽ hối hận.

Thấy thế, Đoạn Thần buồn cười lắc đầu. Vung tay áo một cái, tắt đèn rồi nằm xuống giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Khi nến tắt, trong phòng lập tức tối đen. Yên tĩnh rất lâu, Đoạn Thần tính toán thời gian, lúc cảm thấy A Sứ đã ngủ say thì đột nhiên nghe được A Sứ nhỏ giọng gọi.

“Sư phụ, người đã ngủ chưa?” Giọng nói yếu ớt của A Sứ vang lên.

— susubluue ~ diendan —

Đoạn Thần vốn muốn lên tiếng mắng nàng hai câu để cho nàng mau chóng ngủ đi. Nhưng lời vừa đến cổ họng lại đột nhiên nuốt xuống. Hần muốn nhìn thử xem có phải A Sứ muốn làm chuyện gì xấu xa hay không.

Không đợi Đoạn Thần đáp lại, A Sứ nhin không được lại gọi thêm một tiếng: “Sư phụ? Người đã ngủ chưa?”

Đoạn Thần im lặng, không đáp lại.

A Sứ cảnh giác đợi một hồi lâu, nghĩ rằng Đoạn Thần mệt mỏi nên ngủ rồi, có thể hần ngủ rất trầm, cho nên không nghe thấy nàng gọi. Nghĩ như thế, trong lòng A Sứ mừng thầm, xoa xoa đôi bàn tay, cẩn thận sờ soạng giường ngủ rồi nương theo ánh sáng màu bạc ngoài cửa sổ, lặng lẽ mò về phía Đoạn Thần.

Phát giác được A Sứ đứng dậy đi về phía hần, Đoạn Thần lập tức nhắm mắt lại, hơi thở đều đều như đang ngủ say vậy.

A Sứ cẩn thận sờ giường Đoạn Thần, thở thật nhẹ nhàng, đứng cạnh Đoạn Thần rất lâu, thấy Đoạn Thần không có chút động tĩnh gì thì lúc này mới có thêm một động tác khác. Chạm rãi khom lưng, mặt để sát vào mặt Đoạn Thần. Trong lòng A Sứ rất căng thẳng, giống như ăn trộm sợ bị bắt được vậy.

Đã dần thích ứng được với bóng đêm, A Sứ cũng mơ hồ nhìn thấy được dung nhan của Đoạn Thần, đôi môi phấn hồng hướng sát lại gần bờ môi mỏng của Đoạn Thần rồi chậm rãi chạm vào môi hần.

Bên ngoài thì Đoạn Thần giả bộ bình tĩnh, không hề bị ảnh hưởng bởi động tác của A Sứ nhưng trong lòng lại cực kỳ khiếp sợ. Cái đồ xấu xí này có biết mình đang làm gì không! Lại dám hôn hần! Còn là hôn

môi nữa! Rốt cục là cái tên khốn kiếp nào đã dạy đồ nha đầu xấu xí việc này, nếu để cho hắn biết nhất định sẽ băm thây hắn ra thành vạn đoạn! Mãi mãi không thể siêu sinh!

Hôn môi Đoạn Thần, A Sứ cảm nhận trái tim mình muốn nhảy ra ngoài chỉ trong vòng một khắc (phút). Không khống chế nổi hơi thở nữa nên bắt đầu thở dồn dập. Nghĩ lại Mạnh lão đầu nói phải khê cần nên A Sứ khê chép miệng, nhẹ mở môi đỏ mọng ra ngậm lấy nửa đôi môi của Đoạn Thần rồi nhẹ nhàng cắn một cái.

Đoạn Thần cho rằng A Sứ hôn hắn xong rồi thì thôi, không ngờ cái đồ xấu xí này còn dám tiến thêm một bước! Thật sự làm cho Đoạn Thần hận không thể tìm ra kẻ đã dạy A Sứ hôn môi để lập tức băm thây hắn ra làm vạn đoạn! Trong lòng không ngừng chửi bới, suy tính rất nhiều, lúc này Đoạn Thần không dám lên tiếng làm A Sứ kinh hãi. Nếu lúc này hắn lên tiếng thì Đoạn Thần không biết A Sứ có vì sợ hãi quá độ mà làm ra chuyện gì kinh thiên động địa hay không. Cho nên lúc này Đoạn Thần tự nhủ là phải nhịn! Hắn muốn nhìn xem cái đồ xấu xí này dám làm đến bước nào! Nếu nàng dám làm càn quá đáng thì đừng trách hắn không để ý nàng van xin mà đuổi nàng!

A Sứ chống tay lên giường, một tay thì ôm ngực. Tim đập quá nhanh, thật sợ nó sẽ nhảy ra ngoài nên nhẹ nhàng gặm nửa môi dưới của Đoạn Thần hai cái rồi lại gặm nửa môi trên hai cái nữa thì liền rời khỏi môi Đoạn Thần, A Sứ lẳng lẳng nhìn chằm chằm mặt hắn, thấy lông mày hắn không có chút biến hóa nào thì tim mới đập chậm lại, cúi đầu xuống tiếp tục hôn môi Đoạn Thần.

Cảm thấy A Sứ bỏ môi hắn ra, Đoạn Thần cảm thấy đã kết thúc rồi. Không ngờ là đồ xấu xí này chỉ dừng một chút rồi lại tiếp tục hôn hắn! Trong lòng thầm mắng nàng, Đoạn Thần không khống chế nổi tim mình nữa nên mặc cho nó đập bang bang.

Dịu dàng hôn Đoạn Thần, A Sứ cảm thấy kỳ quái, rõ ràng nàng cảm thấy tim mình không còn đập mạnh như lúc trước nữa nhưng vì sao vẫn nghe thấy nó đập thình thịch vậy chứ? Mặc dù lúc này nghĩ không ra, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc A Sứ nhắm nháp môi của Đoạn Thần. A Sứ thích ngậm môi của Đoạn Thần, nàng cảm thấy có cảm giác rất ngọt ngào. Động tác miệng không ngừng, tâm tư A Sứ lại bay xa. Cảm thấy nghi hoặc sự phụ không có ăn cái gì ngọt nhưng vì sao miệng lại ngọt như vậy? Chẳng lẽ trời sinh miệng đã có vị ngọt rồi sao? A Sứ không nghĩ ra đáp án, trong lòng quyết định: Lần sau có cơ hội sẽ thử quan sát sự phụ một ngày xem người có ăn đồ ngọt không, sau đó buổi tối cũng sẽ tìm một cơ hội ở lại phòng của hắn nghỉ ngơi, đến lúc đó nàng sẽ nghiệm chứng lại.

Giờ phút này trong lòng Đoạn Thần không còn giận dữ như lúc nãy nữa mà có chút sợ hãi. Hắn không khống chế nổi tim mình nữa, sợ tim đập quá nhanh sẽ bị A Sứ phát hiện.

A Sứ hôn đến trầm mê, nàng thật sự thích hương vị của sự phụ. Đột nhiên tiếng gà gáy bên ngoài như một tiếng sấm vang dội trong đêm tối yên tĩnh khiến cơ thể A Sứ sợ hãi run rẩy một cái, cắn môi Đoạn Thần một cái rồi không dám ở lại nữa mà trở về giường nhỏ của mình để ngủ. Quay lưng về phía Đoạn Thần, làm bộ như đang ngủ say.

Biết rõ A Sứ bị dọa bỏ chạy, Đoạn Thần thở phào nhẹ nhõm, lần đầu cảm thấy gà thật sự là loài tốt. Chờ sau này trở về Ma giới sẽ ban thưởng cho Dã Kê Tộc.

A Sứ làm kẻ trộm nên rất chột dạ, không ngủ được, đầu óc suy nghĩ rất nhiều thứ. Nghĩ đến cảnh tượng mình rình coi trong thanh lâu, thay thế những đôi nam nữ kia thành nàng và Đoạn Thần. Tưởng tượng đến hình ảnh kia A Sứ cảm thấy mặt mình cực kỳ nóng bỏng, diện;dafn*lle#quysdo0n tim cũng đập rất nhanh. Một tay ôm ngực, một tay sờ mặt, trong lòng A Sứ cảm thấy phấn khởi khó nói.

Mặc dù A Sứ bỏ chạy nhưng Đoạn Thần vẫn không an tâm. Bên cạnh có một đồ xấu xí có thể làm ra chuyện xấu xa bất cứ lúc nào, sao hắn có thể an tâm chìm vào giấc ngủ được! Lúc này tim Đoạn Thần đã trở lại bình thường, trong căn phòng yên ắng nghe thấy tiếng tim đập vang lên từ giường nhỏ, Đoạn Thần mở mắt ra liếc nhìn A Sứ. Trong căn phòng tối tăm nhưng nhãn lực của Đoạn Thần lại không bị ảnh hưởng. Có thể thấy rõ ràng động tác của A Sứ, nàng dùng một tay ôm ngực, một tay sờ mặt. Hừ, tim đập nhanh như vậy, còn sờ mặt, nhất định mặt đỏ nóng lên! Không biết trong cái đầu của đồ xấu xí này đang nghĩ chuyện xấu xa gì! Trong lòng thầm mắng A Sứ một lát rồi Đoạn Thần lại chửi bới người đã dạy hư A Sứ. Cũng không biết là tên chết tiệt nào dám dạy đồ xấu xí của hắn những thứ dơ bẩn này! Chờ đó đi! Nếu để hắn biết được nhất định sẽ băm thây vạn đoạn!

46. Chương 46: Đột Nhiên Thái Độ Trở Nên Lạnh Nhạt

Edit: susubblue

Cái sân nhỏ đã qua tay ba người rất lớn, cũng hết sức yên tĩnh. Ngẫu nhiên có vài con chim hoang bay vào dạo chơi trong hoa viên rồi cất tiếng hót thanh thúy. Bên ngoài sân nhỏ của Đoạn Thần có một gốc cây nguyệt quế, lúc này lá rậm rạp, ra nhiều hoa. Dưới cơn gió lớn phấp phới qua lại, tỏa ra mùi thơm nồng nặc, rồi từ từ phai nhạt theo gió.

A Sứ chậm rãi mở mắt ra, tay xoa mắt, vẻ mặt mơ màng. Nghĩ đến cái gì đó thì lập tức bừng tỉnh, dienxdafnlleequysdoon nửa ngồi dậy nhìn về phía cái giường, phát hiện trên giường không có một bóng người, A Sứ hoảng hốt vội vàng tỉnh ngủ mang giày vào rồi đi ra ngoài tìm Đoạn Thần.

“Sư phụ! Sư phụ người ở đâu?” A Sứ sốt ruột chạy ra khỏi phòng, ở trong viện vừa gọi vừa tìm người.

Tối hôm qua lén lén lút lút hôn Đoạn Thần, A Sứ kích động rất lâu không thể ngủ được, về sau cũng không biết đã ngủ thiếp đi từ bao giờ, không ngờ lại ngủ thẳng tới lúc mặt trời lặn!

Không tìm thấy Đoạn Thần trong căn nhà này, A Sứ lại chạy đến cái sân nhỏ khác để tìm, không bỏ qua một căn phòng nào trong mỗi một cái sân. Cho đến khi đến đại viện vẫn không tìm được Đoạn Thần thì A Sứ lại sợ.

Có phải sư phụ biết chuyện tối qua nàng vụng trộm làm rồi không? Có phải sư phụ giận nàng không? Sư phụ có vì vậy mà không cần nàng nữa không? Càng nghĩ thì A Sứ lại càng sợ, tâm loạn như ma.

”Sư phụ! Người đi đâu rồi? Vì sao ta không tìm thấy người! Sư phụ, có phải ta lại làm sai điều gì nên khiến người không vui không? Sư phụ, ta nhận sai với người, người đi ra đi được không? Tỉnh dậy không thấy người, ta rất sợ. Sư phụ, người đừng bỏ rơi ta! Khi nói chuyện thì mặt A Sứ đã đầy nước mắt.

A Sứ hối hận, tại sao nàng lại hiếu kỳ như vậy, vụng trộm hôn sư phụ! Rõ ràng sư phụ đã cảnh cáo nàng rồi, vì sao nàng lại còn muốn tìm đường chết! A Sứ che mặt ngồi xổm người xuống đất nghẹn ngào khóc.

Đoạn Thần trầm mặt trở về thì nhìn thấy A Sứ ngồi xổm trong viện kêu khóc. Nhớ tới chuyện đêm qua thì trong lòng lại thấy phiền muộn. Cách xa nàng một khoảng cách, Đoạn Thần giậm chân, giọng nói không được tốt lắm: “Bản quân chỉ đi có nửa ngày, người khóc cái gì!”

Nghe thấy giọng Đoạn Thần, A Sứ ngẩng đầu nhìn lại, hung hăng lau nước mắt, thấy rõ ràng đó là Đoạn Thần thì liền chạy tới ôm lấy Đoạn Thần. Khóc rờn nói: “Hu hu - - sư phụ, ta tỉnh dậy không tìm thấy người nên cho rằng người bỏ lại ta, không cần ta nữa.”

Đầu Đoạn Thần đầy hắc tuyến, kéo A Sứ ra, vẻ mặt xa cách, lạnh lùng nhìn chằm chằm A Sứ, im lặng không nói.

Nhìn thấy Đoạn Thần như vậy thì A Sứ lại chắc chắn hơn, nhưng nhìn thấy sắc mặt này của Đoạn Thần thì thật sợ hãi. Sư phụ như vậy có phải là vì biết chuyện tối hôm qua nàng làm rồi cho nên mới lạnh lùng với nàng như vậy? A Sứ do dự, đoán không ra rốt cục Đoạn Thần có biết rõ chuyện nàng làm hay không.

Lúc A Sứ bất an thì Đoạn Thần mở miệng, giọng nói thật là vắng lạnh: “Bản quân đi làm chút chuyện, bây giờ đã trở về rồi. Người muốn làm gì thì làm đi, đừng tới quấy rầy bản quân.” Dứt lời, Đoạn Thần liền đi về phía sân nhà của hắn.

— susubblue ~ diendan —

A Sứ sững sờ một chút rồi vội vàng chạy tới giữ chặt ống tay áo của Đoạn Thần. Cẩn thận hỏi: “Sư phụ, người làm sao vậy? Có phải người không vui không?”

“Bản quân vui hay buồn còn chưa tới phiên ngươi quản, muốn làm gì thì làm đi, không được phép tới quấy rầy bản quân!” Bị A Sứ giữ chặt, giọng Đoạn Thần càng lạnh hơn.

“Người là sư phụ của ta, người không vui ta cũng sẽ không vui. Sư phụ có chuyện phiền lòng thì có thể nói ra, ta sẽ thử giúp người giải sầu! Sư phụ người đừng ghen khuất trong lòng, giấu diếm sẽ rất khó chịu.” A Sứu tỏ vẻ quan tâm nhìn Đoạn Thần, ánh mắt mềm mại, lại có chút sợ hãi.

Liếc thấy A Sứu chột dạ, Đoạn Thần cười lạnh đi qua A Sứu tiến về phía sân nhỏ rồi lách mình rời đi. Để lại một mình A Sứu ngồi ngầy ngậy người tại chỗ, thấp thỏm lo âu.

Tối hôm qua sau khi A Sứu chìm vào giấc ngủ, Đoạn Thần liền rời khỏi sân nhỏ, trực tiếp đi đến nơi A Sứu đã nói để tìm Mạnh lão. Chẳng những lấy được tin hần muốn biết từ miệng của lão đầu kia mà còn biết được tại sao A Sứu lại đột nhiên hôn trộm hần. A Sứu thật sự thích hần, khi biết được điều này thì Đoạn Thần lại thấy ngổn ngang trong lòng. Cái đồ xấu xí hần một tay nuôi lớn lại thích hần ư? Sao mọi chuyện lại phát triển theo chiều hướng này!

Từ đầu đến cuối Đoạn Thần đều chỉ một lòng bồi dưỡng A Sứu, muốn nâng làm người thừa kế của hần. Sau khi hần quy thiên thì sẽ quản lý tốt Ma giới. Nhưng lại dẫn đến những kết quả ngoài ý muốn khiến Đoạn Thần bực bội không thôi. Đầu tiên là A Sứu không luyện thành pháp thuật, sau đó lại phát hiện nàng không thuộc Ma tộc. Sau đó lại là lời thổ lộ không chút che dấu của A Sứu, sau đó lại vụng trộm vô lễ với hần! Từng chuyện một đã làm rối loạn mọi dự tính của Đoạn Thần khiến Đoạn Thần không biết phải làm thế nào cho phải.

Sau khi về phòng thì Đoạn Thần thiết hạ kết giới, cách ly hần và A Sứu. Lên giường ngồi xếp bằng, đầu tiên là niệm ba lần Thanh Tâm Chú, khi chắc chắn tâm trạng thật bình tĩnh thì Đoạn Thần mới lấy hộp gấm nhỏ chứa thân thể Linh hộ pháp ra ném vào giữa không trung, Đoạn Thần phóng lớn nó lên. Bàn tay không chế hộp gấm, mở hộp gấm ra lấy thân thể của Linh hộ pháp trong đó ra cẩn thận đặt lên giường nhỏ đem qua A Sứu nằm ngủ.

Làm xong những chuyện này, Đoạn Thần vươn tay trái ra, lòng bàn tay hướng về phía trên. Dần dần, từ ngón trở xuất hiện một đường sáng màu vàng kim, càng kéo càng dài. Tay phải không chế một đầu, đầu còn lại cột vào ngón trở trên tay trái của Linh hộ pháp ở phía xa xa. Sau đó, dienxxdaffnlleequysdoon Đoạn Thần nhắm mắt lại, bắt đầu thông qua thân thể Linh hộ pháp để cảm ứng nguyên thần của hần, hy vọng có thể giúp đỡ được gì.

47. Chương 47: Thầy Trò Hai Người Ai Đẹp Hơn Ai

Edit: susublu

Đoạn Thần hạ quyết tâm muốn lạnh nhạt A Sứu một khoảng thời gian. Kể từ khi bày kết giới, tiến vào sân nhỏ thì không ra ngoài nữa. Thấy A Sứu dựa vào cửa phòng hần không chịu rời khỏi một bước. Đoạn Thần vừa bực vừa hận. Bực vì A Sứu ngớ ngẩn, hận vì bộ dáng của nàng quá ngu ngốc. Mắt thấy sắc trời âm u, mây đen đầy trời, mưa to sắp đổ xuống mà A Sứu còn ngây người đứng ở ngoài viện. Đoạn Thần cảm thấy mình bị tức đến đau gan, trời muốn đổ mưa mà cái đồ xấu xí này vẫn không biết tránh đi sao!

Ngoài viện, A Sứu dựa lưng vào tường, vẻ mặt hoảng hốt. Nàng chắc chắn là sư phụ đã biết chuyện của nàng làm, sư phụ đang giận nàng! Sư phụ cực kỳ tức giận, nếu không cũng sẽ không trốn tránh nàng, không muốn thấy nàng.

Bởi vì Đoạn Thần bày kết giới trong sân nhỏ nên A Sứu không vào được. Mấy ngày nay, A Sứu liên tục ngồi ngoài viện, không lên tiếng cũng không rời đi, cứ yên lặng canh giữ ở ngoài sân nhỏ của Đoạn Thần, chờ Đoạn Thần hết giận.

Ầm - - ầm - - ầm - -” Đột nhiên trên bầu trời âm u có vài tiếng sấm vang tận mây xanh, dọa A Sứu run lên bần bật.

Một hồi lâu sau, vài giọt mưa thưa thớt rơi xuống, mưa rơi đọng phải thứ gì gì thì đều lập tức bắn nước ra bốn phía. Mặt đất vốn dĩ nóng như lò lửa, bị ngấm nước mưa lạnh buốt thì lại nguội lạnh. A Sứu nhìn đến

thất thần nên nhất thời quên mất phải tìm chỗ tránh mưa.

Trong phòng, Đoạn Thần nhìn qua lớp chướng ngại vật, thấy A Sứ không có chút phản ứng nào, không nhúc nhích, mặc cho mưa xối. Mưa quá lớn nên trong nháy mắt A Sứ đã ướt đẫm, mái tóc vốn dài, đen nhánh lập tức trở nên thưa thớt thành nhiều đoạn, trông thấy cực kỳ chật vật. Điều quan trọng là dưới lớp áo mỏng dính nước mưa, y phục dán chặt lấy thân thể A Sứ, phác họa rất rõ đường cong trên cơ thể khiến Đoạn Thần nhìn không được nữa. Hắn liền vứt bỏ hết mọi chuyện lúc trước ra sau đầu rồi xông ra ngoài như một làn khói.

“Người ngu xuẩn sao! Không nhìn thấy trời mưa sao! Cứ để cho mưa xối rất vui vẻ sao!” Đoạn Thần hét lớn một tiếng về phía A Sứ rồi lập tức kéo nàng đi vào trong sân.

Vừa vào đến phòng, Đoạn Thần cũng mặc kệ trong tủ đều là nam trang không thích hợp cho nàng, tùy tiện tìm vài món liền ném cho A Sứ. “Còn ngây người ở đó làm gì! Người ngã bệnh thì sao! Còn không mau thay quần áo!” Thấy bộ dáng của A Sứ, Đoạn Thần gõ đầu A Sứ một cái, không nhìn được cơn tức, lại tiếp tục hét về phía A Sứ.

A Sứ đột nhiên ngu ngốc cười toét miệng với Đoạn Thần, cười cực kỳ rạng rỡ. “Sư phụ, người chịu gặp ta rồi. Người còn quan tâm đến ta, thật tốt!”

Bây giờ điều quan trọng là cái này sao! Lửa giận trong lòng Đoạn Thần bị nụ cười tươi sáng của A Sứ dập tắt, tức giận bùng tràn của A Sứ một cái rồi trách mắng: “Còn không mau đi thay quần áo! Nếu không muốn thay thì đi ra ngoài!”

“Đúng! Ta nghe lời sư phụ thay đồ.” A Sứ cầm lấy y phục bên cạnh rồi bắt đầu cởi đai lưng.

Thấy thế Đoạn Thần lập tức xoay người, nổi gân xanh gầm nhẹ: “Đi ra sau tấm bình phong bên cạnh mà thay!”

“A, được, nghe lời sư phụ.” Thấy Đoạn Thần lại muốn tức giận, A Sứ gật đầu, vội vàng ôm y phục chạy tới sau tấm bình phong bên cạnh.

Thấy A Sứ nghe lời chạy tới sau tấm bình phong bên cạnh thay quần áo. Đoạn Thần thở một hơi, vươn tay sờ sờ mặt rồi lại sờ ngực. Cảm thấy mình có gì đó không đúng, Đoạn Thần điều chỉnh hô hấp, muốn khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Chờ A Sứ thay xong quần áo đi ra từ sau tấm bình phong thì thấy Đoạn Thần nhắm hai mắt lại lười biếng nửa nằm ở trên giường. A Sứ có chút không được tự nhiên kéo quần áo rộng thùng thình đi tới, lên tiếng nói: “Sư phụ, ta thay xong quần áo rồi.”

Đoạn Thần nghe tiếng thì chậm rãi mở mắt ra, trên mặt không có biểu cảm gì, đánh giá A Sứ một cái. Thấy tóc dài của nàng ướt nhẹp, còn đang nhỏ nước thì nhăn mày lại, Đoạn Thần ngoắc tay với A Sứ: “Đến đây.”

A Sứ kéo quần áo đi đến bên giường. Mở to hai mắt nhìn Đoạn Thần, vừa vui mừng vừa sợ hãi mở miệng hỏi: “Sư phụ, làm sao vậy?”

Đoạn Thần không chịu được bộ dáng nguy hiểm của A Sứ, kéo nàng ngồi xuống bên giường. Cầm lấy một miếng vải trên giường, cởi dây cột tóc trên đầu A Sứ rồi lau tóc cho A Sứ.

A Sứ yên tĩnh tùy ý để Đoạn Thần lau tóc cho nàng, mặc dù Đoạn Thần hơi dùng sức nhưng A Sứ không hề cảm thấy đau. Ngược lại còn cười tủm tỉm, trong lòng ngọt ngào, cực kỳ vui vẻ!

Nghiêm túc lau tóc cho A Sứ xong, chú ý thấy A Sứ đang cười, Đoạn Thần hừ lạnh, búng vào cái trán trơn bóng của nàng một cái, tức giận nói: “Bị ướt nước mưa mà còn cười vui vẻ như vậy, xem ra người chơi rất vui mà lại bị bản quân ngắt ngang.”

“Không phải, không phải. Sư phụ ta không có chơi, ta vui là vì sư phụ chịu gặp ta. Sư phụ người quan tâm ta như vậy, sợ ta ngã bệnh, còn để ta thay quần áo, còn tự tay lau tóc cho ta, trong lòng ta rất vui mừng.” Sợ Đoạn Thần hiểu lầm, A Sứ vội vàng xoa tay giải thích.

Đoạn Thần không nói gì, lau khô được sáu phần (60%) thì ném khăn lau xuống đất rồi lấy một cái khăn khác tiếp tục lau tóc cho A Sứ.

Trong phòng yên tĩnh trong chốc lát, không đợi Đoạn Thần đáp lại, A Sứ liền tự chế giễu lên tiếng: “Sư phụ, ta biết sai rồi, người đừng giận ta được không?”

Đoạn Thần cười lạnh một tiếng, nói: “Nếu có lần sau thì bản quân sẽ trục xuất người ra khỏi Ma cung!”

“Sư phụ, ta bảo đảm không có lần sau.” A Sứ nghiêm túc bảo đảm. Đoạn Thần như vậy khiến nàng thật sợ, sợ hãi thật sự không cần nàng nữa. Nàng vốn là một trái trứng hoang không cha không mẹ, nếu không có sư phụ nàng có thể xuất thế sao? Trên đời này, người thân với nàng nhất chính là sư phụ, người nàng quan tâm nhất, thích nhất cũng là sư phụ. A Sứ đã ném thử mùi vị rời khỏi sư phụ mấy ngày rồi, nàng không muốn rời khỏi sư phụ nữa!

Thấy A Sứ thành thật ngoan ngoãn nhận sai như thế hơn nữa còn bảo đảm không tái phạm, còn lại không nói đến những điều khác thì Đoạn Thần cảm thấy hài lòng. Lau tóc xong thì vuốt đầu A Sứ, Đoạn Thần lười đứng dậy nên vươn tay về phía bàn trang điểm, cái lược hoa đào trên bàn trang điểm lập tức bay tới. Đoạn Thần nghiêm túc chải tóc cho A Sứ. Mặc dù Đoạn Thần là đế vương Ma tộc nhưng hắn không thích có yêu ma khác hầu hạ bên cạnh. Ngày thường đều là tự hắn hầu hạ mình, hôm nay là lần đầu tiên hắn hầu hạ người khác.

Đoạn Thần nhìn chằm chằm mái tóc dài của A Sứ, chải tóc hết sức chuyên chú. A Sứ vịn vẹo đầu qua bên trái bàn trang điểm, hai tròng mắt nhìn chằm chằm gương đồng hình củ ấu. Trong kính là một đôi nam nữ xinh đẹp, nam tử thì chuyên tâm chải đầu cho nữ tử, hình ảnh rất ấm áp.

A Sứ bỗng nhiên âm thầm nhếch miệng, nhìn về gương đồng thần nhiên cười một tiếng. Nhìn thấy bộ dáng tươi cười của mình, A Sứ cảm thấy rất đẹp. Nghiêng đầu sang chỗ khác, duy trì nụ cười, A Sứ mở miệng hỏi Đoạn Thần: “Sư phụ, ta đẹp không?”

Đoạn Thần nhàn nhạt liếc A Sứ, không mặn không nhạt nói một câu: “Không biết xấu hổ.”

“Phụt - - ha ha, sư phụ người nói thật đi, rốt cục ta có đẹp không?” A Sứ không nín được cười ha hả, lộ cả hàm răng trắng tinh, hỏi cho tới.

Đoạn Thần khinh thường liếc A Sứ một cái, sắc mặt bình tĩnh, giọng điệu thông thả, nói: “Ồ trước mặt bản quân, người còn chưa tới mức đẹp.”

Khuôn mặt A Sứ hơi sụp đổ, thầm nghĩ: Sư phụ mới là không biết xấu hổ!

Mặc dù trong lòng thì nghĩ như vậy, nhưng dù A Sứ có năm trăm lá gan cũng không dám nói ra. Tròng mắt xoay chuyển một cái, A Sứ chuyển đề tài, hỏi: “Sư phụ, đã lâu rồi ta không gặp Linh hộ pháp. Người kêu Linh hộ pháp đi làm việc, còn bao lâu nữa Linh hộ pháp mới có thể trở về?”

“Nhanh thôi, Linh hộ pháp nói hắn sẽ dẫn Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp về cùng.” Lúc nói đến đây thì giọng nói của Đoạn Thần có chút ít trầm trọng.

A Sứ phát giác được Đoạn Thần đột nhiên thay đổi cảm xúc, nghiêng đầu sang một bên nhìn Đoạn Thần, không hiểu hỏi: “Sư phụ, Linh hộ pháp dẫn Hàn hộ pháp và Xích hộ pháp về đây, như vậy không tốt sao?”

Đoạn Thần lắc đầu, không trả lời A Sứ. Hắn đã biết được từ chỗ của Mạnh lão, Mạnh lão thật sự thuộc Hồ tộc, diện mạo*lequysdoon còn là một trong đám Hồ yêu chạy trốn khỏi Ma giới bốn trăm năm trước nữa. Yêu ma làm loạn ở nhân gian chính là Hồ tộc. Mà một trong những điều Mạnh lão nói khiến Đoạn Thần để ý nhất là sau khi đám yêu ma Hồ tộc chạy ra khỏi Ma giới thì đã lập ra tân vương! Mà Đoạn Thần không biết tân vương này có phải là tiểu hồ ly tinh mà con hồ ly tinh kia sinh hay không.

Nghĩ đến một loạt chuyện đã xảy ra sau khi đến nhân gian, Đoạn Thần có cảm giác nguy hiểm, giống như bọn họ đã lọt vào bẫy của người khác rồi! Đầu tiên là hai vị hộ pháp đột nhiên biến mất ở Trì Châu, sau đó hắn và A Sứ bị kẹt trong kết giới vô hình một cách khó hiểu. Sau đó Linh hộ pháp lại thuận lợi tìm được Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp, rồi nhanh chân đưa bọn họ về chỗ hắn một phút cũng không ngừng.

Nếu nghiêm túc nghĩ lại tất cả mọi chuyện thì đây chính là một cái bẫy. Đầu tiên là có yêu ma cố ý gây nhiễu loạn nhân gian, ép Ma giới ra tay. Sau đó hai Đại hộ pháp hết sức quan trọng của Ma giới bị phá

đến nhân gian điều tra, cuối cùng lại biệt vô tăm tích. Khiến cho Ma quân như hấn không thể không ra mặt, tự đến nhân gian để xử lý chuyện này. Sau đó hấn lại rơi vào kết giới, hơn nữa phá nhiều kết giới như vậy mà Hồ tộc lại không có chút động tĩnh. Bố trí kết giới cũng hao tâm tổn trí mất nhiều máu và pháp lực, không thể nào lại không phát hiện được động tĩnh lúc hấn phá kết giới...

A Sứ thấy sắc mặt Đoạn Thần nghiêm trọng thì không biết Đoạn Thần nghĩ tới điều gì mà sắc mặt lại trở nên khó coi như vậy, A Sứ kéo y phục Đoạn Thần, quan tâm hỏi: “Sư phụ, người làm sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Không sao. Đầu tóc còn chưa khô hết, người ngồi im trên giường đi. Bản quân tĩnh tâm một chút để suy nghĩ vài chuyện.” Đoạn Thần nhét lược vào tay A Sứ.

Thấy vậy thì A Sứ nghe lời xuống giường, chạy đến trên giường nhỏ. Yên tĩnh chờ đợi, không dám gây ra động tĩnh gì lớn, bộ dáng cực kỳ ngoan ngoãn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-phu-ma-quan-do-de-thuong-than>